

ΒΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Ελένης Χουάιτ

**Εκδόσεις
«ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»**

**Μετάφραση
Δρ Έλλη Οικονόμου**

**Κομπιούτερ - Επιμέλεια
Κατερίνα Ερευνίδου**

**7η Έκδοση - Μάιος 2000
10.000 Αντίτυπα**

**Πρωτότυπος τίτλος:
STEPS TO CHRIST**

**ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ 18, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. (01) 5224962
FAX. (01) 5233013**

Περιεχόμενα

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο	1
2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα	9
3. Μετάνοια	15
4. Εξομολόγηση	29
5. Καθιέρωση	35
6. Πίστη και αποδοχή	41
7. Η δοκιμή της μαθητείας	47
8. Πνευματική αύξηση	55
9. Έργα και ζωή	63
10. Επίγνωση του Θεού	69
11. Το προνόμιο της προσευχής	75
12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες	85
13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου	93

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Στις παραπομπές τα κεφάλαια αναφέρονται με γράμματα αλλά και με αριθμούς σε παρένθεση, για όσους έχουν Γραφές νεωτέρων εκδόσεων.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η γλυκιά πρόσκληση του Ιησού προς τους πλανώμενους μακριά από το Θεό είναι: «Έλθετε προς Με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει». (Ματθ. (11)α'28).

Πολλοί, όπως ο άσωτος υιός της παραβολής, παίρνουν την απόφαση να γυρίσουν στο σπίτι του Πατέρα. Πώς θα βρουν όμως το δρόμο; Το πατρικό σπίτι φαίνεται να είναι μακριά και ο δρόμος ανασφαλής αν θέλουν να τον περπατήσουν μόνοι.

Διαβάζοντας αυτό το εκλαϊκευμένο βιβλίο, θα βρουν μέσα τον Ιησού, το γλυκύ Φίλο των αμαρτωλών που θα οδηγήσει τα ασταθή βήματά τους εκεί όπου λαχταρούν να φθάσουν - στο σπίτι του Πατέρα. Ευλογημένη είναι μια τέτοια χριστιανική διαδρομή.

Άπειρες απογοητευμένες ψυχές βρήκαν την ελπίδα στις σελίδες αυτού του βιβλίου, και την ειρήνη που εξασφαλίζει μόνο ο Ιησούς, όπως είπε: «Ειρήνην αφήνω εις εσάς, ειρήνην την εμήν δίδω εις εσάς. Ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ. Ας μη ταραττηται η καρδιά σας, μηδέ ας δειλιά.» (Ιωάν. (14)ιδ'27).

Το βιβλίο ΒΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ έχει μεταφρασθεί σε πάνω από 100 κύριες γλώσσες και έχει κυκλοφορήσει σε πολλά εκατομμύρια αντίτυπα που δεν μπορούν να μετρηθούν. Ήδη στα ελληνικά είναι η έβδομη έκδοση.

Δεν είναι υπερβολικό να πούμε ότι είναι η πιο πολυάριθμη έκδοση θρησκευτικού βιβλίου στην παγκόσμια λογοτεχνία. Η συνεχής ζήτησή του επικυρώνει το γεγονός ότι το μήνυμά του, γραμμένο σε γλαφυρή γλώσσα και με κατα-

πληκτική σαφήνεια, απλότητα και αντικειμενικότητα, ξεπερνάει κάθε όριο τόπου και χρόνου.

Οι Εκδότες

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Τόσο η φύση όσο και η βιβλική αποκάλυψη μαρτυρούν ομόφωνα για την αγάπη του Θεού. Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι η πηγή της ζωής, της σοφίας και της χαράς. Παρατηρήστε τα ωραία, τα υπέροχα πράγματα στη φύση. Σκεφθείτε τη θαυμάσια προσαρμογή τους στις ανάγκες και στην ευτυχία όχι μόνο του ανθρώπου, αλλά και όλων των ζωντανών υπάρξεων. Ο ήλιος και η βροχή που φαιδρύνουν και δροσίζουν τη γη, οι λόφοι, οι θάλασσες και οι πεδιάδες, όλα μας μιλούν για την αγάπη του Δημιουργού. Ο Θεός είναι εκείνος που καλύπτει τις καθημερινές ανάγκες όλων των δημιουργημάτων Του, όπως τόσο ωραία εκφράζουν τα λόγια του ψαλμωδού:

«Οι οφθαλμοί πάντων αποβλέπουν προς Σε,
Και Συ δίδεις εις αυτούς την τροφήν αυτών εν καιρώ.
Ανοίγεις την χείρα Σου
Και χορταίνεις την επιθυμίαν παντός ζώντος.»

Ψαλμοί (145)ρμε´15,16

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο στην εντέλεια, άγιο και ευτυχισμένο. Η ωραία γη, όπως βγήκε από τα χέρια του Δημιουργού, δεν έφερε ούτε ίχνος φθοράς, ούτε αμυδρή σκιά κατάρας. Είναι η παράβαση του νόμου του Θεού - του νόμου της αγάπης - εκείνη που επέφερε συμφορά και θάνατο. Και όμως, η αγάπη του Θεού αποκαλύπτεται ακόμη και ανάμεσα στις θλίψεις που είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας.

Είναι γραμμένο ότι ο Θεός καταράσθηκε τη γη για χάρη του ανθρώπου. Δείτε Γέν. (3)γ´17. Τα αγκάθια και τα τριβό-

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

λια - οι δυσκολίες και οι δοκιμασίες που γεμίζουν τη ζωή με κόπους και φροντίδες - δόθηκαν για το καλό του. Αποτελούν μέρος της διαπαιδαγώγησής του, απαραίτητη στο σχέδιο του Θεού για να ξεφύγει ο άνθρωπος από την καταστροφή και τον υποβιβασμό που επέφερε η αμαρτία. Ο κόσμος, αν και αμαρτωλός, δεν αποτελείται μόνο από θλίψη και αθλιότητα. Και αυτή ακόμη η φύση μάς στέλνει μηνύματα ελπίδας και παρηγοριάς. Λουλούδια ανθίζουν επάνω στα τριβόλια και τα αγκάθια σκεπάζονται από ρόδα.

«Ο Θεός είναι αγάπη» είναι γραμμένο επάνω σε κάθε μισάνοιχτο μπουμπούκι, επάνω σε κάθε βλαστάρι γρασιδιού. Τα θελκτικά πουλιά που γεμίζουν τον αέρα με τα χαρούμενα τραγούδια τους, τα πολύχρωμα λουλούδια με τους λεπτεπίλεπτους συνδυασμούς που μυρώνουν την ατμόσφαιρα, τα ψηλά δένδρα του δάσους με το πυκνό, καταπράσινο φύλλωμά τους, όλα μαρτυρούν για την τρυφερή, πατρική φροντίδα του Θεού μας και την επιθυμία Του να καταστήσει όλα τα παιδιά Του ευτυχισμένα.

Ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει το χαρακτήρα Του. Αυτός ο ίδιος εξαγγέλλει την άπειρη αγάπη και ευσπλαχνία Του. Όταν ο Μωυσής προσευχήθηκε: «Δείξον μοι την δόξαν Σου», ο Θεός απάντησε: «Εγώ θέλω κάμει να περάση έμπροσθέν σου όλη η αγαθότης Μου.» Αυτή είναι η δόξα Του. Ο Θεός πέρασε μπροστά από το Μωυσή και διακήρυξε: «Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν.» Είναι «ελεήμων και οικτίρμων», «διότι Αυτός αρέσκεται εις το έλεος». Έξ. (33)λγ'18,19, (34)λδ'6,7, Ιωνάς (4)δ'2, Μιχ. (7)ζ'18.

Ο Θεός έχει συνδέσει τις καρδιές μας μαζί Του με αμέτρητα τεκμήρια στον ουρανό και στη γη. Με τα έργα της φύσης και με τους βαθύτερους και τρυφερότερους επίγειους δεσμούς που η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να κατανοήσει, επιδίωξε να μας αποκαλυφθεί.

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

Όλα αυτά όμως δεν αποτελούν παρά μια αμυδρή αποκάλυψη της αγάπης Του. Παρά τις αποδείξεις αυτές, ο εχθρός του καλού έχει τυφλώσει τις διάνοιες των ανθρώπων ώστε να ατενίζουν το Θεό με φόβο και να Τον θεωρούν αυστηρό και ανελέητο. Ο Σατανάς οδήγησε τους ανθρώπους να εκλάβουν το Θεό σαν μια ύπαρξη με κύριο χαρακτηριστικό μια βλοσυρή δικαιοσύνη - έναν απροσπέλαστο κριτή, έναν απαιτητικό, αδυσώπητο πιστωτή. Παρέστησε το Δημιουργό σαν μια ύπαρξη που με ζηλότυπο βλέμμα προσπαθεί να ανακαλύψει λάθη και σφάλματα στους ανθρώπους, με σκοπό να τους τιμωρήσει. Ακριβώς για να διαλύσει αυτόν τον πέπλο της σκιάς, αποκαλύπτοντας στον κόσμο την άπειρη αγάπη του Θεού, ο Χριστός ήρθε να ζήσει ανάμεσα στους ανθρώπους.

Ο Υιός του Θεού ήρθε από τον ουρανό για να αποκαλύψει τον Πατέρα. «Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν. Ο μονογενής Υιός, ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφανέρωσεν Αυτόν.» «Ουδέ τον Πατέρα γινώσκει τις, ειμή ο Υιός, και εις όντινα θέλει ο Υιός να αποκαλύψει Αυτόν.» Όταν ένας από τους μαθητές παρακάλεσε, «δείξον εις ημάς τον Πατέρα», ο Ιησούς απάντησε: «Τόσον καιρόν είμαι μεθ' υμών, και δεν Με εγνώρισας, Φίλιππε; όστις είδεν Εμέ, είδε τον Πατέρα. Και πώς συ λέγεις, δείξον εις ημάς τον Πατέρα;» Ιωάν. (1)α'18, Ματθ. (11)ια'27, Ιωάν. (14)ιδ'8,9.

Περιγράφοντας την επίγεια αποστολή Του, ο Ιησούς είπε: «Ο Κύριος Με έχρισε. Με απέστειλε διά να ευαγγελίζωμαι προς τους πτωχούς, διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω προς τους αιχμαλώτους ελευθερίαν, και προς τους τυφλούς ανάβλεψιν, να αποστείλω τους συντεθλασμένους εν ελευθερία.» Λουκά (4)δ'18. Αυτό ήταν το έργο Του. Πήγαινε παντού αγαθοεργώντας και θεραπεύοντας όλους όσοι καταδυναστεύονταν από το Σατανά.

Μέσα σε ολόκληρα χωριά δεν ακουγόταν σε κανένα σπίτι ούτε ένα βογγητό αρρώστου, επειδή Εκείνος είχε περάσει από εκεί και είχε θεραπεύσει όλους τους ασθενείς. Το έργο

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

Του μαρτυρούσε τη θεία αποστολή Του. Αγάπη, έλεος και ευσπλαχνία αποκαλύπτονταν σε κάθε πράξη της ζωής Του. Η καρδιά Του πλημμύριζε από τρυφερή συμπάθεια για τους ανθρώπους. Πήρε την ανθρώπινη φύση για να μπορέσει να ανταποκριθεί προς τις ανάγκες του ανθρώπου. Και οι πιο φτωχοί και περιφρονημένοι δε δίσταζαν να Τον πλησιάσουν. Ακόμη και στα μικρά παιδιά ήταν ελκυστικός. Χαίρονταν να κάθονται στα γόνατά Του και να παρατηρούν το στοχαστικό πρόσωπό Του, γεμάτο αγαθότητα και καλοσύνη.

Ο Χριστός δεν έκρυβε ποτέ την αλήθεια, αλλά την έλεγε πάντοτε με αγάπη. Οι σχέσεις Του με τους ανθρώπους χαρακτηρίζονταν πάντοτε από εξαιρετική λεπτότητα, από στοχαστική, καλοκάγαθη φροντίδα. Δεν υπήρξε ποτέ βίαιος, δεν πρόφερε ποτέ ένα σκληρό λόγο αναίτια, δεν πλήγωσε ποτέ μια ευαίσθητη ψυχή, εκτός αν ήταν για το καλό της. Δεν καταδίκασε την ανθρώπινη αδυναμία. Μιλούσε τη γλώσσα της αλήθειας, αλλά πάντοτε με αγάπη. Κατέκρινε την υποκρισία, την απιστία και την αδικία. Αλλά η φωνή Του παλλόταν από λυγμούς καθώς πρόφερε τις αυστηρές επιπλήξεις Του.

Έκλαψε για την Ιερουσαλήμ, την αγαπημένη πόλη Του, εκείνη που αρνήθηκε να δεχθεί Αυτόν που ήταν η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Απέρριψαν το Σωτήρα, αλλά Εκείνος τους έβλεπε με οίκτο και τρυφερότητα. Η ζωή Του ήταν όλο αυτοθυσία και φροντίδα για τους άλλους. Θεωρούσε πολύτιμη κάθε ψυχή. Ενώ πάντοτε φερόταν με θεϊκή αξιοπρέπεια, έσκυβε με στοργικό ενδιαφέρον επάνω από κάθε μέλος της οικογένειας του Θεού. Στο πρόσωπο όλων των ανθρώπων έβλεπε χαμένες ψυχές, τις οποίες είχε αποστολή να σώσει.

Αυτόν το χαρακτήρα αποκάλυψε ο Χριστός με τη ζωή Του. Αυτός είναι ο χαρακτήρας του Θεού. Από την καρδιά του Πατέρα ρέουν κύματα θεϊκής ευσπλαχνίας προς τους ανθρώπους, όπως φανερώθηκε στο Χριστό. Ο Ιησούς, ο τρυφερός και στοργικός Σωτήρας, ήταν ο Θεός «και εφανε-

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

ρώθη εν σαρκί.» Α΄Τιμ. (3)γ΄16. Ο Χριστός έζησε, υπέφερε και πέθανε για να μας λυτρώσει. Έγινε «άνθρωπος θλίψεων» για να μας καταστήσει μετόχους της αιώνιας χαράς.

Ο Θεός επέτρεψε ο Υιός Του, όλος χάρη και αλήθεια, να έρθει από έναν κόσμο απερίγραπτης δόξας σε έναν κόσμο μολυσμένο από την αμαρτία, μαυρισμένο από τη σκιά της κατάρας και του θανάτου. Του επέτρεψε να εγκαταλείψει τον κόλπο της αγάπης Του και τη λατρεία των αγγέλων, να υπομείνει αισχύνη, εξευτελισμό, ταπείνωση, μίσος και θάνατο. «Η τιμωρία ήτις έφερε την ειρήνην ημών ήτο επ'Αυτόν. Και διά των πληγών Αυτού ημείς ιάθημεν.» Ησ. (53)νγ΄5.

Παρατηρήστε Τον στην έρημο, στη Γεθσημανή, επάνω στο σταυρό! Ο άμωμος Υιός του Θεού πήρε επάνω Του το βάρος της αμαρτίας. Εκείνος που ήταν ένα με το Θεό, ένωσε στην καρδιά Του τον τρομερό χωρισμό που δημιουργεί η αμαρτία ανάμεσα στο Θεό και στον άνθρωπο. Και αυτό ακριβώς το γεγονός ήταν που απέσπασε από την καρδιά Του την κραυγή της αγωνίας: «Θεέ Μου, Θεέ Μου, διά τί Με εγκατέλειπες;» Ματθ. (27)κζ΄46. Ήταν το βάρος της αμαρτίας, το αίσθημα του τρομακτικού μεγέθους της και του χωρισμού της ψυχής από το Θεό - η αιτία που ράγισε την καρδιά του Υιού του Θεού.

Αλλά αυτή η μεγάλη θυσία δεν είχε σκοπό να δημιουργήσει στην καρδιά του Πατέρα αισθήματα αγάπης για τον άνθρωπο, ούτε να Του δημιουργήσει τη διάθεση να σώσει. Όχι, όχι! «Ο Θεός τόσο ηγάπησε τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή.» Ο Πατέρας μάς αγαπάει όχι επειδή έγινε αυτός ο μεγάλος ιλασμός, αλλά προμήθευσε τον ιλασμό επειδή μας αγαπάει. Ο Χριστός ήταν το μέσον διά του οποίου ο Θεός χορήγησε την άπειρη αγάπη Του σε έναν αποστάτη κόσμο. «Ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσων τον κόσμο προς Εαυτόν.» Ιωάν. (3)γ΄16, Β΄Κορ. (5) ε΄19. Ο Θεός υπέφερε μαζί με τον Υιό Του. Με την αγωνία της Γεθσημανής, με το θάνατο του Γολγοθά, η καρδιά

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

της Άπειρης Αγάπης πλήρωσε τα λύτρα της δικής μας απολύτρωσης.

Ο Ιησούς είπε: «Διά τούτο ο Πατήρ Μου Με αγαπά, διότι Εγώ βάλλω την ψυχήν Μου διά να λάβω πάλιν αυτήν.» Ιωάν (10)΄17. Με άλλα λόγια: “Ο Πατέρας Μου τόσο πολύ σας αγαπάει, ώστε η αγάπη Του για Μένα μεγάλωσε ακόμη περισσότερο όταν έδωσα τη ζωή Μου για να σας λυτρώσω. Γενόμενος ο Αντικαταστάτης σας, ο Εγγυητής σας, προσφέροντας τη ζωή Μου και επιφορτιζόμενος τα πταίσματα και τις παραβάσεις σας, έγινα προσφιλέστερος στον Πατέρα Μου, επειδή με τη θυσία Μου αποδεικνύεται δίκαιος ο Θεός, ενώ ταυτόχρονα δικαιώνει και όλους όσοι πιστεύουν στον Ιησού.”

Κανείς άλλος, εκτός από τον Υιό του Θεού, δεν μπορούσε να επιτελέσει την απολύτρωσή μας. Μόνο Εκείνος που ήταν στον κόλπο του Πατέρα μπορούσε να Τον αποκαλύψει. Μόνο Εκείνος που γνώριζε το ύψος και το βάθος της αγάπης του Θεού μπορούσε να την εκδηλώσει. Τίποτε λιγότερο από την άπειρη θυσία του Χριστού για τη σωτηρία του αμαρτωλού δε θα επαρκούσε για να εκφράσει την αγάπη του Πατέρα για τη χαμένη ανθρωπότητα.

«Τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή.» Δεν Τον έδωσε μόνο για να ζήσει ανάμεσα στους ανθρώπους, να σηκώσει τις αμαρτίες τους και να πεθάνει στη θέση τους, αλλά Τον χάρισε στην πεσμένη ανθρώπινη φυλή. Ο Χριστός έπρεπε να ταυτισθεί με τα συμφέροντα και τις ανάγκες της ανθρωπότητας. Αυτός που ήταν ένα με το Θεό, συνδέθηκε με τους ανθρώπους με δεσμούς οι οποίοι ποτέ δε θα διασπασθούν. Ο Ιησούς «δεν επαισχύνεται να ονομάζη αυτούς αδελφούς». Εβρ. (2)β΄11. Αυτός είναι ο Ιλασμός μας, ο Συνήγορός μας, ο Αδελφός μας. Φέρει την ανθρώπινη μορφή μας μπροστά στο θρόνο του Πατέρα και στους ατελεύτητους αιώνες είναι και θα εξακολουθεί να παραμένει ένα με την ανθρώπινη φυλή, την οποία ήρθε να λυτρώσει. Είναι ο Υιός του ανθρώπου. Και όλα αυτά, για να μπορέσει ο άνθρωπος να

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

υψωθεί από το βάραθρο και την κατάπτωση της αμαρτίας, να μπορεί να αντανakλά την αγάπη του Θεού και να συμμετέχει στη χαρά της αγιοσύνης.

Η τιμή που έχει πληρωθεί για την απολύτρωσή μας, η άπειρη θυσία του ουράνιου Πατέρα μας να παραδώσει τον Υιό Του στο θάνατο για χάρη μας, μπορούν να μας δώσουν την υπέρτατη αντίληψη του τι μπορούμε να γίνουμε με τη βοήθεια του Χριστού. Καθώς ο εμπνευσμένος απόστολος Ιωάννης παρατήρησε το ύψος, το βάθος και το πλάτος της αγάπης του Πατέρα για την καταδικασμένη φυλή μας, γέμισε από αισθήματα λατρείας και σεβασμού. Ανήμπορος να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσει το μεγαλείο και την τρυφερότητα μιας τέτοιας αγάπης, αναφώνησε καλώντας τον κόσμο να την ατενίσει: «Ιδέτε οποιαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού.» Α΄Ιωάν. (3)γ΄1. Τι μεγάλη αξία δίνει αυτή η αγάπη στον άνθρωπο! Με την παρακοή οι άνθρωποι υποτάχθηκαν στο Σατανά. Με την πίστη τους στην εξιλαστική θυσία του Χριστού, τα παιδιά του Αδάμ μπορούν να γίνουν παιδιά του Θεού. Παίρνοντας τη φύση του ανθρώπου, ο Χριστός εξύψωσε την ανθρωπότητα. Αμαρτωλοί άνθρωποι, όταν συνδεθούν με το Χριστό, φέρονται στο επίπεδο εκείνο που μπορούν επάξια να ονομάζονται «υιοί Θεού».

Μια τέτοια αγάπη είναι απaráμιλλη. Παιδιά του ουράνιου Βασιλιά! Τι πολύτιμη υπόσχεση! Θέμα για την πιο βαθυστόχαστη μελέτη! Η ασύγκριτη αγάπη του Θεού για έναν κόσμο που δεν Τον αγάπησε! Αυτή η σκέψη εξασκεί μια υποτακτική επιρροή στην καρδιά και αιχμαλωτίζει τη διάνοια στο θέλημα του Θεού. Όσο πιο προσεκτικά μελετούμε το θείο χαρακτήρα κάτω από το φως του σταυρού, τόσο περισσότερο ανακαλύπτουμε την ευσπλαχνία, την τρυφερότητα και τη συγχωρητικότητα να συνυπάρχουν με τη δικαιοσύνη, τόσο πιο καθαρά διακρίνουμε τα άπειρα τεκμήρια μιας αγάπης που ξεπερνάει ακόμη τη λαχτάρα που νιώθει μια μητέρα για το κακότροπο παιδί της.

1. Η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΝΑ ΣΩΤΗΡΑ

Στην αρχή ο άνθρωπος είχε προικισθεί με ευγενικά αισθήματα και με έσοχες διανοητικές ικανότητες. Ήταν μια τέλεια ύπαρξη και σε αρμονία με το Θεό. Οι σκέψεις του ήταν αγνές και οι προθέσεις του άγιες. Αλλά με την παρακοή οι δυνάμεις του διαστρεβλώθηκαν και ο εγωισμός πήρε τη θέση της αγάπης. Η παράβαση εξασθένησε τη φύση του σε τέτοιο σημείο, που ήταν αδύνατον να αντισταθεί στη δύναμη του πονηρού με μόνη τη δική του ικανότητα. Είχε γίνει αιχμάλωτος του Σατανά και θα παρέμενε για πάντα αιχμάλωτός του, αν δε μεσολαβούσε κατά ένα ιδιαίτερο τρόπο ο Θεός. Ο σκοπός του πειραστή ήταν να ματαιώσει το θεϊκό σχέδιο για τη δημιουργία του ανθρώπου και να γεμίσει τη γη με συμφορά και ερήμωση. Τότε θα αποδείκνυε σε όλους ότι το κακό αυτό ήταν το αποτέλεσμα του έργου του Θεού που δημιούργησε τον άνθρωπο.

Στην αναμάρτητη κατάστασή του ο άνθρωπος απολάμβανε χαρούμενη επικοινωνία με Εκείνον «εν τω οποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως». Κολ. (2)β'3. Αλλά μετά την αμαρτία δεν μπορούσε πια να αισθάνεται χαρά στην ατμόσφαιρα της αγιότητας, και προσπάθησε να κρυφθεί από την παρουσία του Θεού. Αυτή παραμένει η κατάσταση της μη-αναγεννημένης καρδιάς. Δε βρίσκεται σε αρμονία με το Θεό, ούτε αισθάνεται χαρά να επικοινωνεί μαζί Του.

Ο αμαρτωλός δεν ήταν δυνατόν να νιώθει ευτυχισμένος στην παρουσία του Θεού. Θα απέφευγε τη συντροφιά των αγίων υπάργων. Αν του επιτρεπόταν η είσοδος στον ουρανό, δε θα έβρισκε καμιά χαρά εκεί. Το πνεύμα της ανιδιοτελούς αγάπης που βασιλεύει εκεί - όπου κάθε καρδιά πάλλει στο ρυθμό της καρδιάς της Άπειρης Αγάπης - δε θα έ-

2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα

βρισκε καμιά ανταπόκριση στη δική του ψυχή. Οι σκέψεις του, οι επιδιώξεις του, τα κίνητρά του θα ήταν εντελώς ξένα προς εκείνα των αναμάρτητων κατοίκων του ουρανού. Θα αποτελούσε παραφωνία μέσα στην ουράνια μελωδία. Ο ουρανός θα ήταν γι'αυτόν τόπος βασάνων. Θα ήθελε να κρυφθεί από Εκείνον που είναι το φως του ουρανού και η πηγή χαράς του.

Δεν είναι καμιά αυθαίρετη διαταγή του Θεού που αποκλείει τους ασεβείς από τον ουρανό. Αυτοί οι ίδιοι έχουν αποκλεισθεί βλέποντας τον εαυτό τους ακατάλληλο για την ατμόσφαιρά του. Η δόξα του Θεού θα απέβαινε γι'αυτούς εξολοθρευτική φωτιά. Θα προτιμούσαν την καταστροφή για να μπορέσουν να κρυφθούν από την παρουσία Εκείνου που πέθανε για να τους λυτρώσει.

Μόνοι μας είναι εντελώς αδύνατον να γλιτώσουμε από το βάραθρο της αμαρτίας όπου έχουμε βυθισθεί. Οι καρδιές μας είναι διεφθαρμένες και δεν μπορούμε να τις αλλάξουμε. «Τίς δύναται να εξάξη καθαρόν από ακαθάρτου; ουδείς.» «Διότι το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεόν, επειδή εις τον νόμον του Θεού δεν υποτάσσεται, αλλ'ουδέ δύναται.» Ιώβ (14)ιδ'4, Ρωμ. (8)η'7.

Μόρφωση, πνευματική καλλιέργεια, ισχυρή θέληση, ανθρωπίνη προσπάθεια, όλα αυτά παίζουν το ρόλο τους. Όμως εδώ είναι ανίσχυρα. Μπορούν να επιτελέσουν κάποια εξωτερική βελτίωση της συμπεριφοράς του ανθρώπου, αλλά δεν είναι σε θέση να αλλάξουν την καρδιά του. Δεν μπορούν να εξαγνίσουν τα ελατήρια της ζωής. Για να επιστρέψει ο άνθρωπος από την αμαρτωλή κατάσταση στην αγιότητα, χρειάζεται μια δύναμη που να ενεργεί εσωτερικά. Αυτή η δύναμη είναι ο Χριστός. Μόνο η δική Του χάρη είναι εκείνη που μπορεί να αφυπνίσει τις νεκρωμένες ιδιότητες της ψυχής και να την ελκύσει προς το Θεό, την αγιότητα.

Ο Σωτήρας είπε: «εάν τις δεν γεννηθή άνωθεν» - δηλαδή αν δεν αποκτήσει καινούργια καρδιά, καινούργιες επιδιώξεις, καινούργιους σκοπούς και καινούργια κίνητρα που

2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα

οδηγούν σε μια νέα ζωή - «δεν δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού». Η γνώμη ότι το μόνο που χρειάζεται ο άνθρωπος είναι να καλλιεργήσει το καλό που έμφυτα βρίσκεται μέσα του, αυτό είναι ολέθρια πλάνη. «Ο φυσικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού, διότι είναι μωρία εις αυτόν και δεν δύναται να γνωρίση αυτά, διότι πνευματικώς ανακρίνονται.» «Μη θαυμάσης ότι σοι είπον, πρέπει να γεννηθίτε άνωθεν.» Σχετικά με το Χριστό έχει γραφεί: «Εν Αυτώ ήτο η ζωή, και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων» - το μόνο «όνομα υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν». Ιωάν. (3)γ' 3, Α' Κορ. (2)β' 14, Ιωάν. (3)γ' 7, (1)α' 4, Πράξ. (4)δ' 12.

Δεν είναι αρκετό να κατανοήσουμε την αγαθότητα του Θεού, τη φιλανθρωπία Του και την πατρική Του τρυφερότητα. Δεν είναι αρκετό να διακρίνουμε τη σοφία και τη δικαιοσύνη του νόμου Του και να παραδεχθούμε ότι είναι θεμελιωμένος επάνω στην αιώνια αρχή της αγάπης.

Ο απόστολος Παύλος τα γνώριζε όλα αυτά όταν δήλωσε: «Συμφωνώ με τον νόμον ότι είναι καλός.» «Ο μιν νόμος είναι άγιος και η εντολή αγία, δικαία και αγαθή.» Αναγκάσθηκε όμως να προσθέσει με πικρή απογοήτευση και με αγωνία ψυχής: «εγώ δε είμαι σαρκικός, πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν». Λαχταρούσε την αγνότητα και τη δικαιοσύνη που ο ίδιος ήταν ανήμπορος να αποκτήσει, και ανέκραξε: «Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ, τίς θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;» Η ίδια αυτή κραυγή ακούγεται από αμέτρητες καρδιές στο διάβα των αιώνων, που πιέζονται κάτω από το βάρος της αμαρτίας σε όλα τα μέρη του κόσμου. Ρωμ. (7)ζ' 16, 12, 14, 24.

Η απάντηση που δίνεται σε όλους είναι μοναδική: «Ιδοὺ ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου.» Ιωάν. (1)α' 29.

Το Πνεύμα του Θεού χρησιμοποιεί διάφορα παραδείγματα προσπαθώντας να απεικονίσει την αλήθεια αυτή για να την καταστήσει κατανοητή στις ψυχές που αγωνίζονται να

2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα

ελευθερωθούν από το βάρος της ενοχής. Ο Ιακώβ όταν έφυγε κρυφά από το σπίτι του πατέρα του, αφού εξαπάτησε τον αδελφό του Ησαύ, ένιωθε να τον πιέζει το βάρος της ενοχής. Μόνος και περιφρονημένος καθώς ήταν, χωρισμένος από όλα όσα αποτελούσαν τη χαρά της ζωής του, η σκέψη που τον βασάνιζε πάνω από όλα ήταν ο φόβος ότι η αμαρτία του τον είχε αποκόψει από το Θεό και ότι ο Ουρανός τον είχε εγκαταλείψει. Περικυκλωμένος από ερημικούς λόφους, ξαπλωμένος κάτω από έναν ξάστερο ουρανό, έγειρε θλιμμένος επάνω στη γυμνή γη για να ξεκουρασθεί.

Καθώς αποκοιμήθηκε, ένα παράξενο φως έλαμψε στο όνειρό του, και ξαφνικά πελώρια, αμυδρά σκαλοπάτια φάνηκαν να υψώνονται από την πεδιάδα όπου ήταν ξαπλωμένος και να φθάνουν μέχρι τις πύλες του ουρανού, ενώ άγγελοι του Θεού ανεβοκατέβαιναν επάνω σε αυτά. Και μέσα από τη δόξα του ουρανού μια θεϊκή φωνή ακούσθηκε με ένα μήνυμα παρηγοριάς και ελπίδας. Με τον τρόπο αυτόν γνώρισε ο Ιακώβ εκείνο που ικανοποίησε τη λαχτάρα της ψυχής του: γνώρισε δηλαδή την ύπαρξη ενός Σωτήρα. Με χαρά και ευγνωμοσύνη είδε να του παρουσιάζεται ένας δρόμος, που ακολουθώντας τον θα μπορούσε αυτός ο αμαρτωλός να βρει την επικοινωνία του με το Θεό. Η μυστηριακή εκείνη σκάλα που είδε στο όνειρό του, συμβόλιζε τον Ιησού, το μόνο μέσον που μπορεί να φέρει τον άνθρωπο σε επικοινωνία με το Θεό.

Ο Χριστός μεταχειρίσθηκε την ίδια εικόνα στη συνομιλία Του με το Ναθαναήλ όταν είπε: «Θέλετε ιδεί τον ουρανό ανεωγμένον και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον Υιόν του ανθρώπου.» Ιωάν (1)α'52. Με την αποστασία ο άνθρωπος αποξενώθηκε από το Θεό. Η γη αποκόπηκε από την επικοινωνία με τον ουρανό. Με το χάσμα που δημιουργήθηκε, διακόπηκε κάθε επαφή. Όμως ο Χριστός ένωσε και πάλι τη γη με τον ουρανό. Με την προσωπική χάρη Του ο Χριστός γεφύρωσε το χάσμα που η αμαρτία είχε δημιουργήσει, ώστε οι άγγελοι να μπορούν να έρθουν πάλι σε επικοινωνία με τους ανθρώπους. Ο Χριστός

2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα

συνδέει τον αδύναμο, αμαρτωλό άνθρωπο με την Πηγή της άπειρης Δύναμης.

Αλλά μάταια είναι τα όνειρα των ανθρώπων για πρόοδο, όπως μάταιες είναι και όλες οι προσπάθειες για ηθική ανάταση της ανθρωπότητας μακριά από τη μοναδική Πηγή ελπίδας και βοήθειας για την αμαρτωλή φυλή μας. «Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι από τον Θεόν.» Χωρίς Αυτόν δεν αποκτάται το έξοχον του χαρακτήρα. Και ο μόνος δρόμος που οδηγεί προς το Θεό είναι ο Χριστός. Αυτός λέει: «Εγώ είμαι η οδός, και η αλήθεια, και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' Εμού.» Ιακ. (1)α'17. Ιωάν. (14)ιδ'6.

Η καρδιά του Θεού σκιρτάει για τα επίγεια παιδιά Του με μια αγάπη που είναι δυνατότερη και από αυτόν το θάνατο. Θυσιάζοντας τον Υιό Του, ο Θεός κένωσε ολόκληρο τον ουρανό για χάρη μας. Η ζωή, ο θάνατος και το μεσιτικό έργο του Σωτήρα, η λειτουργική υπηρεσία των αγγέλων, οι ικεσίες του Αγίου Πνεύματος, η πάνω από όλα και με όλα τα μέσα στοργική φροντίδα του Πατέρα, το αμείωτο ενδιαφέρον των ουράνιων υπάρξεων, τα πάντα έχουν προσφερθεί για τη λύτρωση του ανθρώπου.

Ω, ας στρέψουμε τα βλέμματά μας προς την καταπληκτική αυτή θυσία που έγινε για χάρη μας! Ας προσπαθήσουμε να εκτιμήσουμε το έργο και την προσπάθεια που διέθεσε ο Ουρανός στην αναζήτηση του χαμένου κόσμου και την επαναφορά του στο σπίτι του Πατέρα. Ισχυρότερα κίνητρα και δυνατότερες ενέργειες δεν μπορούσαν να διατεθούν. Οι υπέροχες ανταμοιβές για την ορθή διαγωγή, η απόλαυση του ουρανού, η συντροφιά των αγγέλων, η κοινωνία και η αγάπη του Πατέρα και του Υιού Του, η εξύψωση και τελειοποίηση όλων των δυνάμεών μας κατά τους ατελεύτητους αιώνες, δεν είναι όλα αυτά ισχυρά, ενθαρρυντικά κίνητρα για να μας παροτρύνουν να προσφέρουμε την εγκάρδια υπηρεσία της αγάπης μας προς το Δημιουργό και Λυτρωτή μας;

2. Χρειαζόμαστε ένα Σωτήρα

Από το άλλο μέρος, οι κρίσεις του Θεού κατά της αμαρτίας, η δίκαια ανταπόδοση, ο εκφυλισμός του χαρακτήρα μας και η τελική καταστροφή, όλα αυτά αναφέρονται στο λόγο του Θεού σαν προειδοποίηση ενάντια στις παγίδες του Σατανά. Δε θα υποκλιθούμε ταπεινά μπρος στο έλεος του Θεού; Τι περισσότερο μπορούσε να κάνει για μας; Ας πλησιάσουμε όσο μπορούμε περισσότερο προς Εκείνον που μας αγάπησε με μια αγάπη καταπληκτική. Ας επωφεληθούμε από τα μέσα που παραχώρησε στη διάθεσή μας, ώστε να μεταμορφωθούμε, να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν και να επανέλθουμε στη συναναστροφή των λειτουργικών αγγέλων, στην αρμονία και επικοινωνία με τον Πατέρα και τον Υιό.

METANOIA

Πώς θα δικαιωθεί ο άνθρωπος απέναντι στο Θεό; Πώς μπορεί ο αμαρτωλός να γίνει δίκαιος; Μόνο με τη βοήθεια του Χριστού μπορούμε να έρθουμε σε αρμονία με το Θεό και την αγιότητα. Αλλά πώς θα πάμε στο Χριστό; Πολλοί κάνουν την ίδια ερώτηση που έκαναν τα πλήθη την ημέρα της Πεντηκοστής όταν αναφώνησαν αναγνωρίζοντας την αμαρτωλότητά τους: «Τί πρέπει να κάμωμεν;» Η πρώτη λέξη στην απάντηση του Πέτρου ήταν: «Μετανοήσατε». Σε μια άλλη περίπτωση, λίγο αργότερα, είπε: «Μετανοήσατε . . . και επιστρέψατε διά να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας.» Πράξ. (2)β' 38, (3)γ' 19.

Η μεάνοια περιλαμβάνει λύπη για την αμαρτία και αποστροφή από αυτή. Δεν εγκαταλείπουμε την αμαρτία αν δεν αναγνωρίσουμε τη βδελυρότητά της. Δεν μπορεί να επακολουθήσει πραγματική μεταλλαγή στη ζωή αν δεν αποβάλλουμε την αμαρτία εντελώς από την καρδιά μας.

Πολλοί δυσκολεύονται να αντιληφθούν την πραγματική φύση της μεάνοιας. Πλήθη ανθρώπων λυπούνται γιατί αμάρτησαν και προσπαθούν ίσως να επιφέρουν μια κάποια εξωτερική μεταρρύθμιση στη ζωή τους, επειδή φοβούνται τα δεινά που θα έχουν να υποστούν σαν αποτέλεσμα των αμαρτιών τους.

Όμως αυτή δεν είναι μεάνοια όπως την εννοεί η Γραφή. Στενοχωριούνται για τις συνέπειες της αμαρτίας και όχι για τη διάπραξη της αμαρτίας. Αυτή τη λύπη ένωσε ο Ησαΐ όταν είδε ότι είχε χάσει για πάντα τα πρωτοτόκια. Ο Βαλαάμ, τρομοκρατημένος από τη θέα του αγγέλου που του έφραζε το δρόμο με γυμνωμένο σπαθί, ομολόγησε την ενοχή του από φόβο μη χάσει τη ζωή του. Όμως ειλικρινή με-

3. Μεάνοια

άνοια δεν αισθάνθηκε για την αμαρτία του, ούτε τις προθέσεις του άλλαξε, ούτε το κακό αποστράφηκε.

Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, αφού πρόδωσε τον Κύριό του, έκραξε: «Ήμαρτον παραδώσας αίμα αθών.» Ματθ. (27)κζ´ 4. Ήταν μόνο το τρομερό συναίσθημα της καταδίκης και η τρομακτική σκέψη της μελλοντικής κρίσης που απέσπασαν την ομολογία αυτή από την ένοχη ψυχή του. Οι συνέπειες που θα επακολουθούσαν, τον γέμισαν φόβο. Αλλά δεν ένιωσε πραγματική μεταμέλεια και τύψη στην ψυχή του ότι παρέδωσε τον άμωμο Υιό του Θεού και αρνήθηκε τον Άγιο του Ισραήλ.

Ο Φαραώ αναγνώριζε την αμαρτία του κάθε φορά που υπέφερε από τις κρίσεις του Θεού, και αυτό για να αποφύγει νέες τιμωρίες. Αλλά μόλις σταματούσαν οι πληγές, άρχιζε πάλι να προκαλεί τον Ουρανό με τη στάση του. Όλοι αυτοί θρήνησαν για τα αποτελέσματα της αμαρτίας, χωρίς να νιώσουν πραγματική τύψη για την ίδια την αμαρτία.

Όταν όμως η καρδιά παραδοθεί στην επιρροή του Αγίου Πνεύματος, η συνείδηση θα αφυπνισθεί. Ο αμαρτωλός θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται κάτι από το βάθος και την αγιότητα του νόμου του Θεού που είναι το θεμέλιο της διακυβέρνησής Του στον ουρανό και στη γη. Το «φως το οποίον φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον» Ιωάν. (1)α´ 9, φωτίζει τους μυστικούς θαλάμους της ψυχής και τα κρυφά έργα του σκότους γίνονται φανερά. Η πεποίθηση κυριαρχεί στη διάνοια και στην καρδιά. Ο αμαρτωλός συναισθάνεται τη δικαιοσύνη του Κυρίου και τρέμει στη σκέψη ότι πρέπει να παρουσιασθεί με όλη την ενοχή και την ακαθαρσία του μπροστά στον Ερευνητή των καρδιών. Βλέπει την αγάπη του Θεού, την ωραιότητα της αγιοσύνης, τη χαρά της αγνότητας. Λαχταράει να εξαγνισθεί και να επανακτήσει την επικοινωνία με τον Ουρανό.

Την πραγματική μεταμέλεια για την αμαρτία απεικονίζει η προσευχή του Δαβίδ μετά την πτώση του. Η μεάνοιά του ήταν βαθιά και ειλικρινής. Δεν κατέβαλε καμιά προσπάθεια για να καλύψει την ενοχή του. Την προσευχή του δεν ενέ-

3. Μετάνοια

πνευσε η λαχτάρα να αποφύγει την επικείμενη τιμωρία. Ο Δαβίδ είδε το τεράστιο μέγεθος της αμαρτίας του. Είδε τον μολυσμό της ψυχής του. Ένιωσε αποστροφή για την αμαρτία του. Δεν προσευχήθηκε μόνο για συγχώρηση, αλλά και για εξαγνισμό της ψυχής του. Ποθούσε να νιώσει τη χαρά της αγιοσύνης, να ξαναβρεί την αρμονία και επικοινωνία με το Θεό. Αυτή ήταν η κραυγή της ψυχής του:

«Μακάριος εκείνος του οποίου συνεχωρήθη η παράβασις

Του οποίου εσκεπάσθη η αμαρτία.

Μακάριος ο άνθρωπος εις τον οποίον ο Κύριος

Δεν λογαριάζει ανομίαν,

Εις του οποίου το πνεύμα δεν υπάρχει δόλος.»

«Ελέησόν με, ω Θεέ, κατά το έλεός Σου,

Κατά το πλήθος των οικτιρμών Σου

Εξάλειψον τα ανομήματά μου . . .

Διότι τα ανομήματά μου εγώ γνωρίζω,

Και η αμαρτία μου ενώπιόν μου είναι διαπαντός . . .

Ράντισόν με με ύσσωπον και θέλω είσθαι καθαρός.

Πλύνον με και θέλω είσθαι λευκότερος χιόνος . . .

Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, Θεέ,

Και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου.

Μη με απορρίψης από του προσώπου Σου,

Και το Πνεύμα Σου το άγιον μη αφαιρέσης απ'εμού.

Απόδος την αγαλλίασιν της σωτηρίας Σου

Και με πνεύμα ηγεμονικόν στήριξόν με . . .

Ελευθέρωσόν με από αιμάτων, Θεέ,

Θεέ της σωτηρίας μου.

Η γλώσσα μου

Θέλει ψάλλει εν αγαλλιιάσει την δικαιοσύνην Σου.»

Ψαλμοί (32)λβ'1,2, (51)να'1-14

Μια τέτοια μετάνοια είναι πέρα από τις δικές μας δυνάμεις να επιτευχθεί. Αποκτάται μόνο με τη δύναμη του Χρι-

3. Μετάνοια

στού, που ανέβηκε στα ύψη και έδωσε χαρίσματα στους ανθρώπους.

Εδώ ακριβώς είναι το σημείο όπου πολλοί κάνουν λάθος, και επομένως δεν μπορούν να λάβουν τη βοήθεια που ο Χριστός προτίθεται να τους δώσει. Νομίζουν ότι δεν μπορούν να έρθουν στο Χριστό αν πρώτα δε μετανοήσουν, και ότι η μετάνοια ετοιμάζει το δρόμο για τη συγχώρηση των αμαρτιών. Η αλήθεια είναι ότι η μετάνοια προηγείται από την άφεση των αμαρτιών, επειδή μόνο η συντριμμένη και ταπεινωμένη καρδιά αισθάνεται την ανάγκη για το Σωτήρα. Πρέπει όμως ο αμαρτωλός να περιμένει μέχρι να μετανοήσει για να έρθει στο Χριστό; Θα σταθεί η μετάνοια εμπόδιο ανάμεσα στον αμαρτωλό και στο Σωτήρα;

Η Γραφή δε διδάσκει ότι ο αμαρτωλός πρέπει να μετανοήσει πριν να είναι σε θέση να δώσει προσοχή στην πρόσκληση του Χριστού. «Έλθετε προς Με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει.» Ματθ. (11)ια'28.

Είναι η δύναμη που πηγάζει από το Χριστό εκείνη που οδηγεί στην πραγματική μετάνοια. Αυτό το διευκρίνισε καθαρά ο Πέτρος στο λόγο του προς τους Ισραηλίτες όταν είπε: «Τοσούτον ο Θεός ύψωσε διά της δεξιάς Αυτού αρχηγόν και σωτήρα διά να δώση μετάνοιαν εις τον Ισραήλ και άφεσιν αμαρτιών.» Πράξ. (5)ε'31. Όπως ακριβώς δεν είναι δυνατόν να λάβουμε συγχώρηση χωρίς το Χριστό, το ίδιο είναι αδύνατον να μετανοήσουμε χωρίς το Πνεύμα του Χριστού να αφυπνίσει τη συνείδηση.

Κάθε καλή παρόρμηση πηγάζει από το Χριστό. Αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να δημιουργήσει στην καρδιά αποστροφή για την αμαρτία. Κάθε επιθυμία για την αλήθεια και την αγιότητα, κάθε αναγνώριση για την αμαρτωλή κατάστασή μας είναι μια απόδειξη ότι το Πνεύμα του Θεού εργάζεται στην καρδιά μας.

Ο Ιησούς είπε: «Εγώ εάν υψωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πάντας προς Εμαυτόν.» Ιωάν. (12)ιβ'32. Ο Χριστός πρέπει να αποκαλυφθεί στον αμαρτωλό ως Σωτήρας που

3. Μετάνοια

πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου. Και καθώς παρατηρούμε τον Αμνό του Θεού στο σταυρό του Γολγοθά, το μυστήριο της σωτηρίας αρχίζει να αποκαλύπτεται στη διάνοιά μας και η αγαθότητα του Θεού μάς οδηγεί σε μετάνοια. Πεθαίνοντας για τους αμαρτωλούς, ο Χριστός έδειξε μια αγάπη που ξεπερνάει κάθε κατανόηση. Και καθώς ο αμαρτωλός παρατηρεί αυτή την αγάπη, η αγάπη απαλύνει την καρδιά, εντυπωσιάζει το νου και οδηγεί την ψυχή σε κατάλυση.

Είναι αλήθεια ότι οι άνθρωποι κάποτε ντρέπονται για την αμαρτωλή συμπεριφορά τους, και εγκαταλείπουν μερικές κακές συνήθειες πριν να αισθανθούν συνειδητά ότι ο Χριστός είναι εκείνος που τους ελκύει.

Και όμως, κάθε φορά που καταβάλλουν οποιαδήποτε ειλικρινή προσπάθεια για να βελτιώσουν την κατάστασή τους, αποκλειστικά είναι η δύναμη του Χριστού που παρακινεί. Χωρίς κατά βάθος να το αντιλαμβάνονται, μια δύναμη επιδρά στην καρδιά, η συνείδηση αφυπνίζεται, η εξωτερική ζωή βελτιώνεται. Και καθώς ο Χριστός στρέφει το βλέμμα τους προς το σταυρό για να ατενίσουν Εκείνον που οι αμαρτίες τους Τον κάρφωσαν στο ξύλο, η εντολή γίνεται συνειδητά αντιληπτή. Τότε τους αποκαλύπτεται η ανοσιότητα της ζωής τους καθώς και η αμαρτία η τόσο βαθιά ριζωμένη στην ψυχή τους. Τότε αρχίζουν να κατανοούν κάτι από τη δικαιοσύνη του Χριστού και να αναφωνούν: "Τι είναι, επιτέλους η αμαρτία ώστε να απαιτεί μια τέτοια μεγάλη θυσία για την απολύτρωση του θύματός της; Ήταν απαραίτητη όλη αυτή η αγάπη, όλα αυτά τα πάθη, όλη αυτή η ταπείνωση για να μη χαθούμε εμείς αλλά να έχουμε αιώνια ζωή;"

Από τον αμαρτωλό εξαρτάται να αντισταθεί στην αγάπη αυτή, αρνούμενος να ελκυσθεί από το Χριστό. Αλλά αν δεν αντισταθεί, θα ελκυσθεί από Αυτόν. Τότε θα αντιληφθεί καλύτερα το σχέδιο της σωτηρίας που θα τον οδηγήσει στα πόδια του σταυρού μετανοημένο για τις αμαρτίες του, εκείνες ακριβώς που προξένησαν τα πάθη στον αγαπητο Υιό του Θεού.

3. Μετάνοια

Η ίδια εκείνη θεία διάνοια που ενεργεί στον κόσμο της φύσης, μιλάει επίσης και στις καρδιές των ανθρώπων δημιουργώντας μια ανείπωτη λαχτάρα για κάτι που στερούνται. Τη λαχτάρα αυτή δεν μπορούν να την ικανοποιήσουν τα πράγματα του κόσμου. Το Άγιο Πνεύμα τους ικετεύει να εκζητήσουν εκείνα μόνο τα πράγματα που μπορούν να δώσουν ειρήνη και ανάπαυση, τη χάρη του Χριστού και τη χάρη της αγιοσύνης.

Ο Σωτήρας μας εργάζεται διαρκώς με ορατές και αόρατες δυνάμεις, με σκοπό να προσελκύσει τις διάνοιες των ανθρώπων προς τις άπειρες ευλογίες που μπορούν να βρουν σε Αυτόν, αποσπώντας τις από τις πρόσκαιρες απολαύσεις της αμαρτίας. Προς όλες εκείνες τις ψυχές που μάταια αγωνίζονται να σβήσουν τη δίψα τους στις θολωμένες πηγές του κόσμου αυτού, απευθύνεται η θεία πρόσκληση: «Όστις διψά, ας έλθη, και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρέαν το ύδωρ της ζωής.» Αποκ. (22)κβ'17.

Εσείς που νιώθετε ότι η καρδιά σας λαχταράει για κάτι καλύτερο, αναγνωρίστε τη λαχτάρα αυτή σαν φωνή του Θεού στην ψυχή σας. Ζητήστε Του να σας φέρει σε μετάνοια, να σας αποκαλύψει το Χριστό με την άπειρη αγάπη Του, με την τέλεια αγνότητά Του. Στη ζωή του Χριστού οι αρχές του νόμου του Θεού - αγάπη δηλαδή προς το Θεό και το συνάνθρωπο - εκπληρώθηκαν στην εντέλεια. Καλοσύνη και αγάπη δίχως ιδιοτέλεια ήταν η πνοή της ζωής Του. Και μόνο καθώς Τον παρατηρούμε, και καθώς φως από το Σωτήρα πέφτει επάνω μας, αντιλαμβανόμαστε την αμαρτωλότητα της δικής μας καρδιάς.

Μπορεί, όπως ο Νικόδημος, να κολακευόμαστε ότι ζούμε μια έντιμη ζωή, ότι ο χαρακτήρας μας είναι τέλειος και να μη βλέπουμε την ανάγκη να ταπεινώσουμε την καρδιά μας στο Θεό μπροστά σαν κοινός αμαρτωλός. Όταν όμως το φως του Χριστού λάμψει στις καρδιές μας, τότε θα δούμε πόσο ακάθαρτοι είμαστε. Θα διακρίνουμε τα εγωιστικά κίνητρα, την έχθρα προς το Θεό που έχει μολύνει κάθε πράξη της ζωής μας. Τότε θα αναγνωρίσουμε ότι η δικαιοσύνη μας

3. Μετάνοια

είναι πράγματι σαν ρυπαρό ιμάτιο και ότι μόνο το αίμα του Χριστού μπορεί να μας καθαρήσει από το μίasma της αμαρτίας και να ανακαινίσει την καρδιά μας κατά τη δική Του ομοιότητα.

Όταν μια ακτίνα από τη δόξα του Θεού, μια αναλαμπή από την αγιότητα του Χριστού διαπεράσει την ψυχή, φέρνει σε οδυνηρή αποκάλυψη κάθε κηλίδα μολυσμού και παρουσιάζει γυμνές τις παραμορφώσεις και τις ελλείψεις του ανθρώπινου χαρακτήρα. Αποκαλύπτει τις ανόσιες επιθυμίες, την άστατη καρδιά, τα ρυπαρά χείλη. Ο αμαρτωλός βλέπει να ξετυλίζονται μπροστά του οι παράνομες πράξεις του που οδηγούν στην ακύρωση του νόμου του Θεού, και το πνεύμα του συντρίβεται και θλίβεται κάτω από την ερευνητική επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Παρατηρώντας τον αγνό και άσπιλο χαρακτήρα του Χριστού, αισθάνεται αποστροφή για τον εαυτό του.

Όταν ο προφήτης Δανιήλ είδε τη δόξα που περιέβαλλε τον ουράνιο αγγελιοφόρο τον απεσταλμένο προς αυτόν, ένιωσε να καταβάλλεται από ένα αίσθημα αδυναμίας και ατέλειας. Περιγράφοντας την εντύπωση της θαυμασίας εκείνης θέας λέει: «Δεν απέμεινε ισχύς εν εμοί, και η ακμή μου μετεστράφη εν εμοί εις μαρασμόν και δεν έμεινε ισχύς εν εμοί.» Δαν. (10)ι'8. Η ψυχή που θα δοκιμάσει παρόμοια συγκίνηση, θα νιώσει αποστροφή για την ιδιοτέλειά της και θα προσπαθήσει, με τη δικαιοσύνη του Χριστού, να αποκτήσει εκείνη την αγνότητα της καρδιάς που εναρμονίζεται με το νόμο του Θεού και το χαρακτήρα του Χριστού.

Ο απόστολος Παύλος έβλεπε ότι σχετικά με την εξωτερική συμπεριφορά του ήταν «κατά την δικαιοσύνην την διά του νόμου διατελέσας άμεμπτος». Φιλιπ. (3)γ'6. Όταν όμως κατανόησε τον πνευματικό χαρακτήρα του νόμου, είδε ότι ήταν αμαρτωλός. Κρίνοντας τον εαυτό του σύμφωνα με το γράμμα του νόμου, όπως οι άνθρωποι τον εφαρμόζουν στην εξωτερική ζωή τους, την αμαρτία την είχε αποφύγει. Εξετάζοντας όμως κατά βάθος τις θείες εντολές του, είδε τον εαυτό του όπως ακριβώς ο Θεός τον έβλεπε. Τότε έ-

3. Μετάνοια

σκυψε με ταπεινοφροσύνη και ομολόγησε την ενοχή του: «Εγώ έζων ποτέ χωρίς νόμου. Αλλ'ότε ήλθεν η εντολή, ανέζησεν η αμαρτία, εγώ δε απέθανον.» Ρωμ. (7)ζ'9. Όταν είδε την πνευματική φύση του νόμου, η αμαρτία παρουσιάσθηκε με την πραγματική βδελυρή όψη της, και τότε χάθηκε κάθε ίχνος αυταρέσκειας.

Ο Θεός δε θεωρεί όλες τις αμαρτίες ισομεγέθεις. Κατά την κρίση Του υπάρχουν διαφορετικοί βαθμοί ενοχής, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τους ανθρώπινους υπολογισμούς. Αλλά όσο ασήμαντες και αν φαίνονται οι διάφορες κακές πράξεις στα μάτια των ανθρώπων, καμιά αμαρτία δε θεωρείται ασήμαντη στα μάτια του Θεού. Η ανθρώπινη κρίση είναι μεροληπτική και ατελής. Ο Θεός όμως εκτιμάει τα πάντα όπως είναι στην πραγματική αξία τους. Μπορεί οι άνθρωποι να περιφροούν το μέθυσο λέγοντάς του ότι η αμαρτία του θα τον αποκλείσει από τον ουρανό, ενώ άλλες αμαρτίες όπως η περηφάνια, η φιλαυτία, η πλεονεξία, συχνά δεν ελέγχονται. Και όμως, αυτές οι αμαρτίες είναι ιδιαίτερα προσβλητικές στο Θεό, γιατί είναι αντίθετες προς την αγαθότητα του χαρακτήρα Του, προς την ανιδιοτελή εκείνη αγάπη που αποτελεί αυτή την ίδια την ατμόσφαιρα του αναμάρτητου σύμπαντος.

Εκείνος που παρασύρεται σε κάποια από τις βαρύτερες αμαρτίες, ίσως να αισθανθεί την αθλιότητα και την αισχύνη όπου οδηγείται από την αμαρτία του, και να νιώσει πόση ανάγκη έχει από τη χάρη του Χριστού. Αντίθετα, ο περήφανος δεν αισθάνεται καμιά τέτοια ανάγκη και έτσι κλείνει την καρδιά του στο Χριστό και στις άπειρες ευλογίες που Αυτός ήρθε να δώσει.

Ο δυστυχισμένος ο τελώνης που προσευχόταν «ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» Λουκά (18)η'13, έβλεπε τον εαυτό του υπέρμετρα αμαρτωλό, και έτσι τον έβλεπαν και οι άλλοι. Όμως αισθάνθηκε την ανάγκη του και πήγε στο Θεό με όλο το βάρος της ενοχής και της αισχύνης εκλιπαρώντας το έλεός Του. Η καρδιά του ήταν ανοικτή στην επιρροή του Αγίου Πνεύματος για να κάνει το έργο της χάρης και να τον

3. Μετάνοια

ελευθερώσει από τη δύναμη της αμαρτίας, ενώ η αλαζονική προσευχή του Φαρισαίου έδειχνε ότι η καρδιά του ήταν κλειστή στην επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Η απόσταση που τον χώριζε από το Θεό, τον εμπόδιζε να δει το δικό του μολυσμό σε αντίθεση με την τελειότητα της θείας αγιοσύνης. Δεν ένιωθε καμιά ανάγκη, γι' αυτό και δεν έλαβε τίποτε.

Αν αντιληφθείτε την αμαρτωλότητά σας, μη περιμένετε να βελτιωθείτε μόνοι σας. Πόσοι είναι εκείνοι που νομίζουν ότι δεν είναι άξιοι να πλησιάσουν στο Χριστό! Περιμένετε λοιπόν να γίνετε καλύτεροι με την προσπάθειά σας; «Δύναται ο Αιθίοψ να αλλάξει το δέρμα αυτού, ή η πάρδαλις τα ποικίλματα αυτής; Τότε δύνασθε και σεις να κάμητε το καλόν, οι μαθόντες το κακόν.» Ιερ. (13)ιγ'23. Ο Θεός είναι ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει. Ας μην περιμένουμε να αισθανθούμε ισχυρότερες παρορμήσεις, ή να μας παρουνισασθούν ευνοϊκότερες συνθήκες, ή να αποκτήσουμε αγιότερες διαθέσεις. Μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Πρέπει να πλησιάσουμε στο Θεό ακριβώς όπως είμαστε.

Αλλά κανείς ας μην εξαπατάται με τη σκέψη ότι ο Θεός μέσα στη μεγάλη ευσπλαχνία Του θα σώσει ακόμη και εκείνους οι οποίοι απορρίπτουν τη χάρη Του. Μόνο κάτω από το φως του σταυρού μπορεί να φανεί ο τρομερά βδελυρός χαρακτήρας της αμαρτίας. Όταν οι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι ένας καλός Θεός δεν μπορεί να απορρίψει τον αμαρτωλό, ας ρίξουν ένα βλέμμα στο Γολγοθά. Ο Χριστός επωμίσθηκε την ενοχή του παραβάτη και υπέφερε στη θέση του αμαρτωλού, ακριβώς επειδή δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να σωθεί ο άνθρωπος, επειδή χωρίς αυτή τη θυσία ήταν αδύνατον και για την ανθρώπινη φυλή να αποφύγει τη μολυσματική δύναμη της αμαρτίας και να επανακτήσει την επικοινωνία με τις άγιες υπάρξεις - ήταν δηλαδή αδύνατον να γίνουν και πάλι οι άνθρωποι μέτοχοι της πνευματικής ζωής.

Η αγάπη, τα πάθη και ο θάνατος του Υιού του Θεού πιστοποιούν το φοβερό μέγεθος της αμαρτίας και διακηρύτ-

3. Μετάνοια

τούν ότι δεν υπάρχει τρόπος να απαλλαγεί κανείς από τη δύναμή της, ούτε ελπίδα για καλύτερη ζωή, παρά μόνο αν η ψυχή υποταχθεί στο Χριστό.

Πολλές φορές οι αμετανόητοι προσπαθούν να δικαιολογηθούν συγκρίνοντας τον εαυτό τους με τους κατ'όνομα Χριστιανούς. Λένε: "Αυτοί δεν είναι καλύτεροι από μένα. Δε δείχνουν περισσότερη αυταπάρνηση, εγκράτεια ή προσοχή στη ζωή τους από ό,τι εγώ." Έτσι, παρουσιάζουν τα σφάλματα των άλλων σαν πρόφαση για τα παραμελημένα τους καθήκοντα.

Αλλά οι αμαρτίες και τα σφάλματα των άλλων δε δικαιολογούν κανέναν. Ο Θεός δε μας έδωσε ανθρώπινο υπόδειγμα με ελαττώματα, αλλά ο ίδιος ο άμωμος Υιός του Θεού μας δόθηκε για παράδειγμα. Επομένως, αυτοί που παραπονοούνται για τη σφαλερή διαγωγή των κατ'όνομα Χριστιανών, θα έπρεπε οι ίδιοι να δείξουν ένα ευγενέστερο παράδειγμα με μια καλύτερη ζωή. Αφού έχουν τόσο ορθή αντίληψη για τη χριστιανική ζωή, αυτό δεν καθιστά τη δική τους αμαρτία μεγαλύτερη; Γνωρίζουν ποιο είναι το σωστό, αλλά αρνούνται να το πράξουν.

Προσέχετε την αναβολή. Μην αμελείτε να εγκαταλείψετε το γρηγορότερο τις αμαρτίες σας και να ζητήσετε τον εξαγνισμό της καρδιάς σας με τη βοήθεια του Χριστού. Ακριβώς στο σημείο αυτό χιλιάδες άνθρωποι έκαναν το μοιραίο λάθος ώστε να χάσουν την αιωνιότητα. Δε θα αναφερθώ ιδιαίτερα στη βραχύτητα και στην αβεβαιότητα της ζωής. Αλλά υπάρχει ένας τρομερός κίνδυνος που ελάχιστα τον σκέπτονται οι άνθρωποι. Και αυτός είναι η αναβολή της υπακοής στην παρακλητική φωνή του Αγίου Πνεύματος, η προτίμηση μιας ζωής μέσα στην αμαρτία. Μόνο με κίνδυνο αιώνιας καταστροφής μπορεί να υποθάλπεται η αμαρτία, όσο μικρή και αν φαίνεται. Οτιδήποτε δεν υπερνικούμε στη ζωή, αυτό θα μας νικήσει τελικά και θα επιφέρει την καταστροφή μας.

Ο Αδάμ και η Εύα δυσκολεύονταν να πιστέψουν ότι ένα τόσο ασήμαντο γεγονός θα μπορούσε να οδηγήσει στις τρομερές εκείνες συνέπειες όπως ο Θεός είχε δηλώσει. Αυ-

3. Μετάνοια

τό το μηδαμινό πράγμα ήταν η παράβαση του αμετάβλητου και άγιου νόμου του Θεού. Αυτό ήταν που έφερε το χωρισμό ανάμεσα στο Θεό και στον άνθρωπο, και άνοιξε διάπλατα τις πύλες της συμφοράς και του θανάτου στη φυλή μας. Από τότε μια ασταμάτητη κραυγή πένθους υψώνεται από τη γη μας στο διάβα των αιώνων, ενώ ολόκληρη η φύση στενάζει και αγωνιά σαν αποτέλεσμα της ανθρωπίνης παρακοής. Ακόμη και ο ουρανός ένωσε τις συνέπειες της ανταρσίας αυτής κατά του Θεού. Ο Γολγοθάς στέκει σαν μνημείο αιώνιο της καταπληκτικής θυσίας που απαιτήθηκε για την εξιλέωση της παράβασης του θεϊκού νόμου. Ας μη θεωρούμε την αμαρτία μηδαμινό πράγμα.

Κάθε παρακοή, κάθε αμέλεια ή απόρριψη της χάρης του Χριστού φέρνει τα αποτελέσματά της στη ζωή μας. Σκληρύνει την καρδιά, διαφθείρει τη θέληση, απονεκρώνει την αντίληψη, και όχι μόνο εξασθενεί την προθυμία αλλά και αυτή την ικανότητα για την υπακοή στις τρυφερές παρακλήσεις του Αγίου Πνεύματος.

Πολλοί προσπαθούν να καθησυχάσουν την ταραγμένη τους συνείδηση με τη σκέψη ότι θα μπορέσουν να αλλάξουν τον τρόπο της ζωής τους όποτε το αποφασίσουν, ότι η θεία χάρη θα εξακολουθεί να τους επηρεάζει και όταν ακόμη αυτοί περιφρονούν τις στοργικές ικεσίες της. Νομίζουν ότι και αν ακόμη εναντιώνονται στις υποδείξεις του Αγίου Πνεύματος, και αν εκλέγουν να θέτουν την επιρροή τους με το μέρος του Σατανά, πάλι σε μια ώρα τρομερής ανάγκης θα μπορέσουν να αλλάξουν πορεία. Όμως αυτό δε γίνεται τόσο εύκολα. Η πείρα και η διαγωγή μιας ολόκληρης ζωής έχει τόσο βαθιά αφήσει τα ίχνη της επάνω στη διάπλαση του χαρακτήρα, ώστε ελάχιστοι επιθυμούν να εξομοιωθούν με την εικόνα του Χριστού.

Έστω και ένα ελαττωματικό σημείο στο χαρακτήρα, μια αμαρτωλή επιθυμία που μόνιμα υποθάλπεται, μπορούν να εξουδετερώσουν όλη τη δύναμη του ευαγγελίου. Κάθε αμαρτωλή ανοχή δυναμώνει την αποστροφή της ψυχής προς το Θεό. Ο άνθρωπος που εκδηλώνει μια ανόσια θρασύτητα

3. Μετάνοια

ή μια ασύνετη αδιαφορία προς τη θεϊκή αλήθεια, θα θερίσει εκείνο που αυτός ο ίδιος έσπειρε. Για όσους παίζουν με την αμαρτία, δεν υπάρχει μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή φοβερότερη προειδοποίηση από τα λόγια του σοφού Σολομώντα ότι ο αμαρτωλός «θέλει σφίγγεσθαι με τα σχοινία της αμαρτίας αυτού.» Παρ. (5)ε΄22.

Ο Χριστός είναι πρόθυμος να μας ελευθερώσει από την αμαρτία, αλλά δε βιάζει τη θέλησή μας. Αν εμείς, επιμένοντας στην αμαρτία, στρέφουμε τη θέλησή μας ολοκληρωτικά προς το κακό, αν δεν επιθυμούμε να ελευθερωθούμε, και αν δε θέλουμε να δεχθούμε τη χάρη Του, τότε τι περισσότερο μπορεί Αυτός να κάνει για μας; Εμείς οι ίδιοι έχουμε αποφασίσει την καταδίκη μας με την οριστική απόρριψη της αγάπης Του. «Ιδού τώρα καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού τώρα ημέρα σωτηρίας.» «Σήμερον εάν ακούσητε της φωνής Αυτού, μη σκληρύνετε τας καρδίας σας.» Β΄Κορ. (6)ς΄2. Εβρ. (3)γ΄7,8.

«Ο άνθρωπος βλέπει το φαινόμενο, ο δε Κύριος βλέπει την καρδιαν» Α΄Σαμ. (16) ις΄7 - την ανθρώπινη αυτή καρδιά με τα συγκρουόμενα αισθήματα χαράς και λύπης, την άστατη και ιδιότροπη καρδιά που είναι το κατοικητήριο τόσης ακαθαρσίας και απάτης. Ο Θεός γνωρίζει τα ελατήριά της, τους σκοπούς και τις προθέσεις της. Πηγαίνετε σε Αυτόν με την ψυχή σας μολυσμένη όπως είναι. Σαν τον ψαλμωδό ανοίξτε τα ενδόμυχα της καρδιάς σας μπροστά στο Θεό που ερευνά τα πάντα και αναφωνήστε:

«Δοκίμασόν με, Θεέ, και γνώρισον την καρδιαν μου.

Εξέτασόν με, και μάθε τους στοχασμούς μου,

Και ιδέ αν υπάρχη εν εμοί οδός ανομίας

Και οδήγησόν με εις την οδόν την αιώνιον.»

Ψαλμοί (139)ρλθ΄23,24.

Πολλοί ασπάζονται μια διανοητική θρησκεία, μια μορφή ευσέβειας, ενώ η καρδιά παραμένει μολυσμένη. Η προσευχή σας ως είναι: «Καρδιαν καθαράν κτίσον εν εμοί, Θεέ, και

3. Μετάνοια

πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου.» Ψαλμ. (51)να΄10. Φερθείτε με ειλικρίνεια στον εαυτό σας. Γίνετε τόσο σοβαροί και επίμονοι σαν αυτή η θνητή ζωή σας να βρισκόταν σε κίνδυνο. Αυτό είναι ζήτημα που πρέπει να τακτοποιηθεί μια για πάντα ανάμεσα στο Θεό και στην ψυχή σας. Οι φρούδες ελπίδες μόνο την καταστροφή μπορούν να φέρουν.

Μελετήστε το λόγο του Θεού με προσευχή. Ο λόγος αυτός παρουσιάζει μπροστά σας, μέσα στα πλαίσια του νόμου του Θεού και της ζωής του Χριστού, τις μεγάλες αρχές του αγιασμού «χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον». Εβρ. (12)ιβ΄14. Φανερώνει την αμαρτία και δείχνει με σαφήνεια το δρόμο της σωτηρίας. Δώστε προσοχή στη φωνή του ως φωνή Θεού που μιλάει στην ψυχή σας.

Όταν αισθανθείτε το υπερβολικό μέγεθος της αμαρτίας και αντιληφθείτε την πραγματική σας κατάσταση, μην απελπίζεσθε. Ακριβώς για τους αμαρτωλούς ήρθε στον κόσμο ο Χριστός. Δεν είναι δική μας δουλειά να συμβιβάσουμε το Θεό μαζί μας, αλλά - ώ θαυμαστή αγάπη - «ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν.» Β΄ Κορ. (5)ε΄19. Με την τρυφερή αγάπη Του προσπαθεί να ελκύσει τις καρδιές των πλανημένων παιδιών Του.

Κανένας επίγειος πατέρας δε θα μπορούσε να δείξει τόση υπομονή για τα λάθη και τα πταίσματα των παιδιών του, όση δείχνει ο Θεός για εκείνους που προσπαθεί να σώσει. Κανείς άλλος δε θα μπορούσε να ικετεύσει τον αμαρτωλό με μεγαλύτερη στοργή. Ποτέ ανθρώπινα χείλη δεν πρόφεραν τρυφερότερες παρακλήσεις στον πλανώμενο από ό,τι προφέρουν τα χείλη του Θεού. Όλες οι υποσχέσεις Του και οι προειδοποιήσεις Του δεν είναι τίποτε άλλο παρά η έκφραση μιας απερίγραπτης αγάπης.

Όταν ο Σατανάς πλησιάζει για να σας πει ότι είστε πολύ αμαρτωλοί, στραφείτε προς το Λυτρωτή και μιλήστε για τις αρετές Του. Εκείνο που θα σας βοηθήσει, είναι να ατενίζετε στο φως Του. Ομολογήστε την αμαρτωλότητά σας, αλλά πείτε στον εχθρό ότι «ο Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά

3. Μετάνοια

να σώση τους αμαρτωλούς» Α΄Τιμ. (1)α΄15, ότι η απαράμιλλη αγάπη Του είναι αυτή που θα σας σώσει.

Ο Χριστός έκανε μια ερώτηση στο Σίμωνα σχετικά με δύο χρεοφειλέτες. Ο ένας χρεωστούσε στον κύριό του ένα μικρό ποσό, ο άλλος ένα πολύ μεγάλο ποσό. Αλλά εκείνος χάρισε το χρέος και στους δύο. Η ερώτηση του Χριστού ήταν ποιος από τους δύο χρεοφειλέτες θα έπρεπε να αγαπά τον κύριό του περισσότερο. Και ο Σίμων απάντησε: «Εκείνος εις τον οποίον εχάρισε το περισσότερον.» Λουκά (7)ζ΄43.

Είμαστε πολύ αμαρτωλοί, αλλά ο Χριστός πέθανε για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες μας. Η αξία της θυσίας Του είναι αρκετή καθώς την παρουσιάζει στον Πατέρα Του για χάρη μας. Εκείνοι τους οποίους έχει συγχωρήσει περισσότερο, θα Τον αγαπούν περισσότερο και θα στέκονται πλησιέστερα στο θρόνο Του για να Τον δοξάζουν για τη μεγάλη αγάπη Του και την άπειρη θυσία Του.

Μόνο όταν κατανοήσουμε πληρέστερα το βάθος της αγάπης Του, τότε θα αισθανθούμε περισσότερο τη βδελυρότητα της αμαρτίας. Όταν αναλογισθούμε την τεράστια απόσταση του ουρανού που χαμήλωσε για χάρη μας, όταν κατανοήσουμε έστω και κατά μέρος την άπειρη θυσία που έχει υποστεί ο Χριστός για μας, τότε η καρδιά θα απαλυνθεί από τρυφερότητα και συντριβή.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

«Ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευοδωθή, ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς θέλει ελεηθή.» Παρ. (28)κη'13.

Οι όροι που απαιτούνται για να αποκτήσουμε το έλεος του Θεού είναι απλοί, δίκαιοι και λογικοί. Ο Θεός δε ζητάει να υποβληθούμε σε ταλαιπωρίες για να λάβουμε άφεση αμαρτιών. Δεν είναι ανάγκη να κάνουμε μακρινά και κοπιαστικά ταξίδια σε τόπους προσκυνήματος ή να υποβληθούμε σε οδυνηρούς κανόνες μετάνοιας, ώστε οι ψυχές μας να κερδίσουν την εύνοια του Θεού και να εξιλεωθούν οι παραβάσεις μας. Αλλά εκείνος που εξομολογείται τις αμαρτίες του και τις εγκαταλείπει, θα βρει έλεος.

Ο απόστολος λέει: «Εξομολογήσθε εις αλλήλους τα πταίσματά σας, και εύχεσθε υπέρ αλλήλων διά να ιατρευθήτε.» Ιακ. (5)ε'16. Εξομολογηθείτε τις αμαρτίες σας στο Θεό που μόνο Αυτός μπορεί να συγχωρήσει, και τα πταίσματά σας ο ένας στον άλλον. Αν βλάψατε το φίλο ή το γείτονά σας, πρέπει να ομολογήσετε το λάθος σας, και εκείνος έχει καθήκον να σας συγχωρήσει ανεπιφύλακτα. Κατόπιν, πρέπει να ζητήσετε συγχώρηση από το Θεό, επειδή ο αδελφός που πληγώθηκε με τη στάση σας είναι ιδιοκτησία του Θεού, και βλάπτοντάς τον αμαρτήσατε εναντίον του Δημιουργού και Λυτρωτή του. Η υπόθεση φέρεται μπροστά στον αληθινό και μόνο Μεσίτη, μπροστά στο Μέγα Αρχιερέα μας ο οποίος «επειράσθη κατά πάντα καθ'ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας», ο οποίος «δύναται να συμπαθήση εις τας ασθενείας ημών», και είναι ικανός να μας καθαρίσει από κάθε κηλίδα ανομίας. Εβρ. (4) δ'5.

Όσοι δεν έχουν ταπεινώσει την ψυχή τους μπροστά στο Θεό αναγνωρίζοντας την ενοχή τους, δεν έχουν ακόμη εκ-

4. Εξομολόγηση

πληρώσει τον πρώτο όρο της αποδοχής τους από το Θεό. Αν δεν έχουμε αισθανθεί αυτού του είδους τη μετάνοια για την οποία ποτέ κανείς δε μεταμελείται, και αν δεν έχουμε εξομολογηθεί τις αμαρτίες μας με ειλικρινή ταπείνωση ψυχής και συντριβή πνεύματος νιώθοντας αποστροφή για την ανομία μας, αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε ζητήσει πραγματικά τη συγχώρηση των αμαρτιών μας. Και αφού δεν την εκζητήσαμε, ούτε και αποκτήσαμε την ειρήνη του Θεού. Ο μόνος λόγος που μας εμποδίζει να λάβουμε άφεση για τα αμαρτήματα του παρελθόντος, είναι ότι δε δείχνουμε προθυμία να ταπεινώσουμε τις καρδιές μας και να συμμορφωθούμε με τους όρους του λόγου της αλήθειας.

Οδηγίες σαφείς μας έχουν δοθεί σχετικά με το ζήτημα αυτό. Η εξομολόγηση της αμαρτίας, είτε δημόσια είτε ιδιωτικά, πρέπει να είναι ειλικρινής και να εκφράζεται ελεύθερα. Δεν πρέπει ο αμαρτωλός να την κάνει αναγκαστικά. Δεν πρέπει να γίνεται με προπετή και επιπόλαιο τρόπο ή με την επιβολή βίας επάνω σε εκείνους που δεν έχουν συναισθανθεί το βδελυκτό χαρακτήρα της αμαρτίας. Η εξομολόγηση που ξεριζώνεται από τα ενδόμυχα της ψυχής, βρίσκει ανταπόκριση από το Θεό του ελέους. Ο ψαλμωδός λέει: «Ο Κύριος είναι πλησίον των συντετριμμένων την καρδίαν και σώζει τους ταπεινούς το πνεύμα.» Ψαλμ. (34)λδ'18.

Η πραγματική εξομολόγηση εκφράζεται πάντοτε με σαφήνεια και δεν προσπαθεί να κρύψει την ελάχιστη αμαρτία. Μπορεί οι αμαρτίες να είναι τέτοιου είδους, που πρέπει να αναφερθούν μόνο μπροστά στο Θεό. Ή μπορεί να είναι σφάλματα που πρέπει να τα εξομολογηθεί κανείς σε άτομα στα οποία τα σφάλματα προκάλεσαν βλάβη. Ίσως ακόμη να έχουν ένα δημόσιο χαρακτήρα, και τότε η εξομολόγηση πρέπει να γίνει δημόσια. Σε οποιαδήποτε κατηγορία και αν ανήκει η εξομολόγηση, πρέπει να γίνεται με σαφήνεια και χωρίς αοριστολογίες, αναγνωρίζοντας ανεπιφύλακτα τις αμαρτίες που καθιστούν τον άνθρωπο ένοχο.

Στην εποχή του Σαμουήλ οι Ισραηλίτες είχαν απομακρυνθεί από το Θεό και υπέφεραν εξαιτίας της παρακοής

4. Εξομολόγηση

τους. Επειδή είχαν χάσει την πίστη τους στο Θεό, έχασαν και την οξυδέρκεια να διακρίνουν τη δύναμη και τη σοφία Του στη διακυβέρνηση του έθνους. Έχασαν και την εμπιστοσύνη τους στην ικανότητά Του να υπερασπίζεται το έργο Του. Απορρίπτοντας το μεγάλο Κυβερνήτη του σύμπαντος, απαίτησαν να κυβερνηθούν κατά το σύστημα των γύρω εθνών. Αλλά δεν μπόρεσαν να βρουν τη γαλήνη τους παρά μόνο αφού έκαναν την οριστική εξομολόγηση: «Επροσθέσαμεν εις πάσας τας αμαρτίας μας το κακόν να ζητήσωμεν εις εαυτούς βασιλέα.» Α΄Σαμ. (12)ιβ΄19. Έπρεπε να ομολογήσουν τη συγκεκριμένη εκείνη αμαρτία που τους έκανε να αισθάνονται ένοχοι. Η αχαριστία πίεζε την ψυχή τους και τους χώριζε από το Θεό.

Καμιά εξομολόγηση δε γίνεται δεκτή από το Θεό χωρίς ειλικρινή μετάνοια και μεταρρύθμιση. Πρέπει να ακολουθηθεί οριστική αλλαγή στη ζωή. Κάθετι που είναι αντίθετο προς το θέλημα του Θεού πρέπει να παραμερισθεί. Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα μιας πραγματικής λύπης για τις αμαρτίες μας. Το δικό μας καθήκον στο σημείο αυτό έχει υποδειχθεί με σαφήνεια: «Λούσθητε, καθαρίσθητε, αποβάλλετε την κακίαν των πράξεών σας απ'έμπροσθεν των οφθαλμών Μου, παύσατε πράττοντες το κακόν, μάθετε να πράττετε το καλόν, εκζητήσατε κρίσιν, κάμετε ευθύτητα εις τον δεδυναστευμένον, κρίνατε τον ορφανόν, προστατεύσατε την δίκην της χήρας.» «Εάν αποδώση το ενέχειρον ο ασεβής, επιστρέψη το ηρπαγμένον, περιπατή εν τοις διατάγμασι της ζωής μη πράττων αδικίαν, θέλει εξάπαντος ζήσει, δεν θέλει αποθάνει.» Ησ. (1)α΄17, Ιεζ. (33)λγ΄15.

Σχετικά με τη μετάνοια ο Παύλος εκφράζεται κατ'αυτόν τον τρόπο: «Αυτό τούτο, το ότι ελυπήθητε κατά Θεόν, πόσην σπουδὴν ἐγέννησεν εις εσάς! ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ πόθον, ἀλλὰ ζήλον, ἀλλ'ἐκδίκησιν! κατὰ πάντα ἀπεδείξατε εαυτούς ὅτι εἰσθε καθαροί εις τούτο το πρᾶγμα.» Β΄Κορ. (7)ζ΄11.

Όταν η αμαρτία απονεκρώνει τις ηθικές δυνάμεις, ο αμαρτωλός δεν είναι πια σε θέση να διακρίνει ελαττώματα

4. Εξομολόγηση

στο χαρακτήρα του, ούτε να αναλογισθεί το πραγματικό μέγεθος του κακού που διαπράττει. Αν δεν παραδοθεί στον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος, παραμένει κατά μέρος τυφλός σχετικά με την αμαρτωλή κατάστασή του. Η εξομολόγηση του δεν είναι ούτε θετική ούτε ειλικρινής. Σε κάθε ομολογία του για τα σφάλματά του, προσθέτει και μια δικαιολογία λέγοντας ότι αν δε μεσολαβούσαν ορισμένες δύσκολες περιστάσεις, δε θα ήταν αναγκασμένος να διαπράξει τούτο ή εκείνο το λάθος για τα οποία τώρα είναι κατακριτέος.

Αφού ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν από τον απαγορευμένο καρπό, τους κατέλαβε ένα αίσθημα ανάμικτο από ντροπή και τρόμο. Από μιας αρχής το κύριο μέλημά τους ήταν πώς να δικαιολογήσουν την αμαρτία τους και να αποφύγουν τη βαριά θανατική ποινή. Όταν ο Κύριος τους έκανε τη σχετική ερώτηση, ο Αδάμ έδωσε μια απάντηση που έρριχνε την ευθύνη κατά μέρος στο Θεό και κατά μέρος στη σύντροφό του: «Η γυνή την οποίαν μοι έδωκας να ήναι μετ'εμού, αυτή μοι έδωκεν από του δένδρου και έφαγον.» Με τη σειρά της και η γυναίκα έρριξε το βάρος της ενοχής στο φίδι λέγοντας: «Ο όφιος με ηπάτησε και έφαγον.» Γέν. (3)γ'12,13. Γιατί έκανες το φίδι; Γιατί του επέτρεψες να μπει στον κήπο της Εδέμ; Αυτές οι ερωτήσεις υπονοούντο στην απάντησή της για τη δικαιολογία της αμαρτίας της, ρίχνοντας έτσι την ευθύνη της παρακοής τους στο Θεό.

Αυτή η ροπή για αυτοδικαίωση έλκει την καταγωγή της από τον πατέρα του ψεύδους και εκδηλώθηκε σε όλους τους απογόνους του Αδάμ. Αυτού του είδους οι εξομολογήσεις δεν εμπνέονται από το Άγιο Πνεύμα και απορρίπτονται από το Θεό. Η πραγματική μετάνοια κάνει τον άνθρωπο να παραδεχθεί την ενοχή του και να την ομολογήσει χωρίς απάτη ή υποκρισία. Όπως ο δυστυχής τελώνης που δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό, και αυτός θα ανακράξει: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ.» Εκείνοι που ομολογούν την ενοχή τους, θα δικαιωθούν, επειδή ο Χριστός θα παρουσιάσει το αίμα Του για κάθε ψυχή που μετανοεί.

4. Εξομολόγηση

Τα παραδείγματα γνήσιας μετάνοιας και συντριβής που αναφέρονται στο λόγο του Θεού, παρουσιάζουν ένα πνεύμα ομολογίας απαλλαγμένο από κάθε πρόφαση για την αμαρτία ή προσπάθεια για αυτοδικαίωση. Ο Παύλος δεν προσπάθησε να καλυφθεί. Περιγράφει την αμαρτία του με τα μελανότερα χρώματα χωρίς να επιχειρήσει να ελαττώσει την ενοχή του. Λέει: «Πολλούς των αγίων εγώ κατέκλεισα εις φυλακάς, λαβών την εξουσίαν παρά των αρχιερέων, και ότε εφονεύοντο, έδωκα ψήφον κατ'αυτών. Και εν πάσαις ταις συναγωγαίς πολλάκις τιμωρών αυτούς, ηνάγκαζον να βλασφημώσι. Και καθ'υπερβολήν μαινόμενος εναντίον αυτών, κατεδίωκον έως εις τας έξω πόλεις.» Δε διστάζει να ομολογήσει ότι «ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά να σώση τους αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ.» Πράξ. (26)κς' 10,11, Α'Τιμ. (1)α'15.

Η ταπεινή και συντριμμένη καρδιά που έχει υποταχθεί από ειλικρινή μετάνοια, θα μπορέσει να κατανοήσει μέχρι ένα ορισμένο σημείο την αγάπη του Θεού και την αξία του Γολγοθά. Όπως ο γιος εξομολογείται στο φιλόστοργο πατέρα του, έτσι και εκείνος που πραγματικά μετανοεί, θα φέρει όλες τις αμαρτίες του μπροστά στο Θεό. Και καθώς είναι γραμμένο, «εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας, και καθαρίση ημάς από πάσης αδικίας». Α'Ιωάν. (1)α'9.

ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ

Ο Θεός υπόσχεται: «Θέλετε Με εκζητήσει και ευρεί όταν με εκζητήσητε εξ όλης της καρδιάς υμών.» Ιερ. (29)κθ'13.

Ολόκληρη η καρδιά πρέπει να παραχωρηθεί στο Θεό. Διαφορετικά είναι αδύνατον να πραγματοποιηθεί η εσωτερική αλλαγή που θα μας επαναφέρει στην ομοίωσή Του. Από τη φύση μας έχουμε αποξενωθεί από το Θεό. Το Άγιο Πνεύμα περιγράφει την κατάστασή μας με τις ακόλουθες εκφράσεις: «νεκρούς διά τας παραβάσεις και τας αμαρτίας», «όλη η κεφαλή είναι άρρωστος και όλη η καρδιά κεχαυνωμένη», «δεν υπάρχει εν αυτώ ακεραιότης», έχουμε πιασθεί στην παγίδα του Σατανά, «πεπαγιδευμένοι εις το θέλημα εκείνου». Εφεσ. (2)β'1. Ησ. (1)α'5,6, Β'Τιμ. (2)β'26. Ο Θεός θέλει να μας θεραπεύσει, να μας ελευθερώσει. Αλλά επειδή αυτό απαιτεί τέλεια μεταμόρφωση, πλήρη ανακαίνιση της φύσης μας, γ'αυτό πρέπει να παραδοθούμε ολοκληρωτικά σε Αυτόν.

Η πάλη κατά του εαυτού μας αποτελεί τη σκληρότερη μάχη που δόθηκε ποτέ. Η παραχώρηση του εγώ μας, η τέλεια υποταγή μας στο θέλημα του Θεού απαιτεί αγώνα. Όμως η καρδιά πρέπει πρώτα να υποταχθεί στο Θεό πριν ανακαινισθεί με αγιοσύνη.

Η διακυβέρνηση του Θεού δε βασίζεται στην τυφλή υποταγή ή στην παράλογη εξουσία όπως ισχυρίζεται ο Σατανάς. Απευθύνεται στο νου και στη συνείδηση. «Έλθετε τώρα και ας διαδικασθώμεν.» Ησ. (1)α'18. Αυτή είναι η πρόσκληση του Θεού στα πλάσματά Του. Ο Θεός δεν εκβιάζει τη βούληση των δημιουργημάτων Του. Δεν μπορεί να αποδεχθεί μια υποταγή που δεν Του παραχωρείται με προθυμία και νοημοσύνη. Μια αναγκαστική υποταγή θα εμπόδιζε κάθε πραγματική ανάπτυξη της διάνοιας και του χαρακτήρα,

5. Καθιέρωση

θα μετέβαλε τον άνθρωπο σε αυτόματο. Δεν είναι αυτός ο σκοπός του Δημιουργού. Για τον άνθρωπο που αποτελεί το κορύφωμα της δημιουργίας Του, η επιθυμία Του είναι να μπορέσει αυτός να φθάσει στη μεγαλύτερη ανάπτυξη. Παρουσιάζει μπροστά μας το ύψος της ευτυχίας όπου θέλει να μας φέρει η χάρη Του. Μας προσκαλεί να Του παραχωρήσουμε τον εαυτό μας για να ασκήσει μέσα μας το δικό Του θέλημα. Από μας εξαρτάται να αποφασίσουμε αν θέλουμε ή όχι να ελευθερωθούμε από τη δουλεία της αμαρτίας και να συμμετέχουμε στην ένδοξη ελευθερία των τέκνων του Θεού.

Παραχωρώντας τον εαυτό μας στο Θεό, πρέπει αναγκαστικά να παρατήσουμε κάθετι που μας χωρίζει από Αυτόν. Γι'αυτό και ο Σωτήρας λέει: «Πας όστις εξ υμών δεν απαρνείται πάντα τα εαυτού υπάρχοντα, δεν δύναται να είναι μαθητής Μου.» Λουκά (14)ιδ'33. Κάθετι που τείνει να απομακρύνει την καρδιά από Αυτόν, πρέπει να εγκαταλειφθεί.

Ο Μαμμωνάς είναι το είδωλο πολλών. Η φιλοχρηματία, η επιθυμία του πλούτου αποτελούν τη χρυσή αλυσίδα που τους δένει με το Σατανά. Μια άλλη τάξη λατρεύει τη φήμη και τις επίγειες τιμές, ενώ το είδωλο άλλων είναι η άνετη, εγωιστική ζωή, η απαλλαγμένη από ευθύνες. Όμως αυτά τα δεσμά της δουλείας πρέπει να σπάσουν. Δεν μπορούμε να ανήκουμε και στο Θεό και στον κόσμο ταυτόχρονα. Δε λογιζόμαστε παιδιά του Θεού αν δεν ανήκουμε ολοκληρωτικά σε Αυτόν.

Υπάρχουν άνθρωποι που ενώ ισχυρίζονται ότι υπηρετούν το Θεό, βασίζονται στις ατομικές τους προσπάθειες για την τήρηση του νόμου Του, για τη διάπλαση ενός καλού χαρακτήρα και για την εξασφάλιση της σωτηρίας. Οι καρδιές τους δεν πάλλονται από ειλικρινή αγάπη για το Χριστό, αλλά προσπαθούν να εκπληρώσουν τα καθήκοντα της χριστιανικής ζωής σαν όρο που ο Θεός επιβάλλει για την εξασφάλιση του ουρανού. Μια τέτοια θρησκεία δεν έχει αξία. Όταν ο Χριστός κατοικεί στην καρδιά, η ψυχή θα πλημμυρίσει τόσο πολύ από την αγάπη Του, από τη χαρά της επι-

5. Καθιέρωση

κοινωνίας μαζί Του, που θα προσκολληθεί σε Αυτόν, και με τη σκέψη διαρκώς κοντά Του, το εγώ θα λησμονηθεί.

Το ελατήριο για όλες τις πράξεις θα είναι η αγάπη για το Χριστό. Εκείνοι που αισθάνονται την κινητήρια δύναμη του Θεού μέσα τους, δεν επιδιώκουν να ικανοποιήσουν τις θείες απαιτήσεις με όσο το δυνατόν ευνοϊκότερους γι'αυτούς όρους, δεν επιζητούν το ελάχιστο κόστος, αλλά προσπαθούν να συμμορφωθούν ολοκληρωτικά σύμφωνα με το θέλημα του Σωτήρα τους. Με ένθερμο ζήλο τα παραχωρούν όλα και εκδηλώνουν ένα ενδιαφέρον ανάλογο στην αξία με το σκοπό που επιδιώκουν. Το να ομολογεί κανείς το Χριστό χωρίς να νιώθει βαθιά αυτή την αγάπη, είναι κούφια λόγια, τύποι χωρίς ουσία, καταναγκαστική σκλαβιά.

Αν νομίζεις ότι υφίστασαι τεράστια θυσία παραχωρώντας τα πάντα στο Χριστό, τότε να υποβάλεις στον εαυτό σου την ερώτηση: "Τι έχει υποστεί για μένα ο Χριστός;" Ο Υιός του Θεού τα πρόσφερε όλα για τη σωτηρία μας: ζωή, αγάπη και τα παθήματα του σταυρού. Και πώς μπορούμε εμείς, τα ανάξια αντικείμενα μιας τόσο μεγάλης αγάπης, να Του αρνηθούμε τις καρδιές μας; Σε κάθε στιγμή της ζωής μας απολαμβάνουμε τις ευλογίες που μας προσφέρει η χάρη Του. Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το βάραθρο της άγνοιας και της αθλιότητας από όπου μας έβγαλε. Μπορούμε ποτέ να ατενίσουμε Αυτόν τον οποίον πλήγωσαν οι αμαρτίες μας, και να ζήσουμε αντίθετα προς την αγάπη και τη θυσία Του; Βλέποντας την άπειρη ταπείνωση του αρχηγού της δόξας, είναι ποτέ δυνατόν να γογγύζουμε, επειδή δεν μπορούμε να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή παρά μόνο με αγώνα και αυταπάρνηση;

Σε πολλές περήφανες καρδιές γεννάται το ερώτημα: "Γιατί χρειάζεται να μετανοήσω και να ταπεινωθώ πριν βεβαιωθώ ότι ο Θεός θα με δεχθεί;" Σας παραπέμπω στο Χριστό. Εκείνος ήταν αναμάρτητος - και πολύ περισσότερο ακόμη - ήταν ο Άρχων του ουρανού. Αλλά έγινε αμαρτία για χάρη του ανθρώπου, για να σώσει τη φυλή μας. «Μετά των ανόμων ελογίσθη, και Αυτός εβάστασε τας αμαρτίας

5. Καθιέρωση

πολλών, και θέλει μεσιτεύσει υπέρ των ανόμων.» Ησ. (53)νγ'12.

Εμείς όμως τι παραχωρούμε στην πραγματικότητα, και όταν ακόμη προσφέρουμε το παν; Μια μολυσμένη από την αμαρτία καρδιά για να την καθαρίσει ο Χριστός, να την αγνίσει με το αίμα Του και να τη σώσει με την ασύγκριτη αγάπη Του. Και όμως, το βρίσκουν δύσκολο οι άνθρωποι να παραχωρήσουν αυτό το παν! Ντρέπομαι όταν ακούω αυτό το πράγμα, ντρέπομαι που το γράφω.

Ο Θεός δε μας ζητάει ποτέ να εγκαταλείψουμε κάτι που θα ήταν καλό αν το κρατούσαμε. Σε κάθε Του ενέργεια έχει πάντα κατά νου την ευτυχία των παιδιών Του. Μακάρι αυτοί που δεν αποφασίζουν να ακολουθήσουν το Χριστό, να μπορούσαν να αντιληφθούν πόσα ασυγκρίτως ανώτερα πράγματα έχει Εκείνος να τους προσφέρει από ό,τι οι ίδιοι επιζητούν για τον εαυτό τους!

Όταν ο άνθρωπος σκέπτεται και ενεργεί αντίθετα προς το θέλημα του Θεού, προξενεί την πιο μεγάλη βλάβη και αδικία στην ίδια την ψυχή του. Δεν υπάρχει καμιά πραγματική χαρά στο δρόμο τον απαγορευμένο από Εκείνον που ξέρει τι είναι το καλύτερο στα σχέδιά Του για τα πλάσματά Του. Ο δρόμος της παρακοής οδηγεί στην αθλιότητα και στην καταστροφή.

Είναι μεγάλο λάθος να νομίζει κανείς ότι ο Θεός ευχαριστείται να βλέπει τα παιδιά Του να υποφέρουν. Ολόκληρος ο Ουρανός ενδιαφέρεται για την ευτυχία του ανθρώπου. Ο ουράνιος Πατέρας μας δε φράζει το δρόμο της χαράς σε κανένα από τα πλάσματά Του. Οι θείες απαιτήσεις μάς προειδοποιούν να αποφεύγουμε τις εντρυφήσεις εκείνες που μόνο πόνο και απογοήτευση φέρνουν, και που φράζουν το δρόμο προς την ευτυχία και τον ουρανό.

Ο Λυτρωτής του κόσμου δέχεται τους ανθρώπους όπως ακριβώς είναι, με όλες τις ελλείψεις, τις ατέλειες και τις αδυναμίες τους. Όλους, όσοι δέχονται να σηκώσουν το ζυγό Του και να βαστάσουν το φορτίο Του, όχι μόνο θα τους καθαρίσει από την αμαρτία και θα τους προσφέρει τη σωτηρία

5. Καθιέρωση

που αποκτάται με το αίμα Του, αλλά και θα ικανοποιήσει την επιθυμία της ψυχής τους. Ο σκοπός Του είναι να χορηγήσει ειρήνη και ανάπαυση σε όλους εκείνους οι οποίοι Τον πλησιάζουν για τον άρτο της ζωής. Από μας απαιτεί να εκτελέσουμε εκείνα τα καθήκοντα που θα μας οδηγήσουν σε ύψη ευδαιμονίας, όπου οι απειθείς δεν μπορούν ποτέ να φθάσουν. Η αληθινή, η χαρούμενη διαβίωση για την ψυχή είναι να μορφωθεί μέσα μας ο Χριστός, η ελπίδα της δόξας.

Πολλοί ρωτούν: “Πώς μπορώ να παραχωρήσω τον εαυτό μου στο Θεό;” Θέλεις να παραδοθείς στο Θεό αλλά σου λείπει η ηθική δύναμη, είσαι σκλάβος της αμφιβολίας και βασανίζεσαι από τις συνήθειες της αμαρτωλής ζωής σου. Οι υποσχέσεις και οι αποφάσεις σου ταλαντεύονται σαν ιστός αράχνης. Δεν μπορείς να χαλιναγωγήσεις τις σκέψεις σου, τις ορμές και τους πόθους σου. Νιώθεις τύψεις για υποσχέσεις που παρέβηκες, για όρκους που δεν τήρησες. Αυτό σε κάνει να σκέπτεσαι πόσο λίγο μπορείς να βασίζεσαι στις καλές προθέσεις σου, και σε ωθεί να πιστεύεις ότι κατ’αυτόν τον τρόπο είναι αδύνατον να σε δεχθεί ο Θεός.

Αλλά μην απελπίζεσαι. Εκείνο που πρέπει να καταλάβεις, είναι η πραγματική δύναμη της θέλησης. Αυτή είναι η κεντρική δύναμη που κυβερνάει την ανθρώπινη φύση, η δύναμη να παίρνεις αποφάσεις και να κάνεις σωστή εκλογή. Από την ορθή κατεύθυνση της θέλησης εξαρτώνται όλα τα άλλα. Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο τη δύναμη της εκλογής, και αυτός οφείλει να την εξασκήσει. Δεν μπορείς μόνος σου να αλλάξεις την καρδιά σου, ούτε να στρέψεις τους πόθους της προς το Θεό. Εκείνο όμως που μπορείς να κάνεις, είναι η εκλογή σου να Τον υπηρετείς. Μπορείς να Του παραχωρήσεις τη θέλησή σου και τότε Εκείνος θα αναλάβει μέσα σου «το θέλειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν Αυτού». Φιλίπ. (2)β΄13. Με τον τρόπο αυτό ολόκληρη η φύση σου θα υποταχθεί στο Πνεύμα του Χριστού. Τα συναισθηματά σου θα επικεντρωθούν σε Αυτόν, οι σκέψεις σου θα εναρμονισθούν με Αυτόν.

5. Καθιέρωση

Η επιθυμία για καλοσύνη και αγιοσύνη είναι καλή όσο προχωράει. Αλλά αν σταματήσεις στο σημείο αυτό, δε θα ωφεληθείς σε τίποτε. Πολλοί θα χαθούν αν και η ελπίδα τους και η επιθυμία τους ήταν να γίνουν Χριστιανοί. Δεν προχωρούν όμως στο σημείο να παραδώσουν τη θέλησή τους στο Θεό. Δεν αποφασίζουν να ακολουθήσουν τώρα το Χριστό.

Η ορθή εξάσκηση της θέλησης επιφέρει ριζική μεταβολή στη ζωή σου. Παραχωρώντας τη θέλησή σου στο Χριστό, έχεις για σύμμαχό σου τη δύναμη εκείνη που είναι ανώτερη από κάθε αρχή και εξουσία. Θα παραμείνεις ακλόνητος παίρνοντας δύναμη από ψηλά, και έτσι, παραχωρώντας συνεχώς τον εαυτό σου στο Θεό, θα αξιωθείς να ζήσεις μια νέα ζωή, μια ζωή πίστης.

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΗ

Όταν κάτω από την επιρροή του Αγίου Πνεύματος η συνείδησή σου αφυπνίζεται, αρχίζεις μόλις τότε να αναγνωρίζεις το στρεβλό χαρακτήρα της αμαρτίας, τη δύναμή της, την ενοχή της, τα τραγικά της επακόλουθα, και τότε τη βλέπεις με απέχθεια. Νιώθεις ότι η αμαρτία είναι εκείνη που σε χώρισε από το Θεό, ότι έχεις υποδουλωθεί στη δύναμη του πονηρού. Όσο σκληρότερα αγωνίζεσαι να τον αποφύγεις, τόσο περισσότερο αισθάνεσαι την αναξιοτητά σου. Τα κίνητρά σου είναι μολυσμένα, η καρδιά σου είναι ρυπαρή. Βλέπεις τη ζωή σου γεμάτη από ιδιοτέλεια και αμαρτωλότητα. Λαχταράς να συγχωρηθείς, να καθαρισθείς, να ελευθερωθείς. Αρμονία με το Θεό, ομοιότητα με Αυτόν - πώς όμως αυτά να τα κάνεις κτήμα σου;

Ειρήνη είναι εκείνο που σου χρειάζεται - θεία συγχώρηση, αγάπη και ψυχική γαλήνη. Αυτή δεν αγοράζεται με χρήματα, δεν προμηθεύεται από τη διάνοια, δεν αποκτάται με τη σοφία. Μην ελπίζεις να την εξασφαλίσεις με τις δικές σου δυνάμεις. Ο Θεός σου την προσφέρει δωρεάν «άνευ αργυρίου και άνευ τιμής». Είναι δική σου, στη θέλησή σου, αρκεί να απλώσεις το χέρι σου. Ο Κύριος λέει: «Εάν αι αμαρτίαι σας ήναι ως πορφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών. Εάν ήναι ερυθραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίων.» «Θέλω δώσει εις εσάς καρδίαν νέαν, και πνεύμα νέον θέλω εμβάλει εν υμίν.» Ησ. (55)νε΄1, (1)α΄18, Ιεζ. (36)λς΄26.

Ομολόγησες τις αμαρτίες σου και τις απέβαλες από την καρδιά σου. Αποφάσισες να αφιερωθείς στο Θεό. Πήγαινε τώρα κοντά Του και ζήτησέ Του να πλύνει τις αμαρτίες σου και να σου δώσει μια νέα καρδιά. Τότε πίστεψε ότι θα το κάνει, επειδή το υποσχέθηκε. Αυτό ήταν το μάθημα που

6. Πίστη και αποδοχή

δίδαξε ο Ιησούς όταν ήταν στη γη, ότι το δώρο που μας υπόσχεται ο Θεός, πρέπει να πιστεύουμε ότι θα το λάβουμε, και τότε γίνεται δικό μας. Ο Ιησούς θεράπευε από τις ασθένειές τους εκείνους οι οποίοι πίστευαν στη δύναμή Του. Τους βοηθούσε να κατανοήσουν πράγματα που μπορούσαν να δουν, εμπνέοντάς τους εμπιστοσύνη στον Εαυτό Του για πράγματα που δεν μπορούσαν να δουν, και οδηγώντας τους τελικά στο σημείο να πιστεύσουν στη δύναμή Του ότι συγχωρεί αμαρτίες. Το είπε καθαρά αυτό στη θεραπεία του παραλυτικού: «Διά να γνωρίσητε ότι εξουσίαν έχει ο Υιός του ανθρώπου να συγχωρή αμαρτίας, (τότε λέγει προς τον παραλυτικόν), εγερθείς σήκωσον την κλίνην σου και ύπαγε εις τον οίκον σου.» Και ο ευαγγελιστής Ιωάννης μιλώντας για τα θαύματα του Χριστού, αναφέρει: «Ταύτα δε εγράφησαν διά να πιστεύσητε ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντες να έχητε ζωήν εν τω ονόματι Αυτού.» Μαθθ. (9) θ'6, Ιωάν. (20)κ'31.

Η απλή βιβλική εξιστόρηση πώς ο Ιησούς θεράπευε τους ασθενείς, μπορεί να μας διδάξει πώς να πιστεύουμε σε Αυτόν για την άφεση των αμαρτιών μας. Ας επιστρέψουμε στην ιστορία του παραλυτικού στη Βηθεσδά. Ήταν απροστάτευτος ο δυστυχής. Δεν είχε περπατήσει τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Αλλά ο Χριστός τον πρόσταξε: «Εγέρθητι, σήκωσον τον κράβατόν σου και περιπάτει.» Ο άρρωστος μπορούσε να πει: “Κύριε, αν με θεραπεύσεις πρώτα, τότε θα Σε υπακούσω.” Όμως όχι. Πίστεψε στο λόγο του Χριστού, πίστεψε ότι θεραπεύθηκε και έκανε αμέσως την προσπάθεια. Ήθελε να περπατήσει, και περπάτησε. Ενήργησε σύμφωνα με το λόγο του Χριστού και ο Θεός τού χορήγησε τη δύναμη. Είχε πια θεραπευθεί.

Το ίδιο και με σένα. Είσαι αμαρτωλός. Δεν μπορείς να επανορθώσεις τις παλιές αμαρτίες σου, δεν μπορείς να αλλάξεις την καρδιά σου και να γίνεις άγιος. Αλλά όλα αυτά υπόσχεται να κάνει ο Θεός για σένα με τη βοήθεια του Χριστού. Εσύ πιστεύεις στην υπόσχεση αυτή. Εξομολογείσαι τις αμαρτίες σου και παραχωρείς τον εαυτό σου στο Θεό.

6. Πίστη και αποδοχή

Θέλεις να Τον υπηρετείς. Μόλις το κάνεις αυτό, ο Θεός θα εκπληρώσει την υπόσχεση που σου έδωσε. Αν πιστεύεις στην υπόσχεση αυτή - πιστεύεις δηλαδή ότι οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρηθεί και ότι έχεις καθαρισθεί - την υπόλοιπη εργασία αναλαμβάνει ο Θεός. Θεραπεύεσαι και συ με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως ο Χριστός έδωσε δύναμη στον παράλυτο να περπατήσει μόλις εκείνος πίστεψε ότι είχε θεραπευθεί. Αυτό γίνεται τότε μόνο, όταν έχεις πίστη.

Μη περιμένεις να αισθανθείς τα αποτελέσματα της θεραπείας. Πες μόνο: "Το πιστεύω. Έτσι είναι. Όχι γιατί το αισθάνομαι, αλλά γιατί ο Θεός το υποσχέθηκε."

Ο Ιησούς λέει: «Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.» Μάρκ. (11) ια΄24. Στην υπόσχεση αυτή υπάρχει ένας όρος: η προσευχή πρέπει να γίνεται σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Και το θέλημα του Θεού είναι να μας καθαρίσει από την αμαρτία, να μας κάνει παιδιά δικά Του, να μας καταστήσει ικανούς για μια άγια ζωή. Έτσι λοιπόν μπορούμε να ζητήσουμε τις ευλογίες αυτές, να πιστεύσουμε ότι τις λάβαμε, και να ευχαριστήσουμε το Θεό ότι τις έχουμε λάβει. Δικό μας είναι το προνόμιο να πάμε στον Ιησού, να καθαρισθούμε και να σταθούμε μπροστά στο νόμο χωρίς ντροπή και τύψεις. «Δεν είναι τώρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα.» Ρωμ. (8)η΄1.

Από εδώ και μπρος δεν εξουσιάζεις πια τον εαυτό σου. Έχεις εξαγορασθεί διά τιμή. «Δεν ελυτρώθητε από της ματαιίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών αργυρίου και χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως Αμνού αμώμου και ασπίλου.» Α΄Πέτρ. (1)α΄18,19. Με την απλή αυτή πράξη πίστης στο Θεό, το Άγιο Πνεύμα δημιουργεί μια ανακαινισμένη ζωή στην καρδιά σου. Είσαι τώρα ένα παιδί γεννημένο μέσα στην οικογένεια του Θεού που σε αγαπάει όπως αγαπάει και τον Υιό Του.

Τώρα που αφιερώθηκες πια στο Χριστό, μην οπισθοχωρείς, μην απομακρύνεσαι από κοντά Του, αλλά λέγε μέρα

6. Πίστη και αποδοχή

με την ημέρα: “Είμαι του Χριστού, δόθηκα σε Αυτόν”, και παρακάλεσέ Τον να σου δώσει το Πνεύμα Του και να σε φυλάξει με τη χάρη Του. Όπως με την καθιέρωσή σου στο Θεό και με την πίστη σου σε Αυτόν γίνεσαι παιδί Του, έτσι πρέπει και να συνεχίσεις να ζεις τώρα γι’Αυτόν. Ο απόστολος λέει: «Καθώς λοιπόν παρελάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν Αυτώ περιπατείτε.» Κολ. (6)ς’2.

Μερικοί νομίζουν ότι πρέπει να περάσουν από δοκιμή για να αποδείξουν στο Θεό ότι έχουν υποστεί τη μεταλλαγή πριν να ζητήσουν τις ευλογίες Του. Όμως μπορούν να απαιτήσουν τις ευλογίες αυτές και τώρα ακόμη. Πρέπει να έχουν τη χάρη Του, το Πνεύμα του Χριστού για να τους βοηθήσει στις αδυναμίες τους, ειδικά δεν μπορούν να αντισταθούν στον πονηρό. Ο Χριστός θέλει να Τον πλησιάσουμε όπως είμαστε, αμαρτωλοί, ανήμποροι, νιώθοντας την ανάγκη να βασισθούμε επάνω Του. Μπορούμε να προσέλθουμε με τις αδυναμίες μας, τη μωρία μας, την ενοχή μας και να πέσουμε στα πόδια Του με μετάνοια. Είναι δόξα Του να μας σφίξει με αγάπη στην αγκαλιά Του, να επουλώσει τις πληγές μας και να μας καθαρίσει από κάθε ρυπαρότητα.

Εδώ ακριβώς σφάλλουν χιλιάδες άνθρωποι. Δεν πιστεύουν ότι ο Θεός τους συγχωρεί προσωπικά, ατομικά. Δεν έχουν εμπιστοσύνη στο λόγο του Θεού. Είναι προνόμιο όλων αυτών που συμμορφώνονται με τους όρους να γνωρίσουν ότι η συγχώρηση για την κάθε αμαρτία χορηγείται δωρεάν. Διώξε την υποψία ότι οι υποσχέσεις του Θεού δεν είναι για σένα. Είναι για κάθε μετανοημένο αμαρτωλό. Δύναμη και χάρη που προμηθεύει ο Χριστός χορηγούνται από τους λειτουργικούς αγγέλους σε κάθε πιστή ψυχή. Δεν υπάρχουν άνθρωποι τόσο αμαρτωλοί που να μην μπορούν να βρουν δύναμη, αγνότητα και δικαιοσύνη στον Ιησού που πέθανε γι’αυτούς. Περιμένει να τους αφαιρέσει τα κηλιδωμένα και μολυσμένα από την αμαρτία ρούχα τους και να τους ενδύσει με τα λευκά ιμάτια της δικαιοσύνης Του. Τους προσκαλεί να ζήσουν και όχι να πεθάνουν.

6. Πίστη και αποδοχή

Ο Θεός δε μας φέρεται όπως οι ατελείς άνθρωποι φέρονται μεταξύ τους. Οι σκέψεις Του είναι σκέψεις ελέους, αγάπης και τρυφερής συμπόνιας. Λέει: «Ας εγκαταλείπη ο ασεβής την οδόν αυτού, και ο άδικος τας βουλάς αυτού, και ας επιστρέψει προς τον Κύριον, και θέλει συγχωρήσει αφθόνως.» «Εξήλειψα ως πυκνήν ομίχλην τας παραβάσεις σου και ως νέφος τας αμαρτίας σου.» «Εγώ δεν θέλω τον θάνατον του αποθνήσκοντος, λέγει Κύριος ο Θεός. Διά τούτο επιστρέψατε και ζήσατε.» Ησ. (55)νε΄7, (44)μδ΄22, Ιεζ. (18)ιη΄ 32.

Ο Σατανάς караδοκεί για να υπεξαιρέσει τις ευλογημένες υποσχέσεις που εγγυάται ο Θεός. Θέλει να εξαφανίσει από την ψυχή κάθε ελπιδοφόρα αναλαμπή, κάθε φωτεινή ακτίνα. Δεν πρέπει να του το επιτρέψεις. Μην ακούς τα ψιθυρίσματα του πειραστή, αλλά πες: “Ο Ιησούς πέθανε για να μπορέσω εγώ να ζήσω. Με αγαπά και δε θέλει να χαθώ. Έχω έναν εύσπλαχνο και ουράνιο Πατέρα. Αν και καταχράσθηκα την αγάπη Του, αν και σπατάλησα τις ευλογίες που μου έδωσε, θα σηκωθώ όμως και θα πάω στον Πατέρα μου και θα Του πω: «ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν Σου, και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός Σου. Κάμε με ως ένα των δούλων Σου.»” Η παραβολή εξιστορεί την υποδοχή που έγινε στον άσωτο. «Ενώ δε απείχεν έτι μακράν, είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού, και ευσπλαχνίσθη, και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού, και κατεφίλησεν αυτόν.» Λουκά (15)ιε΄ 18-20.

Και αυτή ακόμη η παραβολή η τόσο τρυφερή και συγκινητική, αδυνατεί να εκφράσει την άπειρη συμπάθεια του ουράνιου Πατέρα. Χρησιμοποιώντας τον προφήτη Του, ο Θεός διακηρύττει: «Σε ηγάπησα αγάπησιν αιώνιον, διά τούτο σε είλκυσα με έλεος.» Ιερ. (31) λα΄3. Ενώ ο αμαρτωλός βρίσκεται μακριά από το πατρικό σπίτι, σπαταλώντας την παρουσία του σε ξένη γη, η καρδιά του Πατέρα ξεχειλίζει από λύπη γι’αυτόν, και κάθε επιθυμία που γεννάται μέσα στην ψυχή για να επιστρέψει κοντά στο Θεό είναι το αποτέλεσμα της τρυφερής συνηγορίας του Πνεύματός Του που

6. Πίστη και αποδοχή

παρακαλεί, ικετεύει και ελκύει τον άσωτο προς τη φιλόστοργη πατρική καρδιά.

Έχοντας στη διάθεσή σου τέτοιες πλούσιες υποσχέσεις της Γραφής, μπορείς ακόμη να αμφιβάλεις; Μπορείς ποτέ να πιστέψεις πως όταν ο ταλαίπωρος αμαρτωλός λαχταράει να επιστρέψει, να εγκαταλείψει τις αμαρτίες του, ο Θεός θα τον εμποδίσει με βλοσυρότητα να πέσει στα πόδια Του μετανωμένος; Μακριά τέτοιες σκέψεις! Τίποτε δεν μπορεί να βλάψει την ψυχή σου περισσότερο από μια σφαλερή αντίληψη για τον ουράνιο Πατέρα μας. Αυτός μισεί την αμαρτία αλλά αγαπάει τον αμαρτωλό και προσφέρθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού για να σωθούν όσοι επιθυμούν να απολαύσουν αιώνια ευδαιμονία στην ένδοξη βασιλεία. Μπορούσε ποτέ να χρησιμοποιήσει πειστικότερη ή τρυφερότερη γλώσσα από αυτή που διάλεξε για να εκφράσει την αγάπη Του για μας; Λέει: «Δύναται γυνή να λησμονήσει το θηλάζον βρέφος αυτής ώστε να μη ελεήσει το τέκνον της κοιλίας αυτής; Αλλά και αν αύται λησμονήσωσιν, Εγώ όμως δεν θέλω σε λησμονήσει.» Ησ. (49)μθ'15.

Σηκώστε τα μάτια σας ψηλά, εσείς που αμφιβάλλετε ακόμη και ταλαντεύεσθε. Ο Ιησούς ζει και μεσιτεύει για μας. Να ευχαριστήσετε για τη δωρεά του αγαπητού Υιού Του, και προσεύχεσθε να μην είναι μάταιη η θυσία Του για σας. Το Άγιο Πνεύμα σάς προσκαλεί σήμερα. Προσέλθετε με όλη την καρδιά σας στον Ιησού, και τότε ζητήστε τις ευλογίες Του.

Καθώς διαβάζετε τις υποσχέσεις, να θυμάστε ότι αυτές είναι οι εκφράσεις μιας ανείπωτης αγάπης και ευσπλαχνίας. Η μεγάλη καρδιά της άπειρης Αγάπης ελκύεται προς τον αμαρτωλό με απέραντη συμπάθεια. «Έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος Αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων.» Εφεσ. (1)α'7. Ναι, πίστεψε μόνο ότι ο Θεός είναι βοηθός σου. Η επιθυμία Του είναι να αποκαταστήσει την ηθική εικόνα Του στον άνθρωπο. Και όπως Τον πλησιάζεις με μετάνοια και εξομολόγηση, Εκείνος σε πλησιάζει με έλεος και συγχώρηση.

6. Πίστη και αποδοχή

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

«Εάν τις ήναι εν Χριστώ, είναι νέον κτίσμα. Τα αρχαία παρήλθον, ιδού τα πάντα έγιναν νέα.» Β΄ Κορ. (5)ε΄17.

Ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να προσδιορίσει ακριβώς τον τρόπο ή το χρόνο για να εξιχνιάσει τις λεπτομερείς συνθήκες που μεσολάβησαν για την επιστροφή του στο Χριστό. Όμως αυτό δε σημαίνει ότι δεν έγινε η μεταλλαγή στη ζωή του. Ο Χριστός είπε στο Νικόδημο: «Ο άνεμος όπου θέλει πνέει, και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλά δεν εξεύρεις πότεν έρχεται και πού υπάγει. Ούτως είναι και όστις εγεννήθη εκ του Πνεύματος». Ιωάν. (3)γ΄8.

Όπως ο άνεμος είναι αόρατος, αλλά τα αποτελέσματά του γίνονται αντιληπτά, έτσι ενεργεί και το Άγιο Πνεύμα στην ανθρώπινη καρδιά. Αυτή η αναγεννώσα δύναμη που ανθρώπινο μάτι δεν μπορεί να διακρίνει, γεννάει νέα ζωή μέσα στην ψυχή, δημιουργεί νέα ύπαρξη σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Μπορεί το Άγιο Πνεύμα να ενεργεί απαρατήρητα, αλλά τα αποτελέσματά Του είναι φανερά. Αν η καρδιά έχει αναγεννηθεί από το Άγιο Πνεύμα, η ζωή θα το δείξει οπωσδήποτε.

Ενώ δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε για να αλλάξουμε την καρδιά μας ή να εναρμονισθούμε με το Θεό, ενώ δεν πρέπει να βασισθούμε καθόλου στον εαυτό μας ή στα καλά έργα μας, η ζωή μας όμως θα φανερώσει ότι η χάρη του Θεού κατοικεί μέσα μας. Η αλλαγή θα φανεί στο χαρακτήρα, στις συνήθειες, στις επιδιώξεις. Καθαρή και αποφασιστική θα γίνει η διάκριση ανάμεσα στην προηγούμενη και στην τωρινή συμπεριφορά. Ο χαρακτήρας αποκαλύπτεται όχι από καλές ή κακές πράξεις κατά περίσταση, αλλά από τα κίνητρα που μας ωθούν στα καθημερινά λόγια και έργα.

7. Η δοκιμή της μαθητείας

Φυσικά, συμβαίνει κάποτε να παρατηρείται μια κάποια εξωτερική βελτίωση της συμπεριφοράς και χωρίς την ανακαινίζουσα δύναμη του Χριστού. Η δίψα μας για την εξάσκηση επιρροής, την απόσπαση της εκτίμησης των άλλων μπορεί να δημιουργήσει μια ζωή ευταξίας. Από σεβασμό στον εαυτό μας, μπορεί να αποφεύγουμε την επιλήψιμη συμπεριφορά. Και η εγωιστική καρδιά προβαίνει σε πράξεις γενναιοδωρίας. Αλλά τότε πώς θα διαπιστώσουμε με το μέρος τίνος είμαστε;

Ποιος εξουσιάζει την καρδιά μας; Ποιος απασχολεί τις σκέψεις μας; Για ποιον μας αρέσει να μιλάμε; Σε ποιον αφιερώνουμε την τρυφερή στοργή μας και τις πολυτιμότερες ενέργειές μας; Αν είμαστε του Χριστού, οι σκέψεις μας θα στρέφονται γύρω από Αυτόν και οι γλυκύτεροι διαλογισμοί μας θα συγκεντρώνονται γύρω Του. Θα λαχταρούμε να φέρουμε την εικόνα Του, να κάνουμε το θέλημά Του, να Τον ευχαριστήσουμε για όλα.

Όσοι γίνονται νέα κτίσματα με τη βοήθεια του Χριστού, θα φέρουν τους καρπούς του Πνεύματος, «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια». Γαλ. (5)ε΄22,23. Αυτοί δε θα προσαρμόζονται πια με τις πρότερες επιθυμίες, αλλά με πίστη στον Υιό του Θεού θα ακολουθούν τα ίχνη Του, θα αντανακλούν το χαρακτήρα Του και θα αγνισθούν όπως Εκείνος είναι αγνός. Πράγματα που άλλοτε μισούσαν, τώρα τα αγαπούν, και πράγματα που άλλοτε αγαπούσαν, τώρα τα απεχθάνονται. Οι περήφανοι και ισχυρογνώμονες μεταβάλλονται σε πράους και ταπεινούς, Οι κενόδοξοι και αλαζονικοί γίνονται κόσμιοι και συνετοί. Οι μέθυσοι εγκρατεύονται και οι άσωτοι εξαγνίζονται. Οι μάταιες συνήθειες και οι συρμοί του κόσμου αφήνονται κατά μέρος. Η επιδίωξη του Χριστιανού δεν είναι πια ο εξωτερικός στολισμός, αλλά ο «κρυπτός άνθρωπος της καρδιάς κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος». Α΄Πέτρ. (3)γ΄3,4.

Πραγματική μετάνοια δε γίνεται νοητή αν δε συνοδεύεται από έργα μεταρρυθμιστικά. Αν είναι πρόθυμος ο αμαρτω-

7. Η δοκιμή της μαθητείας

λός να αποδώσει το ενέχυρο, να επιστρέψει ό,τι δεν του ανήκει, να εξομολογηθεί τις αμαρτίες του, να αγαπάει το Θεό και τους συνανθρώπους του, τότε μπορεί να είναι βέβαιος ότι πέρασε από το θάνατο στη ζωή.

Όταν πλανώμενοι και αμαρτωλοί ακόμη όπως είμαστε, ερχόμαστε στο Χριστό και Αυτός μας περιβάλλει με τη συγχωρούσα χάρη Του, τότε η αγάπη ξεχειλίζει από την καρδιά. Κάθε φορτίο γίνεται ελαφρύ, επειδή ο ζυγός του Χριστού είναι εύκολος. Το καθήκον θεωρείται τέρψη και η θυσία αποτελεί ευχαρίστηση. Το μονοπάτι που πριν φαινόταν ζοφερό, φωτίζεται τώρα με τις ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης.

Ο ευγενικός χαρακτήρας του Χριστού θα αντανακλάται στους οπαδούς Του. Για τον Ιησού ήταν ευχαρίστηση να εκτελεί το θέλημα του Θεού. Αγάπη για το Θεό και ζήλος για τη δόξα Του ήταν η δύναμη που κατεύθυνε τη ζωή του Σωτήρα. Οι ωραίες και ευγενικές πράξεις Του ήταν με αγάπη. Η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Όμως η καρδιά που δεν έχει καθιερωθεί, δεν μπορεί ούτε να δημιουργήσει την αγάπη. Μόνο στην καρδιά όπου βασιλεύει ο Χριστός βρίσκεται η αγάπη. «Ημείς αγαπώμεν, διότι Αυτός πρώτος ηγάπησεν ημάς.» Ιωάν. (4)δ'19. Η αγάπη είναι το στοιχείο για τη δράση της καρδιάς που έχει αναγεννηθεί με τη θεία χάρη. Αυτή μεταβάλλει το χαρακτήρα, κυβερνάει τις ορμές, θαμάζει τα πάθη, υποτάσσει την έχθρα, εξευγενίζει τους πόθους. Όταν μια τέτοια αγάπη τρέφεται στην ψυχή, τότε γλυκαίνει τη ζωή και ασκεί μια εξευγενίζουσα επίδραση ολόγυρα.

Υπάρχουν δύο πλάνες που πρέπει ιδιαίτερα να προσέξουν τα παιδιά του Θεού - και μάλιστα εκείνα που μόλις άρχισαν να εμπιστεύονται στη χάρη Του. Η πρώτη που την έχουμε και προηγούμενως τονίσει, είναι να βασίζονται στα δικά τους έργα, πιστεύοντας ότι συμβάλλουν με αυτά στο να έρθουν σε αρμονία με το Θεό. Εκείνος όμως που προσπαθεί να γίνει άγιος με τα έργα του φυλάττοντας το νόμο, προσπαθεί να επιτύχει το ακατόρθωτο. Όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου χωρίς το Χριστό είναι μολυσμένες με

7. Η δοκιμή της μαθητείας

ιδιοτέλεια και αμαρτία. Μόνο η χάρη του Χριστού την οποία δεχόμαστε με πίστη, αυτή μπορεί να μας αγιάσει.

Αντίθετα από αυτή και όχι λιγότερο επικίνδυνη πλάνη είναι ότι η πίστη στο Χριστό απαλλάσσει τους ανθρώπους από την τήρηση του νόμου του Θεού, ότι αφού με πίστη γινόμαστε μέτοχοι στη χάρη του Χριστού, τότε τα έργα μας δεν παίζουν κανένα ρόλο στη σωτηρία μας.

Όμως σημειώστε εδώ ότι η υπακοή δεν είναι μόνο απλή εξωτερική συμμόρφωση, αλλά και υπηρεσία αγάπης. Ο νόμος του Θεού εκφράζει το χαρακτήρα του Θεού. Ενσωματώνει τη μεγάλη αρχή της αγάπης και επομένως αποτελεί το θεμέλιο της διακυβέρνησής Του τόσο στον ουρανό όσο και στη γη. Αν οι καρδιές μας ξαναβρούν την ομοιότητα του Θεού και η θεϊκή αγάπη εμφυτευθεί στην ψυχή, δε θα έχει σαν αποτέλεσμα την εκτέλεση των εντολών του Θεού στην καθημερινή ζωή; Όταν η αρχή της αγάπης εμφυτευθεί στην καρδιά, όταν ο άνθρωπος ανακαινισθεί κατά την εικόνα του Δημιουργού του, τότε η υπόσχεση της νέας διαθήκης βρίσκει την εκπλήρωσή της: «Θέλω δώσει τους νόμους Μου εις τας καρδίας αυτών, και θέλω γράψει αυτούς επί των διανοιών αυτών.» Εβρ. (10)΄16. Και όταν ο νόμος είναι γραμμένος στην καρδιά, δε θα διαπλάσσει τη ζωή;

Το πραγματικό τεκμήριο της μαθητείας είναι η υπακοή, δηλαδή η υπηρεσία και η υποταγή με κίνητρο την αγάπη. Γι'αυτό και η Γραφή λέει: «Αύτη είναι η αγάπη του Θεού, το να φυλάττωμεν τας εντολάς Αυτού.» «Όστις λέγει ότι εγνώρισα Αυτόν και τας εντολάς Αυτού δεν φυλάττει, ψεύστης είναι και εν αυτώ η αλήθεια δεν υπάρχει.» Α΄Ιωάν. (5)ε΄3, (2)β΄4. Η πίστη δεν απαλλάσσει τον άνθρωπο από την υπακοή, αλλά αυτή και μόνο μας καθιστά ικανούς να μετέχουμε στη χάρη του Χριστού και μας δίνει τη δύναμη για υπακοή.

Δεν εξασφαλίζουμε τη σωτηρία με την υπακοή μας, επειδή η σωτηρία είναι δώρο Θεού και αποκτάται μόνο με την πίστη. Η υπακοή είναι ο καρπός της πίστης. «Εξεύρετε ότι Εκείνος εφανερώθη διά να σηκώση τας αμαρτίας ημών,

7. Η δοκιμή της μαθητείας

και αμαρτία εν Αυτώ δεν υπάρχει. Πας όστις μένει εν Αυτώ, δεν αμαρτάνει. Πας ο αμαρτάνων δεν είδεν Αυτόν, ουδέ ε-
γνώρισεν Αυτόν.» Εδώ είναι η πραγματική δοκιμή. Αν μέ-
νουμε με το Χριστό, αν η αγάπη του Θεού κατοικεί μέσα
μας, τότε τα αισθήματά μας, οι στοχασμοί μας, οι προθέσεις
μας, οι πράξεις μας θα εναρμονισθούν με το θέλημα του
Θεού όπως αυτό εκφράζεται στις εντολές του νόμου Του.
«Τεκνία, ας μη σας πλανά μηδείς. Όστις πράττει την δικαι-
οσύνην, είναι δίκαιος καθώς Εκείνος είναι δίκαιος.» Α΄Ιωάν.
(3)γ΄5-7. Η δικαιοσύνη προσδιορίζεται από τις αρχές του
αγίου νόμου του Θεού, όπως αυτός εκφράζεται στο δεκά-
λογο που δόθηκε στο Σινά.

Η καλούμενη πίστη στο Χριστό που διατείνεται ότι οι άν-
θρωποι απαλλάσσονται από την υποχρέωση υπακοής στο
Θεό, δεν είναι πίστη αλλά αλαζονεία. «Κατά χάριν είσθε σε-
σωσμένοι διά της πίστεως.» Αλλά «η πίστις εάν δεν έχη έρ-
γα, νεκρά είναι καθ΄εαυτήν.» Πριν ακόμη έρθει στη γη, ο
Χριστός είπε για τον εαυτό Του: «Χαίρω, Θεέ Μου, να εκτε-
λώ το θέλημά Σου, και ο νόμος Σου είναι εν τω μέσω της
καρδίας Μου.» Και πριν αναληφθεί στον ουρανό, δήλωσε:
«Εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός Μου και μένω εν τη
αγάπη Αυτού.» Η Γραφή λέει: «Και εν τούτω γνωρίζομεν ότι
εγνωρίσαμεν Αυτόν, εάν τας εντολάς Αυτού φυλάττωμεν . . .
Όστις μένει εν Αυτώ, χρεωστεί καθώς Εκείνος περιεπάτησε
και αυτός ούτω να περιπατή.» «Επειδή και ο Χριστός έπα-
θεν υπέρ ημών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς, διά να ακο-
λουθήσητε τα ίχνη Αυτού.» Εφεσ. (2)β΄8, Ιακ. (2)β΄17,
Ψαλμ. (40)μ΄8, Ιωάν. (15)ε΄10, Α΄Ιωάν. (2)β΄3-6, Α΄Πετρ.
(2)β΄21.

Οι όροι που εξασφαλίζουν την αιώνια ζωή είναι και σή-
μερα οι ίδιοι που ίσχυαν άλλοτε - στον Παράδεισο πριν α-
κόμη αμαρτήσουν οι προπάτορές μας - τέλεια δηλαδή υπα-
κοή στο νόμο του Θεού, τέλεια δικαιοσύνη. Αν η αιώνια ζωή
προσφερόταν κάτω από οποιουσδήποτε διαφορετικούς ό-
ρους, τότε η ευτυχία σε όλο το σύμπαν θα διακινδύνευε. Ο

7. Η δοκιμή της μαθητείας

δρόμος θα άνοιγε για την αμαρτία που θα διαιωνιζόταν με όλα τα θλιβερά επακόλουθα της συμφοράς και αθλιότητας.

Ο Αδάμ πριν από την πτώση είχε τη δυνατότητα να μορφώσει ένα δίκαιο χαρακτήρα υπακούοντας στο νόμο του Θεού. Απέτυχε όμως στο σημείο αυτό. Και με την αφορμή της δικής του αμαρτίας έγινε αμαρτωλή και η δική μας φύση, έτσι που μόνοι μας είναι αδύνατον να γίνουμε δίκαιοι. Αμαρτωλοί και ανόσιοι όπως είμαστε, δεν μπορούμε να εκδηλώσουμε τέλεια υπακοή σε έναν άγιο νόμο. Δεν έχουμε δική μας δικαιοσύνη για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του θείου νόμου. Ο Χριστός μάς εξασφάλισε τον τρόπο για τη σωτηρία μας. Έζησε στη γη αντιμετωπίζοντας τις ίδιες με μας δοκιμασίες, τους ίδιους πειρασμούς. Έζησε μια αναμάρτητη ζωή. Πέθανε για μας, και τώρα προσφέρεται να σηκώσει τις αμαρτίες μας και να μας δώσει τη δικαιοσύνη Του. Αν Του προσφέρεις τη ζωή σου και Τον δεχθείς ως Σωτήρα σου, τότε όσο αμαρτωλή και αν υπήρξε η ζωή σου, για χάρη Του λογίζεσαι δίκαιος. Ο χαρακτήρας του Χριστού παίρνει τη θέση του δικού σου χαρακτήρα και ο Θεός σε δέχεται σαν να μην είχες ποτέ αμαρτήσει.

Εκτός από αυτό, ο Χριστός αλλάζει και την καρδιά. Με την πίστη που έχεις σε Αυτόν, κάνει την καρδιά σου κατοικητήριό Του. Και πάλι με την πίστη και τη διαρκή παραχώρηση της θέλησής σου στο Χριστό, πρέπει να προσπαθήσεις να διατηρήσεις την επαφή μαζί Του. Όσο δεν αμελείς αυτή την τακτική, Εκείνος θα εργάζεται μέσα σου, έτσι που οι επιθυμίες σου και οι πράξεις σου να προσαρμόζονται σύμφωνα με το θέλημά Του. Τότε θα μπορείς να πεις: «Καθ' ό τώρα ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.» Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του: «Σεις δεν είσθε οι λαλούντες, αλλά το Πνεύμα του Πατρός σας, το οποίο λαλεί εν υμίν.» Γαλ. (2)β'20 Ματθ. (10)ι'20. Τότε, με τη βοήθεια του Χριστού που ενεργεί στην καρδιά σου, θα δείχνεις το ίδιο πνεύμα και θα παρουσιάζεις τα ίδια καλά έργα - έργα δικαιοσύνης και υπακοής.

7. Η δοκιμή της μαθητείας

Δεν έχουμε λοιπόν τίποτε μέσα μας για να περιαυτολογούμε. Δεν υπάρχει λόγος να περηφανευθούμε. Μοναδική ελπίδα μας είναι η δικαιοσύνη του Χριστού που μας καταλογίζεται, καθώς και τα έργα που μέσα μας πραγματοποιεί το Πνεύμα Του για μας.

Μιλώντας για πίστη, πρέπει να κάνουμε κάποια διάκριση. Υπάρχει ένα είδος δοξασίας που διαφέρει τελείως από την πίστη. Η ύπαρξη του Θεού, η παντοδυναμία Του και η αλήθεια του λόγου Του είναι γεγονότα τόσο αναντίρρητα, που ούτε αυτός ο Σατανάς με όλο του το στράτευμα δεν αρνείται κατά βάθος. Η Γραφή λέει ότι «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίπτουσι». Ιακ. (2)β'19. Αλλά αυτό δεν είναι πίστη. Πίστη είναι εκείνη όπου εκδηλώνεται όχι μόνο μια απλή παραδοχή του λόγου του Θεού, αλλά παραχώρηση της θέλησης, υποταγή της καρδιάς και προσφορά της αγάπης στο Θεό. Αυτή είναι πίστη - πίστη που εκδηλώνεται με αγάπη και εξαγνίζει την ψυχή. Με μια τέτοια πίστη η καρδιά ανανεώνεται σύμφωνα με την εικόνα του Θεού. Και η καρδιά εκείνη που πριν από την αναγέννηση δεν υποτασσόταν στο νόμο του Θεού, επειδή στην πραγματικότητα δεν μπορούσε να υποταχθεί, βρίσκει τώρα ευχαρίστηση στις άγιες εντολές Του και αναφωνεί μαζί με τον ψαλμωδό. «Πόσον αγαπώ τον νόμον Σου! όλην την ημέραν είναι η μελέτη μου.» Εκπληρώνεται τότε η δικαιοσύνη του νόμου για μας, «τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα αλλά κατά το Πνεύμα.» Ψαλμ. (119) ριθ'97. Ρωμ. (8)η'1.

Υπάρχουν άνθρωποι που γνώρισαν τη συγχωρούσα αγάπη του Χριστού και που ποθούν να γίνουν γνήσια παιδιά του Θεού. Όμως παρατηρώντας την ελαττωματικότητα του χαρακτήρα τους και τη σφαλερότητα της ζωής τους, αρχίζουν να αμφιβάλλουν αν η καρδιά τους έχει αναγεννηθεί από το Άγιο Πνεύμα. Σε αυτούς θα έλεγα: "Μην οπισθοχωρείτε μέσα στην απελπισία σας." Πολλές φορές θα βρεθούμε με σκυμμένο το κεφάλι κλαίοντας στα πόδια του Χριστού για τις ελλείψεις και τα λάθη μας. Αλλά δεν πρέπει να χάσουμε το θάρρος μας. Και αν ακόμη νικηθούμε από τον

7. Η δοκιμή της μαθητείας

εχθρό, ο Θεός όμως δε θα μας απορρίψει ούτε θα μας εγκαταλείψει. Όχι, ο Χριστός βρίσκεται στα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει για μας. Ο αγαπητός Ιωάννης έγραψε: «Ταύτα σας γράφω διά να μη αμαρτήσητε. Και εάν τις αμαρτήση, έχομεν Παράκλητον προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον.» Και ας μη ξεχνάμε τα λόγια του Χριστού: «Αυτός ο Πατήρ σάς αγαπά.» Α΄Ιωάν. (2)β΄1, Ιωάν. (16)ις΄27. Η επιθυμία Του είναι να σε ξαναφέρει κοντά Του και να δει την αγνότητα και αγιότητά Του να αντανakλούν στο άτομό σου. Αν μόνο Του παραχωρήσεις τον εαυτό σου, τότε Εκείνος που άρχισε καλό έργο μέσα σου, θα το ολοκληρώσει μέχρι την ημέρα της παρουσίας Του. Να προσεύχεσαι με μεγαλύτερη θέρμη και πίστευε με βαθύτερη κατάνυξη. Ενώ αναγνωρίζουμε ότι δεν μπορούμε να βασισθούμε στις δικές μας δυνάμεις, ας εμπιστευόμαστε στη δύναμη του Λυτρωτή μας και ας δοξάζουμε Αυτόν που ουσιαστικά αποτελεί το είναι μας.

Όσο περισσότερο πλησιάζεις στο Χριστό, τόσο καθαρότερα θα βλέπεις την ενοχή σου, γιατί τώρα τα μάτια σου διακρίνουν καλύτερα και οι ατέλειές σου παρουσιάζονται σε κτυπητή αντίθεση πλάι στον τέλειο χαρακτήρα Του. Αυτό αποτελεί απόδειξη ότι τα τεχνάσματα του Σατανά έχασαν τη δύναμή τους και ότι τώρα σε αφυπνίζει η ζωοδότρια επιρροή του Αγίου Πνεύματος.

Στην καρδιά η οποία δε συναισθάνεται την αμαρτωλότητά της, δεν μπορεί να κατοικήσει βαθιά ριζωμένη η αγάπη για το Χριστό. Η ψυχή που έχει μεταβληθεί με τη χάρη του Χριστού, θα βλέπει με θαυμασμό τον άγιο χαρακτήρα Του. Αν όμως δε διακρίνουμε τη δυσμορφία του χαρακτήρα μας, αυτό είναι αλάνθαστο τεκμήριο ότι δεν παρατηρήσαμε ακόμη την ωραιότητα και το μεγαλείο του Χριστού.

Όσο λιγότερο εκτιμούμε τον εαυτό μας, τόσο περισσότερο θα εκτιμήσουμε την άπειρη αγνότητα και χάρη του Σωτήρα μας. Η αναγνώριση της αμαρτωλότητάς μας μάς ωθεί προς Εκείνον που συγχωρεί. Και όταν η ψυχή, συναισθανόμενη την αδυναμία της, προσπαθεί να πλησιάσει στο

7. Η δοκιμή της μαθητείας

Χριστό, τότε Αυτός θα της αποκαλυφθεί πανίσχυρος. Όσο πλησιέστερα μας φέρνει η συναίσθηση της ανάγκης προς Αυτόν και προς το λόγο Του, τόσο βαθύτερα θα εκτιμούμε το χαρακτήρα Του, τόσο λαμπρότερα θα αντανακλούμε τη μορφή Του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΗ

Η Γραφή ονομάζει γέννηση τη μεταβολή της καρδιάς με την οποία γινόμαστε παιδιά του Θεού. Την παραβάλλει επίσης με τη βλάστηση του καλού σπόρου που σπείρει ο γεωργός. Κατά τον ίδιο τρόπο και αυτοί που δέχθηκαν πρόσφατα το Χριστό, παρομοιάζονται με νεογέννητα βρέφη που πρέπει να αυξηθούν στο μέτρο της ηλικίας του Χριστού. Δείτε Πέτρ.(2)β'2, Εφεσ. (4)δ'13,15. Όπως λοιπόν ο καλός σπόρος που σπείρεται στον αγρό, πρέπει και αυτοί να αυξάνονται και να καρποφορούν. Ο Ησαΐας λέει ότι θα «ονομάζονται δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εις δόξαν Αυτού.» Ησ. (61)ξά'3. Έτσι μας παρουσιάζονται οι εικόνες από τη φυσική ζωή για να μπορέσουμε καλύτερα να αντιληφθούμε τις μυστηριακές αλήθειες της πνευματικής ζωής.

Με όλη τη σοφία και επιδεξιότητά του, ο άνθρωπος δεν μπορεί να δώσει ζωή και στο μικρότατο αντικείμενο της φύσης. Μόνο με τη ζωή που ο ίδιος ο Θεός χορήγησε, μπορούν να ζήσουν φυτά και ζώα. Κατά τον ίδιο τρόπο μόνο με τη ζωή που προέρχεται από το Θεό μπορεί να γεννηθεί η πνευματική ζωή στις καρδιές των ανθρώπων. «Εάν τις δεν γεννηθή άνωθεν» Ιωάν. (3)γ'3, δεν μπορεί να γίνει μέτοχος στη ζωή που ήρθε να δώσει ο Χριστός.

Αυτό που ισχύει για τη ζωή, ισχύει και για την αύξηση. Ο Θεός κάνει τα μπουμπούκια να ανθούν και τα άνθη να καρποφορούν. Είναι η δική Του δύναμη που κάνει το σπόρο να αναπτυχθεί «πρώτον χόρτον, έπειτα αστάχυν, έπειτα πλήρη σίτον εν τω ασταχύω». Ο προφήτης λέει για τον Ισραήλ: «Ως κρίνον θέλει ανθίσει.» Και ο Ιησούς μας προτρέπει: «Παρατηρήσατε τα κρίνα πώς αυξάνουσι.» Μάρκ. (4)δ'28. Ωσ. (14)ιδ'5,7, Λουκά (12)ιβ'27. Τα φυτά και τα

8. Πνευματική αύξηση

άνθη δε μεγαλώνουν με τις δικές τους φροντίδες, έγνοιες και προσπάθειες, αλλά παίρνοντας τα συστατικά εκείνα που ο Θεός προμηθεύει για τη συντήρησή τους. Ούτε το μικρό παιδί μπορεί να αυξήσει το ανάστημά του με τη δική του μέριμνα ή δύναμη. Το ίδιο και συ δεν μπορείς με τη δική σου έγνοια και προσπάθεια να εξασφαλίσεις πνευματική ανάπτυξη. Τα φυτά και τα βρέφη μεγαλώνουν παίρνοντας από το περιβάλλον ό,τι χρειάζονται για τη ζωή τους - ήλιο, αέρα και τροφή. Ό,τι αντιπροσωπεύουν αυτά τα δώρα της φύσης για το ζωικό και φυτικό βασίλειο, το ίδιο είναι και ο Χριστός γι'αυτούς που Τον εμπιστεύονται. Είναι γι'αυτούς «φως αιώνιον», «ήλιος και ασπής». Είναι «ως δρόσος εις τον Ισραήλ», «θέλει καταβή ως βροχή επί θερισμένου λειβαδίου», είναι «το ύδωρ το ζων», «ο άρτος του Θεού . . ο καταβάς εκ του ουρανού και δίδων ζωήν εις τον κόσμον». Ησ. (60)ξ'19, Ψαλμ. (84) πδ'11, Ωσ. (14)ιδ'5, Ψαλμ. (72)οβ'6, Ιωάν. (6)ς'33.

Με την ασύγκριτη δωρεά του Υιού Του, ο Θεός περιέβαλε ολόκληρο τον κόσμο με την ατμόσφαιρα της χάρης Του που είναι τόσο αληθινή, όσο και ο αέρας που περιβάλλει τη γη. Όσοι αποφασίζουν να αναπνέουν τη ζωογόνο αυτή ατμόσφαιρα, ζουν και αυξάνουν κατά το παράστημα του Ιησού.

Όπως το λουλούδι στρέφεται προς τον ήλιο ώστε οι ακτίνες του να βοηθήσουν και να τελειοποιήσουν την ομορφιά και συμμετρία του, έτσι πρέπει και εμείς να στραφούμε προς τον Ήλιο της Δικαιοσύνης για να λάμψει επάνω μας το φως του ουρανού και ο χαρακτήρας μας να αναπτυχθεί κατά την ομοιότητα του Χριστού. Αυτό διδάσκει ο Χριστός όταν λέει: «Μείνατε εν Εμοί, και Εγώ εν υμίν. Καθώς το κλήμα δεν δύναται να φέρη καρπόν αφ'εαυτού εάν δεν μείνη εν τη αμπέλω, ούτω και σεις εάν δεν μείνητε εν Εμοί . . . Χωρίς Εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν.» Ιωάν. (15)ιε'4,5. Όπως το κλήμα εξαρτάται από τον κορμό για την αύξηση και καρποφορία του, το ίδιο και συ εξαρτάσαι από το Χριστό για να διάγεις άγια ζωή. Μακριά από Αυτόν

8. Πνευματική αύξηση

δεν έχεις ζωή. Δεν έχεις τη δύναμη να αντισταθείς στον πονηρό ή να αυξηθείς σε χάρη και αγιότητα. Μένοντας κοντά Του, θα ευδοκιμήσεις. Απομυζώντας ζωή από Αυτόν ούτε θα μαραθείς, ούτε άκαρπος θα μείνεις. Θα είσαι σαν το δένδρο το φυτεμένο πλάι στην ακροποταμιά.

Πολλοί φαντάζονται ότι μέρος του έργου αυτού πρέπει να το αναλάβουν μόνοι τους. Για τη συγχώρηση των αμαρτιών τους εμπιστεύθηκαν στο Χριστό. Για να ζήσουν όμως μια δίκαιη ζωή, βασίζονται στις δικές τους προσπάθειες. Αλλά κάθε τέτοια προσπάθεια είναι καταδικασμένη να αποτύχει, αφού ο Χριστός λέει: «Χωρίς Εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν.» Η αύξησή μας στη χάρη, η χαρά μας, η χρησιμότητά μας, όλα εξαρτώνται από την ένωσή μας με το Χριστό. Μόνο με την καθημερινή, αδιάκοπη επικοινωνία μας με Αυτόν, μένοντας διαρκώς στο πλευρό Του, θα μπορούσαμε να αυξηθούμε στη χάρη. Αυτός δεν είναι μόνο ο Αρχηγός, αλλά και ο Τελειωτής της πίστης μας. Ο Χριστός είναι πρώτος, έσχατος και παντοτινός. Πρέπει να είναι μαζί μας όχι μόνο στην αρχή και στο τέλος της πορείας μας, αλλά σε κάθε βήμα μας. Ο Δαβίδ λέει: «Ενώπιόν μου είχαν τον Κύριον διά παντός, διότι είναι εκ δεξιών μου δια να μη σαλευθώ.» Ψαλμ. (16)ις'8.

Ίσως να διερωτάσαι: "Πώς μπορώ να μείνω με το Χριστό;" Με τον ίδιο τρόπο όπως αρχικά Τον δέχθηκες. «Καθώς λοιπόν παρελάβετε Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν Αυτώ περιπατείτε.» «Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει δια πίστεως.» Κολ. (2)β'6, Εβρ. (10)ι'38. Αφιερώθηκες στο Θεό για να ανήκεις ολοκληρωτικά σε Αυτόν, για να Τον υπηρετείς και να Τον υπακούεις. Δέχθηκες για Σωτήρα σου το Χριστό. Μόνος σου δεν μπορούσες να εξιλεωθείς από τις αμαρτίες σου, ούτε να αλλάξεις την καρδιά σου. Αλλά όταν αφιέρωσες τον εαυτό σου στο Θεό, πίστεψες ότι με τη χάρη του Χριστού Εκείνος είναι που θα κάνει όλα αυτά για σένα. Η πίστη σε βοήθησε να γίνεις του Χριστού, και πάλι με την πίστη θα αυξηθείς στη χάρη Του παίρνοντας και δίνοντας. Όλα πρέπει να Του τα δώσεις - την καρδιά σου, τη θέλησή σου,

8. Πνευματική αύξηση

την υπηρεσία σου - να δώσεις τον εαυτό σου για να υπακούεις σε όλα που θα σου ζητήσει. Και πρέπει να δεχθείς όλα - το Χριστό, την πληρότητα της ευλογίας - για να κατοικήει στην καρδιά σου, να γίνει η δύναμή σου, η δικαιοσύνη σου, ο παντοτινός βοηθός σου, για να σου δώσει τη δύναμη της υπακοής. Αφιέρωνε τον εαυτό σου κάθε πρωί στο Θεό. Αυτό ας είναι το πρώτο σου μέλημα.

Η προσευχή σου ας είναι: "Δέξε με, Κύριε, και κάνε με ολοκληρωτικά δικό Σου. Τα σχέδιά μου εναποθέτω στα πόδια Σου. Χρησιμοποίησέ με σήμερα στην υπηρεσία Σου. Μείνε μαζί μου και κατεύθυνε όλες τις πράξεις μου." Αυτό είναι το καθημερινό καθήκον. Κάθε πρωί να αφιερώνεις τον εαυτό σου στο Θεό για την καινούργια μέρα. Γνωστοποίησέ Του όλα τα σχέδιά σου για να ξέρεις αν θα τα εκτελέσεις ή θα τα παρατήσεις κατά πώς θα σε οδηγήσει η Πρόνοιά Του. Έτσι, παραχωρώντας τη ζωή σου καθημερινά στα χέρια του Θεού, αυτή θα προσαρμόζεται όλο και περισσότερο στη ζωή του Χριστού.

Η ζωή κοντά στο Χριστό είναι ήρεμη. Μη καταλαμβάνεσαι από εκστατικά αισθήματα. Παραταύτα θα νιώσεις μια σταθερή, γαλήνια εμπιστοσύνη. Δε στηρίζεσαι τώρα πια στον εαυτό σου, αλλά στο Χριστό. Η αδυναμία σου ενώνεται με τη δύναμή Του, η άγνοιά σου με τη σοφία Του, η αναξιότητά σου με την ακλόνητη ισχύ Του. Γι'αυτό δεν πρέπει να αποβλέπεις στον εαυτό σου, ούτε οι σκέψεις σου να στρέφονται γύρω από σένα, αλλά να ατενίζεις στο Χριστό. Ας απασχολείται το πνεύμα σου με την αγάπη Του, τη λαμπρότητα και την τελειότητα του χαρακτήρα Του. Η αυταπάρνηση και η ταπεινοφροσύνη, η αγνότητα και η αγιότητα, η απaráμιλλη αγάπη του Χριστού, αυτά είναι τα θέματα που πρέπει να τροφοδοτούν την ψυχή. Μόνο αν Τον αγαπάς, αν μιμείσαι το παράδειγμά Του, αν εξαρτάσαι τελείως από Αυτόν, τότε μόνο θα μετασχηματισθείς σύμφωνα με την εικόνα Του.

«Μείνατε εν Εμοί», λέει ο Ιησούς. Και τα λόγια αυτά εμπνέουν ηρεμία, βεβαιότητα. Και πάλι προσκαλεί: «Έλθετε

8. Πνευματική αύξηση

προς Με . . . και Εγώ θέλω σας αναπαύσει.» Την ίδια σκέψη εκφράζει και ο ψαλμωδός: «Αναπαύου επί τον Κύριον και πρόσμενε Αυτόν.» Ο Ησαΐας μας βεβαιώνει: «Εν τη ησυχία και πεπιοθήσει θέλει εΐσθαι η δύναμίς σας.» Η ανάπαυση αυτή όμως δε βρίσκεται στην αδράνεια, επειδή στην πρόσκληση του Σωτήρα για ανάπαυση, συναντάμε και την κλήση για εργασία: «Ἄρατε τον ζυγόν Μου εφ' ὑμᾶς . . . και θέλετε ευρεΐ ανάπαυσιν.» Ματθ. (11) ια' 28, Ψαλμ. (37) λζ' 7, Ησ. (30) λ' 15. Η καρδιά όσο περισσότερο αναπαύεται στο Χριστό, τόσο πιο πρόθυμη και δραστήρια θα είναι η υπηρεσία της προς Αυτόν.

Όταν ο νους στρέφεται γύρω από το εγώ, τότε απομακρύνεται από το Χριστό, την πηγή της δύναμης και της ζωής. Γι' αυτό και ο Σατανάς προσπαθεί διαρκώς να αποσπάσει την προσοχή μας από το Σωτήρα, για να εμποδίσει την επικοινωνία μας με το Χριστό. Με τις κοσμικές διασκεδάσεις και τις βιοτικές φροντίδες, τις θλίψεις και τις δυσκολίες, με τα σφάλματα των άλλων ή τα δικά μας λάθη - αν όχι με όλα αυτά, τουλάχιστον με μερικά από αυτά, θα προσπαθήσει να απασχολήσει το νου σου. Μη αφήσεις τα τεχνάσματά του να σε εξαπατήσουν. Ακόμη και πολλούς ευσυνειδητούς οι οποίοι επιθυμούν να ζήσουν κατά το θέλημα του Θεού, και αυτούς πολλές φορές κάνει να σκέπτονται τα λάθη και τις αδυναμίες τους με την ελπίδα να τους νικήσει χωρίζοντάς τους από το Θεό.

Δεν πρέπει να ζούμε εγωκεντρικά και με το φόβο στην καρδιά μη χαθούμε. Όλα αυτά παρασύρουν την ψυχή μακριά από την πηγή της δύναμής μας. Ανάθεσε τη φρούρηση της ψυχής σου στο Θεό και έχει Του εμπιστοσύνη. Η σκέψη σου και η ομιλία σου ας στρέφονται γύρω από το Χριστό. Ας εξουδετερωθεί ολοκληρωτικά το εγώ. Ας απομακρυνθεί κάθε αμφιβολία και ας λείψει κάθε φόβος. Επανάλαβε και συ με τον απόστολο Παύλο: «Ζω ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί. Καθ' ό δε ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.» Γαλ. (2) β' 20. Στηρίζου στο Θεό. Αυτός θα

8. Πνευματική αύξηση

διαφυλάξει οτιδήποτε Του εμπιστευθείς. Αν αφεθείς στα χέρια Του, θα σου εξασφαλίσει με το παραπάνω τη νίκη με τη βοήθεια Εκείνου που σε αγάπησε.

Όταν ο Χριστός ενανθρωπίστηκε, συνέδεσε την ανθρωπότητα με τέτοιο δεσμό αγάπης, που ποτέ καμιά δύναμη δεν μπορεί να σπάσει, εκτός αν ο ίδιος ο άνθρωπος θέλει να αποσυνδεθεί. Ο Σατανάς διαρκώς προσπαθεί με διάφορα δελεάσματα να μας ωθήσει να διασπάσουμε αυτόν το δεσμό και να πάρουμε την απόφαση να χωρισθούμε από το Χριστό. Εδώ ακριβώς χρειάζεται αγρυπνία, αγώνας και προσευχή για να μη δελεασθούμε από τίποτε και εκλέξουμε άλλον αρχηγό. Από μας εξαρτάται τι θα αποφασίσουμε. Αλλά ας προσηλώσουμε τα μάτια μας στο Χριστό, και Αυτός θα μας φυλάξει. Είμαστε ασφαλείς όταν προσβλέπουμε στον Ιησού. Τίποτε δεν μπορεί να μας αποσπάσει από τα χέρια Του. Με την αδιάκοπη προσήλωση μας σε Αυτόν «μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από δόξης εις δόξαν, καθώς από του Πνεύματος του Κυρίου.» Β΄ Κορ. (3)γ΄18.

Με αυτόν τον τρόπο οι πρώτοι μαθητές κατόρθωσαν να εξομοιωθούν με τον αγαπημένο Σωτήρα τους. Ακούοντας τα λόγια του Χριστού, αναγνώρισαν την εξάρτησή τους από Αυτόν. Τον αναζήτησαν, Τον βρήκαν και Τον ακολούθησαν. Μαζί Του ήταν παντού: στο σπίτι, στο τραπέζι, στο στενό περιβάλλον, στους αγρούς. Ζούσαν μαζί Του σαν μαθητές με το δάσκαλό τους, κάθε μέρα παίρνοντας από τα χείλη Του τα μαθήματα της θείας αλήθειας. Πρόσβλεπαν σε Αυτόν όπως οι υπηρέτες στον κύριό τους για να διδαχθούν τα καθήκοντά τους. Οι μαθητές ήταν άνθρωποι «ομοιοπαθείς με ημάς». Ιακ. (5)ε΄17. Και αυτοί αγωνίζονταν κατά της αμαρτίας. Και αυτοί είχαν ανάγκη από την ίδια χάρη για να διάγουν μια άγια ζωή.

Ακόμη και αυτός ο Ιωάννης, ο αγαπητός μαθητής, αυτός που πληρέστερα αντικατόπτριζε την ομοιότητα του Σωτήρα, δεν κατείχε έμφυτη ευγένεια του χαρακτήρα. Δεν ήταν μόνο ισχυρογνώμων και φιλόδοξος, αλλά βίαιος και μνησικάκος

8. Πνευματική αύξηση

όταν τον αδικούσαν. Όταν όμως ήρθε αντιμέτωπος με το θείο Χαρακτήρα, είδε τις ελλείψεις του, και αυτή η συναίσθηση τον έκανε να ταπεινωθεί. Το θάρρος και η υπομονή, η δύναμη και η τρυφερότητα, η μεγαλοπρέπεια και η πραότητα που κάθε μέρα διέκρινε στη ζωή του Υιού του Θεού, πλημμύριζαν την ψυχή του από θαυμασμό και αγάπη. Μέρα με την ημέρα η καρδιά του ελκυόταν περισσότερο στο Χριστό, ώσπου το εγώ του χάθηκε μέσα στη βαθιά αγάπη για τον Κύριό του. Η μνησικάκη και φιλόδοξη ιδιοσυγκρασία του υποτάχθηκε στη μεταπλαστική δύναμη του Χριστού. Η καρδιά του άλλαξε κάτω από την αναγεννητική επίδραση του Αγίου Πνεύματος. Η δύναμη της αγάπης του Χριστού μετέβαλε το χαρακτήρα του. Αυτό το βέβαιο αποτέλεσμα επιφέρει η ένωση με το Χριστό. Όταν Αυτός κατοικεί στην καρδιά, τότε ολόκληρη η ανθρώπινη φύση αλλάζει. Το Πνεύμα Του, η αγάπη Του, απαλύνει την καρδιά, υποτάσσει την ψυχή και εξυψώνει τις σκέψεις και τις επιθυμίες προς το Θεό και τον ουρανό.

Μετά την ανάληψη του Χριστού στον ουρανό, οι οπαδοί Του εξακολουθούσαν να νιώθουν την παρουσία Του κοντά τους. Και ήταν προσωπική η παρουσία αυτή, γεμάτη φως και αγάπη. Ο Ιησούς, ο Σωτήρας, Αυτός που είχε περπατήσει, είχε μιλήσει, είχε προσευχηθεί μαζί τους, Αυτός που είχε φέρει ελπίδα και παρηγοριά στις καρδιές τους, είχε τώρα πια αναληφθεί από αυτούς ενώ ακόμη τα χείλη Του πρόφεραν το τελευταίο μήνυμα της ειρήνης. Και καθώς το πλήθος των αγγέλων Τον υποδέχονταν, σαν αντίλαλος τα λόγια Του αντήχησαν στα αυτιά τους: «Ιδού Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος.» Ματθ. (28)κη' 20.

Αναλήφθηκε στον ουρανό φέροντας την ανθρώπινη μορφή. Και αυτοί ήξεραν ότι τώρα πια βρισκόταν μπροστά στο θρόνο του Θεού και ότι εξακολουθούσε να είναι ο Φίλος και Σωτήρας τους, ότι η συμπόνιά Του ήταν αμετάβλητη και ότι παρέμενε πάντοτε συνταυτισμένος με τη δοκιμαζόμενη ανθρωπότητα. Παρουσίαζε στο Θεό την αξία του πολύτιμου

8. Πνευματική αύξηση

αίματός Του, δείχνοντας τα χέρια και τα πόδια Του με τα σημάδια από τα καρφιά, ενθύμηση των λύτρων που κατέβαλε για όσους εξαγόρασε. Ήξεραν ότι πήγε στον ουρανό για να τους ετοιμάσει τόπο και ότι θα επέστρεφε να τους παραλάβει κοντά Του.

Μετά την ανάληψη, κάθε φορά που αυτοί συναθροίζονταν, με θάρρος παρουσίαζαν στον Πατέρα τα αιτήματά τους στο όνομα του Ιησού. Με βαθυστόχαστη ευλάβεια υποκλίνονταν για να προσευχηθούν, επαναλαμβάνοντας τη διαβεβαίωση: «Όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός εν τω ονόματί Μου, θέλει σας δώσει. Έως τώρα δεν ητήσατε ουδέν εν τω ονόματί Μου. Αιτείτε και θέλετε λαμβάνει διά να είναι πλήρης η χαρά σας.» Ιωάν. (16)ις'23,24. Ύψωναν τα χέρια της πίστης όλο και περισσότερο καθώς βασίζονταν στο ακλόνητο επιχείρημα, «Χριστός ο αποθανών, μάλλον δε και αναστάς, όστις και είναι εν τη δεξιά του Θεού, όστις και μεσιτεύει υπέρ ημών». Και η Πεντηκοστή τούς έφερε τον Παράκλητο, για τον οποίο ο Χριστός είχε πει: «Εν ημίν θέλει είσθαι», και πρόσθεσε: «Συμφέρει εις εσάς να απέλθω Εγώ. Διότι εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει ελθεί προς εσάς. Αλλά αφού απέλθω, θέλω πέμψει Αυτόν προς εσάς.» Ρωμ. (8)η'34, Ιωάν. (14)ιδ'17, (16)ις'7. Στο εξής ο Χριστός δια μέσου του Αγίου Πνεύματος θα έμενε μόνιμα στις καρδιές των παιδιών Του. Η ένωση μαζί Του θα ήταν τώρα στενότερη παρά όταν Τον είχαν προσωπικά κοντά τους. Το φως, η αγάπη και η δύναμη του Χριστού που κατοικούσε τώρα μέσα τους, αντανακλούσε επάνω τους σε σημείο που οι άνθρωποι βλέποντας «εθαύμαζον και ανηγνώριζον αυτούς ότι ήσαν μετά του Ιησού». Πράξ. (4)δ'13.

Ό,τι ήταν για τους μαθητές Του τότε ο Χριστός, επιθυμεί να είναι και για τα παιδιά Του σήμερα. Γιατί στην τελευταία εκείνη προσευχή που έκανε, περιτριγυρισμένος από τη μικρή ομάδα των μαθητών Του, ανέφερε: «Δεν παρακαλώ μόνον περί τούτων, αλλά και περί των πιστευσόντων εις Εμέ διά του λόγου αυτών.» Ιωάν. (17)ις'20.

8. Πνευματική αύξηση

Ο Χριστός προσευχήθηκε για μας και παρακάλεσε να γίνουμε ένα με Αυτόν, καθώς και Εκείνος είναι ένα με τον Πατέρα. Τι θαυμαστή ένωση! Για τον εαυτό Του ο Χριστός είχε πει: «Δεν δύναται ο Υιός να πράττη ουδέν αφ'εαυτού.» «Ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί, Αυτός εκτελεί τα έργα.» Έπεται λοιπόν πως όταν ο Χριστός κατοικεί στις καρδιές μας, τότε θα εργάζεται μέσα μας «και το θέλειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν Αυτού.» Τότε θα εργαζόμαστε και μεις όπως Αυτός εργαζόταν. Θα εκδηλώνουμε το ίδιο πνεύμα. Και έτσι, αγαπώντας Αυτόν και παραμένοντας κοντά Του, θα «αυξησώμεν εις Αυτόν κατά πάντα, όστις είναι η κεφαλή, ο Χριστός». Ιωάν. (5)ε'19, (14)ιδ'10, Φιλιπ. (2)β'13, Εφεσ. (4)δ'15.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Σε ολόκληρο το σύμπαν η πηγή της ζωής, του φωτός και της χαράς είναι ο Θεός. Σαν τις λαμπρές ακτίνες που εκπέμπονται από τον ήλιο, σαν τα γάργαρα νερά που αναβλύζουν από κρυστάλλινες πηγές, έτσι ρέουν από το Θεό οι ευλογίες Του προς όλα τα πλάσματά Του. Και όπου υπάρχει η ζωή του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων, αυτή θα ρεύσει προς άλλους με αγάπη και ευλογία.

Η χαρά του Σωτήρα μας ήταν να ανυψώσει και να λυτρώσει τους αμαρτωλούς. Γι'αυτό δε θεώρησε τη ζωή Του πολύτιμη, αλλά υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας την αισχύνη. Έτσι και οι άγγελοι έχουν ως μόνιμη αποστολή τους να εργάζονται για την ευτυχία των άλλων. Αυτή είναι η χαρά τους. Εκείνο που οι εγωιστικές καρδιές θεωρούν ταπεινωτική εργασία, να βοηθούν δηλαδή εκείνους που έχουν πέσει στην αθλιότητα και θεωρούνται κατώτεροι σε χαρακτήρα και κοινωνική θέση, οι αναμάρτητοι άγγελοι το θεωρούν καθήκον τους. Το πνεύμα της αγάπης και αυτοθυσίας του Χριστού είναι το πνεύμα που διέπει τον ουρανό και αποτελεί την ουσία της ευδαιμονίας του. Αυτό το πνεύμα θα έχουν οι οπαδοί του Χριστού, και αυτό το έργο θα πρέπει να εκτελούν. Σαν τη γλυκιά την ευωδιά, έτσι και η αγάπη του Χριστού δεν κρύβεται φυλακισμένη στην καρδιά. Όσοι έρχονται σε επαφή μαζί μας, θα αισθανθούν την άγια επιρροή της. Το πνεύμα του Χριστού στην καρδιά είναι σαν την πηγή που αναβλύζει στην έρημο για να δροσίσει, να δώσει ζωή στους ετοιμοθανάτους που λαχταρούν να πιουν το νερό της ζωής.

Η αγάπη του Χριστού εκδηλώνεται με την επιθυμία να εργασθούμε όπως Εκείνος εργάσθηκε για την ευλογία και την ανύψωση της ανθρωπότητας. Θα μας οδηγήσει να δεί-

9. Έργα και ζωή

ξουμε αγάπη, τρυφερότητα και συμπάθεια προς όλα τα πλάσματα για τα οποία ο ουράνιος Πατέρας μας φροντίζει.

Η επίγεια ζωή του Σωτήρα μας δεν ήταν ανέμελη, ιδιοτελής, αλλά μια ζωή μόχθου και ακούραστης προσπάθειας για τη σωτηρία της χαμένης ανθρωπότητας. Από τη φάτνη έως το σταυρό ακολούθησε το δρόμο της αυταπάρνησης και δεν προσπάθησε ποτέ να απαλλαγεί από τα επίπονα καθήκοντα, τα κοπιαστικά ταξίδια και την εξαντλητική εργασία. Έλεγε: «Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήσει, και να δώση την ζωήν Αυτού λύτρον αντί πολλών.» Ματθ. (20)κ'28. Αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής Του. Όλα τα άλλα έρχονταν σε δεύτερη μοίρα. Η βρώση και η πόση Του ήταν να κάνει το θέλημα του Θεού και να τελειώσει το έργο Του. Το εγώ και η ιδιοτέλεια δεν είχαν καμιά θέση στην υπηρεσία Του.

Έτσι και εκείνοι που μετέχουν στη χάρη του Χριστού, θα είναι πρόθυμοι να υποστούν κάθε θυσία, ώστε και άλλοι που για χάρη τους πέθανε ο Χριστός να μετέχουν στην ουράνια δωρεά. Θα κάνουν ό,τι μπορούν για έναν καλύτερο κόσμο κατά την παραμονή τους σε αυτόν. Αυτό το πνεύμα είναι η αναμφισβήτητη απόρροια μιας καρδιάς που έχει αναγεννηθεί. Μόλις έρχεται κανείς στο Χριστό, γεννάται η επιθυμία στην καρδιά του να γνωστοποιήσει και σε άλλους τι πολύτιμο Φίλο βρήκε στο πρόσωπο του Ιησού. Η σώζουσα αλήθεια δεν μπορεί να περιορισθεί στην καρδιά του.

Αν έχουμε περιβληθεί τη δικαιοσύνη του Χριστού και αν μας έχει πλημμυρίσει η αγάπη του Πνεύματός Του, δε θα μείνουμε σε αδράνεια. Αν γευθήκαμε και είδαμε ότι αγαθός είναι ο Θεός, τότε θα έχουμε σπουδαίο θέμα ομιλίας. Όπως έκανε ο Φίλιππος όταν βρήκε το Σωτήρα, θα προσκαλέσουμε και μεις τους άλλους να Τον γνωρίσουν. Θα προσπαθήσουμε να τους παρουσιάσουμε τα προσόντα του Χριστού και τις αόρατες πραγματικότητες της μελλοντικής ζωής. Θα καταληφθούμε από μια ένθερμη επιθυμία να ακολουθήσουμε το μονοπάτι που βάδισε ο Χριστός. Θα λαχταρούμε να βοηθήσουμε τους γύρω μας να δουν και αυτοί Αυ-

9. Έργα και ζωή

τόν που είναι «ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου.» Ιωάν. (1)α΄29. Και η προσπάθειά μας να γίνουμε ευλογία στους άλλους θα μας ανταποδοθεί με περισσότερες ευλογίες για τον εαυτό μας. Αυτόν το σκοπό είχε ο Θεός δίνοντάς μας μέρος δράσης στο σχέδιο της σωτηρίας. Έδωσε στους ανθρώπους το προνόμιο να μετέχουν στη θεία φύση για να μεταδώσουν και αυτοί με τη σειρά τους τις ευλογίες στους συνανθρώπους τους. Αυτή ήταν η ανώτερη τιμή και η μεγαλύτερη χαρά που δίνει ο Θεός στους ανθρώπους. Εκείνοι λοιπόν που παίρνουν μέρος στο έργο της αγάπης, πλησιάζουν περισσότερο προς το δημιουργό τους.

Θα μπορούσε ο Θεός να αναθέσει τη διάδοση του ευαγγελίου και όλο το έργο της διακονίας της αγάπης Του στους αγγέλους. Θα μπορούσε να μεταχειρισθεί διαφορετικά μέσα για την εκπλήρωση του σκοπού Του. Όμως από άπειρη αγάπη προτίμησε να κάνει εμάς συνεργάτες δικούς Του, του Χριστού και των αγγέλων, για να έχουμε μέρος στις ευλογίες, στη χαρά και στην πνευματική ανάταση που απορρέει από την ανιδιοτελή αυτή υπηρεσία.

Όταν μετέχουμε στα παθήματά Του, υποφέρουμε μαζί με το Χριστό. Κάθε πράξη αυτοθυσίας για το καλό των άλλων ενισχύει το πνεύμα της αγαθοεργίας στην καρδιά του ευεργέτη, φέροντάς τον σε στενότερη επαφή με το Λυτρωτή του κόσμου. «Όστις πλούσιος ων επτώχευσε διά σας, διά να πλουτήσητε σεις με την πτωχείαν Εκείνου.» Β΄Κορ. (8)η΄9. Και μόνο όταν με αυτό τον τρόπο εκπληρώνουμε το θείο σκοπό στη δημιουργία μας, η ζωή για μας γίνεται ευλογία.

Αν πας να εργασθείς όπως ο Χριστός περιμένει να εργασθούν οι οπαδοί Του και κερδίζεις ψυχές γι'Αυτόν, θα αισθανθείς την ανάγκη μιας βαθύτερης πείρας και μιας πληρέστερης κατανόησης των θεϊκών πραγμάτων. Θα νιώσεις την πείνα και τη δίψα για τη δικαιοσύνη. Θα επικαλείσαι το Θεό. Η πίστη σου θα δυναμώνει και η ψυχή σου θα ξεδιψάει πίνοντας από την πηγή της σωτηρίας. Οι αντιξοότητες και οι δοκιμασίες που θα συναντάς, θα σε κάνουν να καταφεύ-

9. Έργα και ζωή

γεις στην Αγία Γραφή και στην προσευχή. Θα αυξάνεσαι στη χάρη και στην επίγνωση του Χριστού απολαμβάνοντας μια πλούσια εμπειρία.

Το πνεύμα της ανιδιοτελούς υπηρεσίας για τους άλλους δίνει σταθερότητα και χριστιανική κοσμιότητα στο χαρακτήρα, και φέρνει ειρήνη και ευτυχία στον κάτοχό του. Οι προθέσεις εξαγνίζονται. Η νωθρότητα και η ιδιοτέλεια εξοστρακίζονται. Εκείνοι που εξασκούνται με τον τρόπο αυτό στις χριστιανικές αρετές, θα αναπτυχθούν και θα ενισχυθούν στο έργο του Θεού. Θα αποκτήσουν καθαρές πνευματικές αντιλήψεις, σταθερή πίστη και μεγαλύτερη δύναμη στην προσευχή. Το Άγιο Πνεύμα ενεργώντας στη διάνοιά τους, διαμορφώνει θεϊκές αρμονίες στην ψυχή σαν αποτέλεσμα της θεϊκής επαφής. Εκείνοι που με τον τρόπο αυτό καταβάλλουν ανιδιοτελείς προσπάθειες για το καλό των άλλων, αναμφισβήτητα εργάζονται και για τη δική τους σωτηρία.

Ο μόνος τρόπος για να αυξηθούμε στη χάρη, είναι να κάνουμε με ανιδιοτέλεια το έργο που ο Χριστός μάς ανέθεσε, να προσπαθήσουμε δηλαδή κατά τη δύναμή μας να οδηγήσουμε στην ευτυχία εκείνους που χρειάζονται τη βοήθειά μας. Η δύναμη αποκτάται με την εξάσκηση. Απαράβατος όρος της ζωής είναι η δραστηριότητα. Όσοι επιδιώκουν τη χριστιανική επιβίωση λαμβάνοντας παθητικά τις ευλογίες της θείας χάρης χωρίς να κάνουν τίποτε για το Χριστό, προσπαθούν να ζήσουν τρώγοντας μόνο χωρίς να εργάζονται. Και αυτό τόσο στον πνευματικό κόσμο όσο και στο φυσικό, καταλήγει πάντοτε στην παρακμή και στον εκφυλισμό. Αν ο άνθρωπος αρνηθεί να χρησιμοποιήσει τα μέλη του σώματός του, σε λίγο θα χάσει ολοκληρωτικά τη δύναμη της χρήσης τους. Έτσι και ο Χριστιανός, όταν αρνείται να εξασκήσει τις δυνάμεις που του έδωσε ο Θεός, όχι μόνο δεν αναπτύσσεται στη χριστιανική ζωή, αλλά χάνει και τη δύναμη που είχε.

Η εκκλησία είναι το μέσον που διόρισε ο Θεός για τη σωτηρία των ανθρώπων. Η αποστολή της είναι να μεταδώσει το ευαγγέλιο στον κόσμο. Και η υποχρέωση αυτή βαρύνει

9. Έργα και ζωή

όλους τους Χριστιανούς. Ο καθένας έχει καθήκον να εκπληρώσει την εντολή του Χριστού σύμφωνα με τα таланτα που έχει και τις ευκαιρίες που του παρουσιάζονται. Η αγάπη του Χριστού που μας αποκαλύφθηκε, μας καθιστά χρεώστες απέναντι σε αυτούς που δεν Τον γνωρίζουν. Το φως που μας έδωσε ο Θεός, δεν είναι μόνο για τον εαυτό μας, αλλά για να φωτίσουμε και άλλους.

Αν οι οπαδοί του Χριστού αισθάνονται το καθήκον τους, τότε εκεί όπου είναι ένας μόνο για να κηρύξει το ευαγγέλιο στις ειδωλολατρικές χώρες, θα υπήρχαν χιλιάδες. Και εκείνοι που δεν είναι σε θέση να πάρουν μέρος προσωπικά στο έργο αυτό, θα μπορούσαν να το υποστηρίξουν με τα χρήματά τους, με το ενδιαφέρον και τις προσευχές τους, ενώ στις χριστιανικές χώρες θα καταβάλλονται σοβαρότερες προσπάθειες για τη σωτηρία ψυχών. Δεν είναι απαραίτητο να πάμε σε ειδωλολατρικές χώρες ή να εγκαταλείψουμε το οικογενειακό μας περιβάλλον, αν εδώ μας καλεί το καθήκον να εργασθούμε για το Χριστό. Μπορούμε να εκπληρώσουμε το καθήκον μας στον οικογενειακό κύκλο, στην εκκλησία, στον κύκλο που συναναστρέφóμαστε και συναλλασσόμαστε.

Ο Χριστός πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της επίγειας ζωής Του δουλεύοντας υπομονητικά στο εργαστήρι της Ναζαρέτ. Άγγελοι διακονίας συνόδευσαν τον Αρχηγό της ζωής όταν άσημος και άγνωστος βάδιζε πλάι στους αγρότες και εργάτες. Εκπλήρωνε το ίδιο πιστά την αποστολή Του όταν καταγινόταν με την ταπεινή τέχνη Του, όπως και όταν θέρápευε τους ασθενείς ή βάδιζε επάνω στα αγριεμένα κύματα της Γαλιλαίας. Έτσι, και στα πιο ταπεινά καθήκοντα, και στις πιο περιφρονητικές φάσεις της ζωής, μπορούμε να βαδίζουμε και να εργαζόμαστε μαζί με το Χριστό.

Ο απόστολος λέει: «Έκαστος . . . εις ό,τι εκλήθη, εν τούτω ας μένη παρά τω Θεώ.» Α΄Κορ. (7)ζ΄24. Ο επιχειρηματίας μπορεί να διαπραγματεύεται κατά τέτοιο τρόπο που ο Κύριός Του να δοξάζεται για την εντιμότητά του. Αν είναι πραγματικός οπαδός του Χριστού, θα εξωτερικεύει τη θρη-

9. Έργα και ζωή

σκέια του με όλες τις πράξεις και θα φανερώνει στους ανθρώπους το πνεύμα του Χριστού. Ο τεχνίτης μπορεί να είναι επιμελής και πιστός αντιπρόσωπος Εκείνου που κοπίαζε στο ταπεινό επάγγελμα στους λόφους της Γαλιλαίας. Ο καθένας που φέρει το όνομα του Χριστού, πρέπει να εργάζεται κατά τρόπον ώστε οι άλλοι βλέποντας τα καλά έργα του να δοξάζουν το Δημιουργό και Λυτρωτή τους.

Πολλοί δικαιολογούνται ότι δεν προσφέρουν τα χαρίσματά τους στην υπηρεσία του Χριστού, επειδή άλλοι έχουν μεγαλύτερα προτερήματα και προνόμια. Επικρατεί η γνώμη ότι μόνο όσοι διαθέτουν εξαιρετικά таланτα καλούνται να αφιερώσουν τις ικανότητές τους στην υπηρεσία του Θεού. Και μερικοί φθάνουν στο σημείο να πιστεύουν ότι τα таланτα χορηγούνται μόνο σε μια ευνοούμενη τάξη, ενώ οι άλλοι αποκλείονται και φυσικά δε συμμετέχουν στην εργασία και στην ανταμοιβή. Η παραβολή όμως δεν παρουσιάζει τα πράγματα έτσι. Όταν ο οικοδεσπότης κάλεσε τους δούλους Του, ανέθεσε στον καθένα το έργο του.

Με πνεύμα αγάπης μπορούμε να εκτελούμε τα πιο ταπεινά καθήκοντα της ζωής «ως εις Κύριον». Κολ. (3)γ'23. Αν η αγάπη του Χριστού είναι στην καρδιά, θα εκδηλωθεί και στη ζωή. Θα μας περιβάλλει η γλυκιά ευωδιά του Χριστού και θα ασκούμε την επιρροή μας προς ευλογία των άλλων. Δεν πρέπει να περιμένεις να σου παρουσιασθούν σπάνιες ευκαιρίες ή να καταληφθείς από εξαιρετικές ικανότητες πριν ξεκινήσεις να εργασθείς για το Θεό. Μη σε μέλλει τι θα πει ο κόσμος για σένα. Αν η καθημερινή ζωή σου φανερώνει την αγνότητα και την ειλικρίνεια της θρησκείας σου και οι άλλοι δε θα αμφιβάλλουν ότι θέλεις το καλό τους, τότε οι προσπάθειές σου δε θα είναι μάταιες.

Ο πιο ταπεινός, ο πιο φτωχός οπαδός του Ιησού μπορεί να γίνει ευλογία για τους άλλους. Ίσως να μην αντιλαμβάνονται ότι κάνουν κάποιο ιδιαίτερο καλό. Η ανεπαίσθητη όμως επιρροή τους μπορεί να προκαλέσει κύματα ευλογιών που επεκτείνονται και που τα αποτελέσματά τους πιθανόν να μην τα μάθουν παρά μόνο την ημέρα της τελικής αντα-

9. Έργα και ζωή

μοιβής. Δεν αισθάνονται, ούτε γνωρίζουν ότι κάνουν κάποιο μεγάλο έργο. Δε χρειάζεται να αδημονούν για την επιτυχία, αρκεί μόνο να προχωρούν ήσυχα, εκτελώντας πιστά το καθήκον που η θεία Πρόνοια τους ανέθεσε, και ο προορισμός της ζωής τους θα εκπληρωθεί. Η ψυχή τους θα αναπτύσσεται κατά την ομοιότητα του Χριστού. Γίνονται συνεργάτες του Θεού στη ζωή αυτή, και αυτό τους προετοιμάζει για το εξοχότερο έργο και την ανέφελη χαρά της μελλοντικής ζωής.

ΕΠΙΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πολλά είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Θεός για να Τον γνωρίσουμε και να επικοινωνήσουμε μαζί Του. Ακατάπαυστα η φύση μιλάει στις αισθήσεις μας. Η πρόθυμη καρδιά επηρεάζεται από την αγάπη και τη δόξα του Θεού, όπως αυτές φανερώνονται στα έργα Του. Το προσεκτικό αυτί συλλαμβάνει και ερμηνεύει τα μηνύματα που στέλνει ο Θεός με τα έργα της φύσης. Τα πράσινα λιβάδια, τα πυκνόφυλλα δένδρα, τα μπουμπουκία και τα λουλούδια, τα γοργοτάξιδα σύννεφα, οι ψιχάλες της βροχής, το φλύαρο ρυάκι, η λαμπρότητα του ουρανού μιλούν στην καρδιά μας και μας καλούν να γνωρίσουμε το Δημιουργό τους.

Ο Σωτήρας μας έδενε τα πολύτιμα μαθήματά Του με τα πράγματα της φύσης. Τα δένδρα, τα πουλιά, τα αγριολούλουδα, οι λόφοι, οι λίμνες, ο όμορφος ουρανός καθώς και τα δρώμενα στην καθημερινή ζωή, όλα συνδέονταν με τα λόγια της αλήθειας για να μπορούν τα μαθήματά Του να επανέρχονται στη μνήμη ακόμη και μέσα στις πολυάσχολες φροντίδες της κοπιαστικής ζωής του ανθρώπου.

Ο Θεός επιθυμεί τα παιδιά Του να εκτιμούν τα έργα Του και να χαίρονται την απλή, γαλήνια ομορφιά που κοσμεί την επίγεια κατοικία τους. Αυτός αγαπάει την ομορφιά, και πάνω από κάθε εξωτερικό θέλγητρο εκτιμάει την ομορφιά του χαρακτήρα. Επιθυμεί να καλλιεργούμε την αγνότητα και την απλότητα, τις σεμνές αυτές χάρες των λουλουδιών.

Αν προσέχαμε μόνο τα δημιουργικά έργα του Θεού, θα μας δίδασκαν πολύτιμα μαθήματα υπακοής και εμπιστοσύνης. Από τα άστρα που πιστά ακολουθούν μέσα στους αιώνες την ορισμένη αν και αχάρακτη τροχιά τους στο διάστημα, μέχρι το ελάχιστο μόριο, τα στοιχεία της φύσης υπακούουν στο θέλημα του Δημιουργού. Ο Θεός φροντίζει και

10. Επίγνωση του Θεού

συντηρεί τα δημιουργήματά Του. Εκείνος που κρατάει τους αμέτρητους κόσμους στο κενό, μεριμνά και για το μικρό μελαχρινό σπουργίτη που ανέμελα κελαηδάει το ταπεινό τραγούδι του.

Όταν οι άνθρωποι ξεκινούν για την καθημερινή δουλειά τους, όπως και όταν προσεύχονται, όταν κοιμούνται το βράδυ ή όταν σηκώνονται το πρωί, όταν ο πλούσιος γιορτάζει στο παλάτι του ή ο φτωχός μαζεύει τα παιδιά του γύρω από το λιτό τραπέζι, ο ουράνιος Πατέρας στοργικά φυλάγει τον καθένα. Κανένα δάκρυ δε χύνεται απαρατήρητο, κανένα χαμόγελο δεν ξεφεύγει την προσοχή Του. Αν ακράδαντα πιστεύουμε αυτό, τότε όλες οι περιπτές ανησυχίες μας θα διαλύονταν. Η ζωή μας δε θα ήταν γεμάτη απογοητεύσεις, επειδή κάθετι μεγάλο ή μικρό θα το αφήναμε στα χέρια του Θεού, που δεν Τον φέρουν σε αμηχανία οι πολλές φροντίδες και ούτε Τον βαραίνουν. Θα απολαμβάναμε τότε τέτοια ψυχική γαλήνη, την οποία πολλοί στερούνται.

Καθώς οι αισθήσεις σου τέρπονται από τις θελκτικές ομορφιές της γης, στρέψε την προσοχή στο μελλοντικό κόσμο που δε θα γνωρίσει ποτέ τη φθορά της αμαρτίας και του θανάτου, όπου η όψη της φύσης δε θα αμαυρώνεται από τη σκιά της κατάρας. Προσπάθησε να φέρεις στη φαντασία σου την κατοικία των λυτρωμένων και να σκεφθείς ότι η δόξα της θα υπερβαίνει τους οραματισμούς της πιο γόνιμης φαντασίας. Τα ποικίλα δώρα του Θεού αντανakλούν μια αμυδρή ανταύγεια της δόξας Του. Όπως είναι γραμμένο: «Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπώντας Αυτόν.» Α΄ Κορ. (2)β΄9.

Ο ποιητής και ο φυσιοδίφης έχουν πολλά να πουν για τη φύση. Αλλά εκείνος που απολαμβάνει και εκτιμάει στον υπέρτατο βαθμό τις φυσικές καλλονές είναι ο Χριστιανός. Επειδή εκείνος τις αναγνωρίζει σαν έργα του Πατέρα του και διακρίνει την αγάπη Του στα λουλούδια, στους θάμνους και στα δένδρα. Δεν μπορεί ποτέ να εκτιμηθεί στην πραγ-

10. Επίγνωση του Θεού

ματική αξία της η σπουδαιότητα του λόφου, της κοιλάδας, του ποταμού και της θάλασσας, αν αυτά δεν τα αναγνωρίζει κανείς σαν έκφραση της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο.

Ο Θεός μάς μιλάει επίσης με τα έργα της πρόνοιάς Του, καθώς και με την επιρροή του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά. Στα περιστατικά και στο περιβάλλον μας, στις καθημερινές αλλαγές γύρω μας μπορούμε να ανακαλύψουμε πολύτιμα μαθήματα, φθάνει οι καρδιές μας να είναι πρόθυμες να τα διακρίνουν. Περιγράφοντας τα έργα της Πρόνοιας του Θεού, ο ψαλμωδός λέει: «Από του ελέους του Κυρίου είναι πλήρης η γη.» «Όστις είναι σοφός ας παρατηρή ταύτα, και θέλουσιν εννοήσιν τα ελέη του Κυρίου.» Ψαλμ. (33)λγ΄5, (107)ρζ΄43.

Ο Θεός μάς μιλάει μέσα από το λόγο Του. Εδώ μας παρουσιάζεται ευκρινέστερα η αποκάλυψη του χαρακτήρα Του, της συμπεριφοράς Του με τους ανθρώπους, καθώς και το μεγάλο απολυτρωτικό έργο Του. Εδώ για πρώτη φορά σκιαγραφείται η ιστορία των πατριαρχών, των προφητών και άλλων αγίων ανθρώπων της παλαιάς εποχής. Και αυτοί ήταν άνθρωποι «ομοιοπαθείς με ημάς» Ιακ. (5)ε΄17. Βλέπουμε πώς αγωνίσθηκαν μέσα από απογοητεύσεις όπως εμείς και έπεσαν στους πειρασμούς όπως εμείς. Αλλά εμπυχώθηκαν με τη χάρη του Θεού και βγήκαν νικητές. Βλέποντάς τους παίρνουμε και μεις θάρρος να αγωνισθούμε για τη δικαιοσύνη. Διαβάζοντας τις πολυτίμες πείρες που πέρασαν, το φως, την αγάπη και τις ευλογίες που απόλαυσαν, τα κατορθώματά τους με τη χάρη που τους δόθηκε, το πνεύμα που τους ενέπνευσε, ανάβει και στις δικές μας καρδιές μια φλόγα ευγενικής άμιλλας, καθώς και τον πόθο να ομοιάσουμε με αυτούς στο χαρακτήρα βαδίζοντας όπως αυτοί με το Θεό.

Ο Ιησούς είπε για την Παλαιά Διαθήκη - και πόσο περισσότερο ισχύει για την Καινή Διαθήκη: «Εκείναι είναι αι μαρτυρούσαι περί Εμού.» - του Σωτήρα που στο προσωπό Του

10. Επίγνωση του Θεού

συγκεντρώνονται οι ελπίδες μας για την αιώνια ζωή. Μάλιστα, όλη η Γραφή μιλάει για το Χριστό. Από την αρχική εξιστόρηση της δημιουργίας - επειδή «χωρίς Αυτού δεν έγινε ουδὲ ἓν το ὁποῖον ἐγένεε» - μέχρι την τελευταία υπόσχεση «ιδού ἔρχομαι ταχέως», διαβάζουμε για τα ἔργα Του και ακούμε τη φωνή Του. Αν θέλεις να γνωρισθείς με το Σωτήρα, μελέτησε τη Γραφή. Γέμισε την καρδιά σου με τα λόγια του Θεού. Είναι το ζωντανό νερό που σβήνει τη δίψα σου. Είναι το ζωντανό ψωμί από τον ουρανό. Ο Ιησούς δήλωσε: «Εάν δεν φάγητε την σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πίνετε το αίμα Αυτού, δεν ἔχετε ζωὴν ἐν εαυτοῖς.» Και εξηγεί: «Οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους ἐγὼ λαλῶ πρὸς ἐσάς, πνεῦμα εἶναι καὶ ζωὴ εἶναι.» Τα σώματά μας οικοδομούνται με ὅ,τι τρώμε και πίνουμε. Και ὅ,τι ἰσχύει στο φυσικό κόσμο, ἰσχύει και στον πνευματικό. Ἡ πνευματική μας υπόσταση δυναμώνει με ὅ,τι τροφοδοτεῖται ἡ σκέψη μας. Ιωάν. (5)ε΄39. (1)α΄3, Αποκ. (22)κβ΄12, Ιωάν. (6)ς΄53, 63.

Στο θέμα της λύτρωσης «ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄγγελοι νὰ παρὰκύψωσι.» Α΄Πέτρ. (1)α΄12. Αυτό θα αποτελεῖ τη σπουδὴ καὶ τον αἶνο των λυτρωμένων μέσα στην αιωνιότητα. Δεν αξίζει λοιπόν νὰ αφιερώσεις μια προσεκτική καὶ βαθυστόχαστη μελέτη ἀπὸ τώρα; Ἡ ἀπειρη ευσπλαχνία καὶ ἀγάπη του Ἰησοῦ, ἡ θυσία που ἐγένεε γιὰ χάρη μας, ἀπαιτοῦν την πιο σοβαρὴν περίσκεψη. Πρέπει νὰ ἐνδιατρίβουμε ἐπάνω στο χαρακτήρα του ἀγαπημένου Λυτρωτῆ καὶ Μεσίτη μας. Πρέπει νὰ προσηλώσουμε τὴ σκέψη μας στο θέμα της αποστολῆς Εκείνου που ἦρθε νὰ σώσει τὸ λαὸ Του ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Καὶ ἐνῶ ἐνατενίζουμε στα ουράνια αὐτὰ θέματα, ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη μας θα αὐξάνονται καὶ οἱ προσευχές μας θα γίνονται πιο ευπρόσδεκτες ἀπὸ τὸ Θεό, ἐπειδὴ θα προσφέρονται με ὅλο καὶ περισσότερη πίστις καὶ ἀγάπη. Θα προσφέρονται με κατανόηση καὶ θέρμη. Θα δημιουργηθεῖ μια ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στον Ἰησοῦ καὶ μια καθημερινὴ ζωντανὴ πείρα στὴ δύνάμη Του νὰ σώζει ἐντελῶς ἐκείνους που προσέρχονται στο Θεό διαμέσου Αυτοῦ.

10. Επίγνωση του Θεού

Ενώ στοχαστικά μελετάμε την τελειότητα του Σωτήρα, θα μας καταλάβει η επιθυμία μιας ριζικής μεταμόρφωσης με πρότυπο την εικόνα της αγνότητάς Του. Θα γεννηθεί μέσα μας η ψυχική πείνα και δίψα να αφομοιωθούμε με Εκείνον που λατρεύουμε. Όσο περισσότεροι οι στοχασμοί μας ενδι-ατρίβουν στο Χριστό, τόσο περισσότεροι θα μιλάμε γι'Αυτόν στους άλλους, θα Τον αντιπροσωπεύουμε στον κόσμο.

Η Βίβλος δε γράφηκε μόνο για τους λόγιους. Προορίζεται για όλους. Οι μεγάλες αλήθειες, οι αναγκαίες για τη σωτηρία, είναι τόσο φωτεινές, σαν το καταμεσήμερο. Και κανείς δεν μπορεί να παρερμηνεύσει ή να χάσει τον προσανατολισμό του, παρά μόνο εκείνοι που ακολουθούν τη δική τους κρίση αντί να εφαρμόσουν το σαφές θέλημα του Θεού.

Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε από τις ανθρώπινες απόψεις σχετικά με τη διδασχή της Γραφής, αλλά να μελετούμε τα λόγια του Θεού για τον εαυτό μας. Αν αφήσουμε τους άλλους να σκέπτονται για μας, θα καταλήξουμε με ακρωτηριασμένη τη δραστηριότητά μας και με περιορισμένες τις ικανότητές μας. Οι εξευγενισμένες διανοητικές δυνάμεις μπορεί να ελαττωθούν από έλλειψη εξάσκησης σε αξιόλογα θέματα, σε σημείο που να χάσουν την ικανότητά τους να αντιλαμβάνονται το βαθύ νόημα του λόγου του Θεού. Η διάνοια αναπτύσσεται όταν επιδίδεται στην εξιχνίαση των σχέσεων ανάμεσα στα διάφορα ζητήματα της Γραφής, συγκρίνοντας εδάφιο με εδάφιο, πνευματικά θέματα με άλλα πνευματικά θέματα.

Δεν υπάρχει κανένα πιο αποτελεσματικό μέσον για τη διανοητική ανάπτυξη από τη μελέτη της Γραφής. Κανένα άλλο βιβλίο δεν είναι τόσο ικανό να εξυψώσει τις σκέψεις και να ζωοποιήσει τις ψυχικές δυνάμεις, όσο οι μεγάλες αλήθειες της Γραφής με τον εξευγενιστικό χαρακτήρα τους. Αν οι άνθρωποι μελετούσαν όπως έπρεπε το λόγο του Θεού, θα αποκτούσαν τέτοια ευρύτητα πνεύματος, ευγένεια στο χαρακτήρα και σταθερότητα προθέσεων, που σπάνια συναντάμε στις ημέρες μας.

10. Επίγνωση του Θεού

Η βιαστική μελέτη της Γραφής ελάχιστα ωφελεί. Μπορεί κανείς να διαβάσει ολόκληρη τη Γραφή χωρίς να δει την ομορφιά της, χωρίς να καταλάβει τη βαθιά και κρυμμένη σημασία της. Ένα τμήμα αν μελετηθεί έτσι που η σημασία του να διασαφηνισθεί και η σχέση του με το σχέδιο της σωτηρίας να είναι προφανής, έχει μεγαλύτερη αξία από την επιτόλαιη ανάγνωση πολλών κεφαλαίων, χωρίς κανέναν ιδιαίτερο σκοπό κατά νου και χωρίς θετική συναπτοκομιδή κέρδους. Έχε τη Γραφή μαζί σου. Διάβαζέ την σε κάθε ευκαιρία. Αποστήθιζε τα εδάφια της. Ακόμη και όταν περπατάς στο δρόμο, μπορείς να στοχάζεσαι μια περικοπή, να εμβαθύνεις στο νόημά της και να το χαράξεις βαθιά στη μνήμη σου.

Η σοφία δεν αποκτάται χωρίς στοχαστική μελέτη συνοδευόμενη από προσευχή. Είναι αλήθεια ότι μερικά κείμενα της Γραφής είναι τόσο απλά, που κατανοούνται πολύ εύκολα. Υπάρχουν όμως άλλα που η έννοιά τους δεν είναι επιφανειακή ώστε να γίνει κατανοητή με την πρώτη ματιά. Τα εδάφια της Γραφής πρέπει να συγκρίνονται μεταξύ τους. Χρειάζεται φροντισμένη έρευνα με προσευχή και προσοχή. Μια τέτοια μελέτη θα αμειφθεί με πλούσια αποτελέσματα. Όπως ο μεταλλωρύχος ανακαλύπτει κάτω από την επιφάνεια της γης κρυμμένες φλέβες από πολύτιμο μέταλλο, έτσι και εκείνος που με επιμονή ερευνάει το λόγο του Θεού σαν κρυμμένο θησαυρό, θα βρει αλήθειες ανεκτίμητες που διαφεύγουν την προσοχή του επιπόλαιου ερευνητή. Τα θεόπνευστα λόγια όταν αφομοιώνονται στην καρδιά, μεταβάλλονται σε υδάτινα ρεύματα που αναβλύζουν από την πηγή της ζωής.

Ποτέ δεν πρέπει να μελετάται η Γραφή χωρίς προσευχή. Πριν ανοίξουμε τις σελίδες της, να ζητήσουμε τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, και θα μας δοθεί. Όταν ο Ναθαναήλ ήρθε στο Χριστό, ο Σωτήρας είπε: «Ιδού αληθώς Ισραηλίτης εις τον οποίον δόλος δεν υπάρχει.» Και ο Ναθαναήλ ρώτησε: «Πόθεν με γινώσκεις;» Ο Ιησούς απάντησε: «Πριν ο Φίλιππος σε φωνάξη, όντα υποκάτω της συκής είδον σε.» Ιωάν. (1)α΄47-49. Ο Ιησούς θα δει και μας εκεί που προσευ-

10. Επίγνωση του Θεού

χόμαστε και Του ζητάμε να μας φωτίσει για να γνωρίσουμε την αλήθεια. Άγγελοι σταλμένοι από τον κόσμο του φωτός θα στέκουν στο πλευρό εκείνων που με ταπεινοφροσύνη ζητούν θεία καθοδήγηση.

Το Άγιο Πνεύμα εξυψώνει και δοξάζει το Σωτήρα. Το έργο Του είναι να μας παρουσιάζει το Χριστό, την άσπιλη δικαιοσύνη Του και τη σωτηρία που προσφέρει. Ο Ιησούς λέει: «Εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει εις εσάς.» Ιωάν. (16)ις'14. Το Πνεύμα της αλήθειας είναι ο καλύτερος δάσκαλος της θεϊκής αλήθειας. Πόσο ο Θεός εκτιμάει τους ανθρώπους, αφού έδωσε τον Υιό Του να πεθάνει γι'αυτούς και διόρισε το Πνεύμα Του δάσκαλο και οδηγό!

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Με τη φύση και τη θεία αποκάλυψη, με τα έργα της πρόνοιάς Του και την επιρροή του Αγίου Πνεύματος ο Θεός μάς μιλάει. Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει και μεις να Του ανοίξουμε την καρδιά μας. Για να έχουμε πνευματική ζωή και ενέργεια, χρειαζόμαστε επικοινωνία με τον ουράνιο Πατέρα μας. Μπορεί ο νους μας να κατευθύνεται προς Αυτόν, να μελετούμε τα έργα Του, τα ελέη Του, τις ευλογίες Του, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι επικοινωνούμε μαζί Του. Για να επικοινωνήσουμε με το Θεό, πρέπει να έχουμε κάτι να Του πούμε από την καθημερινή ζωή μας.

Με την προσευχή ανοίγουμε την καρδιά μας στο Θεό όπως σε φίλο. Όχι για να γνωστοποιήσουμε στο Θεό τι είμαστε, αλλά για να μπορέσουμε να Τον δεχθούμε. Η προσευχή δεν κατεβάζει το Θεό σε μας, αλλά εμάς φέρνει στο Θεό.

Όταν ο Ιησούς ήταν στη γη, δίδασκε στους μαθητές Του πώς να προσεύχονται. Τους οδήγησε πώς να παρουσιάζουν τις καθημερινές ανάγκες στο Θεό και να Του αναθέτουν όλες τις έγνοιές τους. Και η διαβεβαίωση που τους έδωσε ότι τα αιτήματά τους θα εισακουσθούν, η ίδια δίνεται και σε μας. Ο Χριστός προσευχόταν συχνά όταν ζούσε ανάμεσα στους ανθρώπους. Ο Σωτήρας μας ταυτίστηκε με τις ανάγκες και τις αδυναμίες μας όταν ικέτευε στον Πατέρα Του να Του χορηγήσει νέες δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τα καθήκοντα και τις δοκιμασίες. Αυτός είναι το υπόδειγμά μας σε όλα. Είναι αδελφός στις αδυναμίες μας «πειρασθείς κατά πάντα καθ'ομοιότητα ημών.» Αλλά σαν αναμάρτητος που ήταν, η φύση Του αποστρεφόταν το κακό. Υπέμεινε δοκιμασίες και ψυχικά μαρτύρια στον κόσμο της αμαρτίας. Για την ανθρώπινη φύση Του η προσευχή ήταν ανάγκη και

11. Το προνόμιο της προσευχής

προνόμιο. Από την επικοινωνία με τον Πατέρα Του αντλούσε χαρά και παρηγοριά. Και αν ο Σωτήρας των ανθρώπων και Υιός του Θεού αισθανόταν την ανάγκη της προσευχής, πόσο περισσότερο θα πρέπει οι αδύνατοι, αμαρτωλοί θνητοί να αισθάνονται την ανάγκη της ένθερμης προσευχής!

Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι έτοιμος να μας δώσει όλες τις ευλογίες Του. Είναι προνόμιό μας να πίνουμε άφθονα από την πηγή της αστείρευτης αγάπης. Τι περίεργο να προσευχόμαστε τόσο λίγο! Ο Θεός ακούει την ειλικρινή προσευχή και του πιο ταπεινού παιδιού Του. Και όμως είμαστε απρόθυμοι να Του γνωστοποιήσουμε τις ανάγκες μας. Τι τάχα να σκέπτονται οι άγγελοι στον ουρανό για τους φτωχούς, αδύναμους ανθρώπους που υπόκεινται σε πειρασμούς, ενώ η καρδιά της άπειρης αγάπης του Θεού λαχτάρει να τους προσφέρει περισσότερο ακόμη από ό,τι μπορούν να ζητήσουν ή να φαντασθούν, και όμως αυτοί ελάχιστα προσεύχονται και τόση λίγη πίστη έχουν; Οι άγγελοι αγαπούν να υποκλίνονται μπροστά στο Θεό. Θεωρούν την επικοινωνία με το Θεό τη μέγιστη χαρά τους. Και όμως τα παιδιά της γης που τόσο χρειάζονται τη βοήθεια την οποία μόνο ο Θεός μπορεί να δώσει, φαίνονται ικανοποιημένα να βαδίζουν χωρίς το φως του Πνεύματός Του, τη συντροφιά της παρουσίας Του.

Το σκοτάδι του πονηρού περιβάλλει όσους παραμελούν την προσευχή. Οι πειρασμοί που ο εχθρός ψιθυρίζει, τους παρασύρουν στην αμαρτία, επειδή δεν κάνουν χρήση του προνομίου που ο Θεός έχει στη διάθεσή τους κατά την ώρα της προσευχής. Γιατί τα παιδιά του Θεού δείχνουν τέτοια απροθυμία στην προσευχή, όταν αυτή είναι το κλειδί στα χέρια της πίστης για να ξεκλειδώσει τις αποθήκες του ουρανού όπου είναι φυλαγμένες οι ανεξάντλητες προμήθειες του Παντοδυνάμου; Χωρίς συνεχή προσευχή και συνετή επαγρύπνηση, διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνουμε αμελείς και να παρεκτραπούμε από τον ίδιο δρόμο. Ο εχθρός προσπαθεί διαρκώς να φράξει το δρόμο προς το θρόνο του ελέους για να μην μπορέσουμε με πίστη και θερμή παρά-

11. Το προνόμιο της προσευχής

κληση να λάβουμε δύναμη και χάρη για να αντισταθούμε στον πειρασμό.

Μπορούμε να ελπίζουμε ότι ο Θεός θα εισακούσει και θα απαντήσει στις προσευχές μας μόνο αν τηρούμε ορισμένους όρους. Ένας από τους πρώτους όρους είναι να αισθανθούμε την ανάγκη της βοήθειάς Του. Αυτός υποσχέθηκε: «Θέλω εκχέει ύδωρ επί τον διψώντα και ποταμούς επί την ξηράν.» Ησ. (44)μδ'3. Εκείνοι που πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη, εκείνοι που λαχταρούν το Θεό, να είναι βέβαιοι ότι θα ικανοποιηθούν. Η καρδιά πρέπει να είναι ανοικτή στην επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Ειδεμή, δεν μπορούν να λάβουν τις ευλογίες του Θεού.

Η μεγάλη μας ανάγκη αυτή και μόνη αποτελεί το πιο εύγλωττο επιχείρημα που συνηγορεί για μας. Αν ζητήσουμε από τον Κύριο, θα έρθει αρωγός μας. Μας λέει: «Αιτείτε και θέλει σας δοθή.» Επίσης: «Όστις τον ίδιον εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν Αυτόν υπέρ πάντων ημών, πώς και μετ'Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα;» Ματθ. (7)ζ'7, Ρωμ. (8)η'32.

Αν διαπιστώνουμε αδικία στην καρδιά μας, αν υποθάλλουμε κάποια αμαρτία, ο Κύριος δε θα μας ακούσει. Η προσευχή όμως μιας μετανοημένης και συντριμμένης ψυχής πάντοτε γίνεται δεκτή. Αν επανορθώσουμε όλα τα γνωστά λάθη μας, να πιστεύουμε ότι ο Θεός θα απαντήσει στα αιτήματά μας. Η προσωπική αξία μας δεν μπορεί να κερδίσει την εύνοια του Θεού. Μόνο η αξία του Ιησού θα μας σώσει, το αίμα Του θα μας καθαρίσει. Σε μας εναπομένει να συμμορφωθούμε με τους όρους της αποδοχής. Ένα άλλο στοιχείο για να εισακουσθεί η προσευχή, είναι η πίστη. «Ο προσευχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύση ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν.» Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: «Πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς.» Εβρ. (11)ια' 6, Μάρκ. (11)ια'24. Πιστεύουμε όμως στα λόγια Του;

11. Το προνόμιο της προσευχής

Η διαβεβαίωση που μας δίνεται, είναι περίτρανη, και πιστός ο υποσχεθείς. Όταν δεν παίρνουμε απάντηση για ό,τι ζητάμε και τη στιγμή που ζητάμε, ας μη αμφιβάλουμε ότι ο Θεός ακούει και θα απαντήσει στις προσευχές μας. Κάνουμε λάθη και μυωπάζουμε σε σημείο που ζητάμε κάποιες φορές πράγματα που δεν είναι για το καλό μας, και ο ουράνιος Πατέρας μας απαντώντας με αγάπη στις προσευχές μας, θα δώσει ό,τι το καλύτερο για μας - εκείνο που εμείς θα επιθυμούσαμε αν με φωτισμένη διορατικότητα βλέπαμε τα πράγματα στην αληθινή αξία τους. Όταν οι προσευχές μας φαίνονται αναπάντητες, ας προσκολληθούμε στην υπόσχεση, γιατί η στιγμή της απάντησης οπωσδήποτε θα έρθει, και θα λάβουμε την ευλογία που χρειαζόμαστε περισσότερο. Αλλά να ισχυρισθούμε ότι η προσευχή μας πάντοτε θα εισακούεται με τον τρόπο που επιθυμούμε, αυτό είναι αλαζονεία. Είναι πολύ σοφός ο Θεός για να κάνει λάθος, και υπέρμετρα αγαθός για να στερήσει τα αγαθά Του από αυτούς που βαδίζουν ορθά. Μη δειλιάς να Τον εμπιστεύεσαι και ας μη βλέπεις άμεση απάντηση στις προσευχές σου. Βασίσου στην αναμφισβήτητη υπόσχεσή Του «αιτείτε και θέλει σας δοθή».

Αν παρασυρόμαστε από τις αμφιβολίες και τους φόβους μας, ή αν χωρίς πίστη προσπαθούμε να λύσουμε ό,τι δεν αντιλαμβανόμαστε καθαρά, οι δυσκολίες θα αυξηθούν και θα επιδεινωθούν. Αν έρθουμε στο Θεό αισθανόμενοι αβοήθητοι και εξαρτώμενοι, όπως πραγματικά είμαστε, και ταπεινά με πίστη γνωστοποιούμε τις ανάγκες μας σε Εκείνον του οποίου η πολυπραγμοσύνη δεν έχει όρια, που παρακολουθεί τα πάντα μέσα στην πλάση και κυβερνάει τα πάντα με το θέλημα και το λόγο Του, Αυτός μπορεί και θα ακούσει την κραυγή μας, κάνοντας να λάμψει φως στην καρδιά μας. Η ειλικρινής προσευχή μάς φέρει σε επαφή με τη διάνοια του Άπειρου Θεού. Μπορεί να μην έχουμε έντονη απόδειξη ότι η μορφή του Λυτρωτή μας στρέφεται προς εμάς με συμπάθεια και αγάπη, αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα.

11. Το προνόμιο της προσευχής

Μπορεί να μη νιώθουμε το ορατό άγγιγμα Του, αλλά το χέρι Του μας ακουμπάει με αγάπη και τρυφερότητα.

Όταν ερχόμαστε στο Θεό ζητώντας το έλεος και την ευλογία Του, πρέπει να έχουμε στην καρδιά μας πνεύμα αγάπης και συγχώρησης. Πώς θα προσευχηθούμε «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών» αν υποθάλπουμε πνεύμα μνησικακίας; Ματθ. (6)ς'12. Αν ελπίζουμε να εισακουσθούν οι προσευχές μας, οφείλουμε να συγχωρούμε τους άλλους με τον τρόπο και στο βαθμό που περιμένουμε και μεις να λάβουμε συγχώρηση.

Επιμονή στην προσευχή είναι ένας άλλος όρος για να λάβουμε. Πρέπει να προσευχόμαστε αδιάλειπτα για να αυξηθούμε στην πίστη και εμπειρία. Πρέπει να είμαστε «εις την προσευχήν προσκαρτερούντες», εφαρμόζοντας το «εμμένετε εις την προσευχήν, αγρυπνούντες εις αυτήν μετά ευχαριστίας». Ο Πέτρος προτρέπει τους πιστούς: «Φρονίμως λοιπόν διάγετε και αγρυπνείτε εις τας προσευχάς.» Ο Παύλος συμβουλεύει: «Εν παντί πράγματι ας γνωρίζωνται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ'ευχαριστίας διά της προσευχής και δεήσεως.» Και ο Ιούδας λέει: «Σεις όμως, αγαπητοί, προσευχόμενοι εν Πνεύματι Αγίω φυλάξτε εαυτούς εις την αγάπην του Θεού.» Ρωμ. (12)ιβ'12, Κολ. (4)δ'2. Α'Πέτρ. (4)δ'7, Φιλιπ. (4)δ'6, Ιούδα 20,21. Αδιάλειπτη προσευχή σημαίνει αδιάσπαστη ένωση της ψυχής με το Θεό, έτσι ώστε ζωή από το Θεό να ρέει στη ζωή μας, και από τη δική μας ζωή αγνότητα και αγιότητα να επιστρέφει στο Θεό.

Η επιμέλεια είναι άλλη μια προϋπόθεση στην προσευχή. Τίποτε να μη σε εμποδίσει. Κατάβαλε κάθε προσπάθεια να μείνει ανοικτή η επικοινωνία του Ιησού με την ψυχή σου. Να επιδιώκεις να παρευρίσκεσαι όπου γίνεται προσευχή. Εκείνοι που πραγματικά επιδιώκουν την επικοινωνία με το Θεό, θα συχνάζουν στις συναθροίσεις προσευχής, θα είναι πιστοί στα καθήκοντά τους και θα αδημονούν να θερίσουν τα οφέλη που μπορούν να κερδίσουν. Θα αξιοποιούν κάθε ευκαιρία να βρεθούν όπου μπορούν να αποσπάσουν ακτίνες που πηγάζουν από το φως του ουρανού.

11. Το προνόμιο της προσευχής

Οφείλουμε να προσευχόμαστε στον οικογενειακό κύκλο και πάνω από όλα να μην παραμελούμε την ατομική προσευχή, γιατί αυτή είναι η ζωή της ψυχής. Είναι αδύνατο να αναπτυχθεί η ψυχή όταν παραμελείται η προσευχή. Η οικογενειακή ή η δημόσια προσευχή μόνο δεν αρκούν. Στη μοναξιά άνοιξε την ψυχή σου στον πανθορόντα Θεό. Τη μυστική προσευχή ακούει μόνο ο Θεός. Κανένα περίεργο αυτό δεν ακούει το βάρος αυτών των αιτήσεων. Κατά τη μυστική προσευχή η ψυχή είναι ελεύθερη από την επίδραση του περιβάλλοντος, απαλλαγμένη από ερεθισμούς. Με ηρεμία και θέρμη θα αναζητήσει το Θεό. Γλυκιά και μόνιμη θα είναι η επιρροή που διαχέεται από Αυτόν του οποίου το μάτι ερευνάει τα σκοτεινά και το αυτί Του είναι ανοικτό στην προσευχή που ξεριζώνεται από την καρδιά. Με απλή και ήρεμη πίστη επικοινωνεί με το Θεό συγκεντρώνοντας επάνω της ακτίνες θεϊκού φωτός που θα την ενισχύσουν και θα της παρασταθούν στον αγώνα κατά του πονηρού. Ο Θεός είναι το προπύργιο της δύναμής μας. Να προσεύχεσαι στο δωμάτιό σου, και καθώς πηγαίνεις στην καθημερινή εργασία σου, ας υψώνεται συχνά η καρδιά σου στο Θεό. Έτσι περπάτησε ο Ενώχ με το Θεό. Η σιωπηλή ικεσία σαν θυμίαμα ανέρχεται στο θρόνο της χάρης. Ο Σατανάς δεν μπορεί να νικήσει εκείνον που με τον τρόπο αυτό στηρίζει την καρδιά του στο Θεό.

Δεν υπάρχει χώρος ανάρμοστος ή χρόνος ακατάλληλος για να προσφέρουμε την αίτησή μας στο Θεό. Τίποτε δε θα εμποδίσει να υψώσουμε την καρδιά μας με πνεύμα θερμής προσευχής. Μέσα στην κοσμοσυρροή του δρόμου, στον τόπο των ασχολιών μας μπορούμε να στείλουμε την παράκλησή μας στο Θεό ζητώντας θεία καθοδήγηση όπως έκανε ο Νεεμίας όταν παρουσίασε το αίτημά του στο βασιλιά Αρταξέρξη. Τόπος για επικοινωνία μπορεί να βρεθεί όπου είμαστε. Πρέπει να έχουμε πάντοτε τη θύρα της καρδιάς μας ανοικτή προσκαλώντας τον Ιησού να έρθει σαν ουράνιος επισκέπτης και να κατοικήσει στην ψυχή μας. Μπορεί η ατμόσφαιρα γύρω μας να είναι μολυσμένη και διεφθαρμένη.

11. Το προνόμιο της προσευχής

Όμως δεν είναι ανάγκη να αναπνέουμε το μίasma της. Μπορούμε να ζούμε στην καθαρή ατμόσφαιρα του ουρανού. Μπορούμε να κλείσουμε όλες τις θύρες που οδηγούν σε ακάθαρτες και ανόσιες σκέψεις, υψώνοντας την ψυχή στην παρουσία του Θεού με ένθερμη προσευχή. Εκείνοι των οποίων οι καρδιές είναι ανοικτές για να δεχθούν την ενίσχυση και την ευλογία του Θεού, θα βαδίζουν σε μια ατμόσφαιρα αγιότερη από αυτή εδώ στη γη, και θα έχουν αδιάκοπη επικοινωνία με τον ουρανό.

Μας χρειάζεται να σχηματίσουμε σαφέστερη αντίληψη για τον Ιησού και τέλεια κατανόηση των αιώνιων αληθειών. Η ομορφιά της αγιότητας πρέπει να εμπλήσει τις καρδιές των παιδιών του Θεού. Και για να το επιτύχουμε, χρειάζεται να ζητήσουμε θείες αποκαλύψεις των ουράνιων πραγμάτων. Ας ανοίξουμε την ψυχή μας και να την υψώσουμε για να πλησθεί με την πνοή της ουράνιας ατμόσφαιρας που μας χαρίζει ο Θεός. Είναι δυνατό να βρεθούμε τόσο κοντά στο Θεό ώστε, σε κάθε ξαφνική δοκιμασία, οι σκέψεις να στρέφονται τόσο φυσικά προς Αυτόν όπως το λουλούδι στρέφεται στον ήλιο.

Να παρουσιάζεις στο Θεό τις χαρές και τις λύπες σου, τις έγνοιες και τους φόβους σου. Δεν Τον βαρύνεις ούτε Τον κουράζεις. Εκείνος που μετράει τις τρίχες της κεφαλής σου, δε μένει αδιάφορος μπροστά στις ανάγκες των παιδιών Του. «Είναι πολυεύσπλαχος ο Κύριος και οικτίρμων.» Ιακ. (5)ε' 11. Η γεμάτη αγάπη καρδιά Του συγκινείται από τις θλίψεις μας, και μόνο όταν Του τις αναφέρουμε. Να Του πεις ό,τι βαρύνει τις σκέψεις σου. Τίποτε δεν Του είναι ασήκωτο αφού Αυτός κρατάει τους κόσμους και κυβερνάει το σύμπαν. Ό,τι αφορά στη γαλήνη μας δεν είναι ανάξιο της προσοχής Του. Κανένα κεφάλαιο της ζωής μας δεν είναι τόσο σκοτεινό που να μην μπορεί να το διαβάσει. Δεν υπάρχει δυσκολία τόσο περίπλοκη που να μην μπορεί να εξιχνιάσει. Καμιά συμφορά που πλήττει και το πιο αδύναμο παιδί Του, καμιά αγωνία που καταθλίβει την ψυχή, κανένα παραλήρημα χαράς ή ειλικρινής προσευχή που ξεφεύγει

11. Το προνόμιο της προσευχής

από τα χείλη δεν περνούν απαρατήρητα από τον ουράνιο Πατέρα μας, για να μη δείξει άμεσο ενδιαφέρον. «Ιατρεύει τους συντετριμμένους την καρδίαν και δένει τας πληγὰς αὐτῶν.» Ψαλμ.(147)ρμζ΄3.

Η σχέση ανάμεσα στο Θεό και σε κάθε ψυχή είναι τόσο στενή και ολοκληρωμένη, σαν να μην υπήρχε άλλη ψυχή στη γη που να αποσπάσει το ενδιαφέρον Του, άλλη ψυχή για χάρη της οποίας να θυσιάσει τον Υιό Του. Ο Ιησούς είπε: «Θέλετε ζητήσει εν τῷ ὀνόματί Μου, καὶ δὲν σας λέγω ὅτι Ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν Πατέρα περὶ ὑμῶν, διότι Αὐτός ὁ Πατήρ σας ἀγαπά.» «Ἐγὼ ἐκλεξα ἐσὰς . . . ὥστε ὅ,τι ζητήσητε παρὰ τοῦ Πατρός ἐν τῷ ὀνόματί Μου, να σας δώσῃ αὐτό.» Ιωάν. (16)ις΄26,27, (15)ιε΄16. Αλλά να προσεύχεται κανείς στο όνομα του Ιησού σημαίνει περισσότερο από μια απλή μνεία του ονόματός Του στην αρχή και στο τέλος της προσευχής. Σημαίνει να προσεύχεται με το ίδιο φρόνημα και το πνεύμα του Χριστού, πιστεύοντας στις υποσχέσεις Του, εμπιστευόμενος στη χάρη Του και εκτελώντας τα έργα Του.

Ο Θεός δεν απαιτεί από κανένα μας να γίνει ασκητής ή μοναχός αποσυρόμενος από τον κόσμο για να αφιερωθεί στη λατρεία Του. Η ζωή πρέπει να περνάει όπως αυτή του Χριστού - ανάμεσα στο όρος και στο πλήθος. Εκείνος που δεν κάνει τίποτε παρά να προσεύχεται, θα σταματήσει κάποτε να προσεύχεται ή οι προσευχές του θα καταντήσουν τυπική ρουτίνα. Όταν οι άνθρωποι αποσύρονται από την κοινωνική ζωή, μακριά από τον κύκλο του χριστιανικού καθήκοντος επωμιζόμενοι το σταυρό, όταν παύουν να εργάζονται για τον Κύριο ο οποίος με ζήλο εργάσθηκε γι'αυτούς, χάνουν το σκοπό της προσευχής και το κίνητρο της λατρείας τους. Οι προσευχές τους κατανοούν ατομιστικές και εγωκεντρικές. Δεν αναφέρονται στις ανάγκες της ανθρωπότητας ή στην ίδρυση της βασιλείας Του Χριστού, ούτε και ζητούν τη δύναμη για να εργασθούν.

Χάνουμε πολύ όταν αμελούμε το προνόμιο της συναναστροφής για αμοιβαία ενθάρρυνση και ενίσχυση στην υπη-

11. Το προνόμιο της προσευχής

ρεσία του Θεού. Οι αλήθειες του Θεού χάνουν τη ζωτικότητα και σπουδαιότητά τους στο μυαλό μας. Οι καρδιές μας παύουν να φωτίζονται και να διεγείρονται από την ευεργετική επιρροή τους και βαδίζουμε προς τον πνευματικό εκφυλισμό. Στις χριστιανικές συναναστροφές μας χάνουμε πολύ από την έλλειψη αμοιβαίου ενδιαφέροντος. Εκείνος που κλείνεται στον εαυτό του, δεν εκπληρώνει την αποστολή που ο Θεός τού όρισε. Η κατάλληλη καλλιέργεια των κοινωνικών στοιχείων που έμφυτα βρίσκονται μέσα μας, μας οδηγεί στην αλληλοεκτίμηση και αποτελεί μέσον για ανάπτυξη και δύναμη στη υπηρεσία του Θεού.

Αν στις συναναστροφές τους οι Χριστιανοί μιλούσαν για την αγάπη του Θεού και τις πολύτιμες αλήθειες της σωτηρίας, θα απολάμβαναν οι ίδιοι βαθιά αναψυχή και θα εμψύχωναν ο ένας τον άλλον. Μπορούμε κάθε μέρα να μαθαίνουμε περισσότερα για τον ουράνιο Πατέρα μας αποκτώντας καινούργιες πείρες από τη χάρη Του. Τότε θα μιλάμε για την αγάπη Του. Και στην ασχολία μας αυτή οι καρδιές μας θα θερμαίνονται και θα ενθαρρύνονται. Αν μιλούσαμε περισσότερο για το Χριστό και λιγότερο για τον εαυτό μας, θα νιώθαμε πιο κοντά στην παρουσία Του.

Αν σκεπτόμασταν το Θεό κάθε φορά που έχουμε αποδείξεις της φροντίδας Του, θα Τον είχαμε διαρκώς στη σκέψη μας και με χαρά θα μιλούσαμε γι'Αυτόν και θα Τον δοξάζαμε. Μιλάμε για τα πρόσκαιρα πράγματα επειδή αυτά μας ενδιαφέρουν. Μιλάμε για τους φίλους μας επειδή τους αγαπάμε. Οι χαρές και οι λύπες μας ταυτίζονται με τις δικές τους. Και όμως έχουμε ασύγκριτα σοβαρότερους λόγους να αγαπούμε το Θεό παρά τους επίγειους φίλους μας. Θα ήταν το πιο φυσικό να Του αφιερώσουμε την πρώτη θέση στη σκέψη μας, να συζητούμε για την αγαθότητά Του, να αναφέρουμε για τη δύναμή Του. Τα πλούσια δώρα που μας χάρισε, δε μας δόθηκαν για να απορροφήσουν τη σκέψη και την αγάπη μας σε σημείο που να μην απομένει τίποτε να δώσουμε στο Θεό. Μας δόθηκαν για να μας Τον φέρουν

11. Το προνόμιο της προσευχής

διαρκώς στη θύμησή μας και να μας συνδέσουν με δεσμούς αγάπης και ευγνωμοσύνης προς τον ουράνιο Ευεργέτη μας.

Προσκολληθήκαμε πολύ χαμηλά στα ασήμαντα πράγματα της γης. Ας σηκώσουμε τα μάτια ψηλά προς τη διάπλατη θύρα του ουράνιου αγιαστηρίου όπου το φως της δόξας του Θεού λάμπει στο πρόσωπο του Χριστού, που «δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι'Αυτού.» Χρειάζεται να δοξάζουμε περισσότερο το Θεό για «τα ελέη Αυτού και τα θαυμάσια Αυτού προς τους υιούς των ανθρώπων.» Εβρ. (7)ζ'25, Ψαλμ. (107)ρζ'8. Η λατρεία μας να μην περιορίζεται μόνο στο να ζητάμε και να λαμβάνουμε. Ας μη σκεπτόμαστε διαρκώς τις ανάγκες μας και ποτέ τις ευεργεσίες που απολαμβάνουμε. Όχι μόνο δεν προσευχόμαστε όσο πρέπει, αλλά είμαστε και φειδωλοί στις ευχαριστίες μας. Συνεχώς απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού, αλλά δείχνουμε λίγη ευγνωμοσύνη και λίγο Τον δοξάζουμε για όσα έκανε για μας.

Παλαιά ο Θεός είχε διατάξει στους Ισραηλίτες όταν συγκεντρώνονταν να Τον λατρεύουν, «Θέλετε τρώγει ενώπιον Κυρίου του Θεού σας, και θέλετε ευφραίνεσθαι σεις και οι οίκοι σας, εις όσα επιβάλλετε τας χείρας σας εις ό,τι Κύριος ο Θεός σου σε ηυλόγησε.» Δευτ. (12)ιβ'7. Ό,τι κάνουμε για τη δόξα του Θεού πρέπει να το κάνουμε με χαρά, με ύμνους δοξολογίας και ευχαριστίας, και όχι με κατήφεια.

Ο Θεός μας είναι τρυφερός και εύσπλαχνος Πατέρας. Η λατρεία Του να μη θεωρείται στενόχωρη, καταθλιπτική εξάσκηση. Η λατρεία του Θεού και η συμμετοχή στο έργο Του να αποτελούν ευχαρίστηση. Δε θέλει ο Θεός τα παιδιά Του, για τα οποία ετοίμασε τόσο μεγάλη σωτηρία, να φέρονται σαν να ήταν ο Θεός ένας σκληρός εργοδότης. Αυτός είναι ο καλύτερος φίλος τους. Και όταν Τον λατρεύουν, θέλει να είναι μαζί τους, να τους ευλογεί, να τους παρηγορεί, γεμίζοντας την καρδιά τους με αγάπη και χαρά. Ο Κύριος επιθυμεί τα παιδιά Του να βρίσκουν ανακούφιση στην υπηρεσία Του, και να νιώθουν χαρά και όχι δυσχέρεια. Επιθυμεί αυτοί που έρχονται να Τον λατρεύουν, να αποκομίσουν πολύτιμες

11. Το προνόμιο της προσευχής

εντυπώσεις σχετικά με τη φροντίδα και την αγάπη Του, για να βρίσκουν ευχαρίστηση σε όλα τα καθήκοντα της καθημερινής ζωής, να πληρωθούν με τη χάρη για να φέρονται πιστά και τίμια σε κάθε περίπτωση.

Ας συγκεντρωθούμε γύρω από το σταυρό. Ο Χριστός «και Αυτός εσταυρωμένος» ας γίνει το θέμα των σκέψεων, των συζητήσεων και των τερπνών εκδηλώσεών μας. Ας θυμόμαστε κάθε ευλογία του Θεού, και αναγνωρίζοντας την αγάπη Του ας εμπιστευθούμε πρόθυμα το κάθετι στα χέρια εκείνα που καρφώθηκαν στο σταυρό για μας.

Στα φτερά της δοξολογίας, η ψυχή υψώνεται πλησιέστερα στον ουρανό. Στις ουράνιες αυλές ο Θεός λατρεύεται με μουσική και ύμνους. Και εμείς καθώς εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας, προσεγγίζουμε τη λατρεία της ουράνιας στρατιάς. «Ο προσφέρων θυσίαν αινέσεως, ούτος . . . δοξάζει» το Θεό. Ας προσέλθουμε λοιπόν μπροστά στο Δημιουργό μας με ευλάβεια και χαρά με «δοξολογίαν και φωνήν αινέσεως». Ψαλμ. (50)ν'23, Ησ. (51)να'3.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ

Πολλοί, και ιδιαίτερα εκείνοι που διάγουν χριστιανική ζωή, ταλαντεύονται πολλές φορές από θεωρίες σκεπτικισμού. Υπάρχουν στη Γραφή πολλά πράγματα τα οποία αυτοί δεν μπορούν να ερμηνεύσουν ή και να κατανοήσουν ακόμη, και αυτά ο σατανάς τα μεταχειρίζεται για να κλονίσει την πίστη τους ότι η Γραφή είναι θεία Αποκάλυψη. Διερωτώνται: "Πώς να ξέρω ποιο είναι το σωστό; Αν πραγματικά η Γραφή είναι ο λόγος του Θεού, πώς μπορώ να απαλλαγώ από αυτές τις αμφιβολίες και απορίες;"

Ο Θεός ποτέ δε ζητάει να πιστέψουμε χωρίς να δώσει επαρκείς αποδείξεις για να στηριχθεί η πίστη μας. Η ύπαρξή Του, ο χαρακτήρας Του, η βεβαιότητα του λόγου Του, όλα βασίζονται σε μαρτυρίες που ανταποκρίνονται στη λογική μας. Και τέτοιες μαρτυρίες αφθονούν. Ο Θεός όμως δεν απέκλεισε την ύπαρξη της αμφιβολίας. Η πίστη μας πρέπει να βασίζεται επάνω σε αποδείξεις, όχι σε επιχειρηματολογίες. Αυτοί που θέλουν να αμφιβάλλουν, θα βρουν ευκαιρία. Όσοι πραγματικά επιθυμούν να γνωρίσουν την αλήθεια, θα ανακαλύψουν άφθονες αποδείξεις για να στηρίξουν την πίστη τους.

Είναι αδύνατον οι περιορισμένες διάνοιές μας να κατανοήσουν στην εντέλεια το χαρακτήρα των έργων του Απειρου. Και για την οξυδερκή διάνοια, και για τον πιο καλλιεργημένο νου, η ύπαρξη του Θεού θα περιβάλλεται πάντοτε από ένα πέπλο μυστηρίου. «Δύνασαι να εξιχνιάσης τα βάθη του Θεού; δύνασαι να εξιχνιάσης του Παντοδυνάμου την εντέλειαν; Ταύτα είναι ως τα ύψη του ουρανού. Τί δύνασαι να κάμης; είναι βαθύτερα του άδου. Τί δύνασαι να γνωρίσης;» Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί: «Ω βάθος πλούτου και σοφίας, και γνώσεως Θεού! Πόσον ανεξερεύνητοι είναι

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

αι κρίσεις Αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί Αυτού!» Αν και «νεφέλη και ομίχλη είναι κύκλω Αυτού», «δικαιοσύνη και κρίσις η βάση του θρόνου Αυτού». Ιώβ (11)ια΄7,8. Ρωμ. (11)ια΄33, Ψαλμ. 97:2.

Τη συμπεριφορά του Θεού και τα κίνητρα που Τον ωθούν, μπορούμε να κατανοήσουμε σε τέτοιο βαθμό μόνο όσο μας χρειάζεται για να διακρίνουμε την απεριόριστη αγάπη και ευσπλαχνία Του ενωμένες με την άπειρη δύναμή Του. Μπορούμε να καταλάβουμε τόσο μόνο από τις προθέσεις Του, όσο χρειάζεται για το καλό μας. Και πέρα από αυτό, πρέπει ακόμη να εμπιστευόμαστε σε Εκείνον του οποίου το χέρι είναι παντοδύναμο και η καρδιά Του ξέχειλη από αγάπη.

Ο λόγος του Θεού όπως και ο χαρακτήρας του θείου Συγγραφέα του παρουσιάζουν μυστήρια που δεν μπορούν να κατανοηθούν από τις ατελείς μας διάνοιες. Η είσοδος της αμαρτίας στον κόσμο, η ενσάρκωση του Ιησού, η αναγέννηση, η ανάσταση και πολλά άλλα θέματα που αναφέρει η Γραφή, είναι μυστήρια πολύ βαθιά για τον ανθρώπινο νου να τα εξιχνιάσει και να τα κατανοήσει στην πληρότητά τους. Αλλά αυτό δεν αποτελεί δικαιολογία για να αμφιβάλουμε στο λόγο του Θεού, επειδή αδυνατούμε να εξηγήσουμε τα μυστήρια της πρόνοιάς Του. Ο φυσικός κόσμος διαρκώς μας περιβάλλει με μυστήρια που είναι ανεξιχνίαστα. Και αυτά ακόμη τα ατελέστερα στοιχεία της ζωής παρουσιάζουν προβλήματα που ούτε ο μεγαλύτερος φιλόσοφος δεν είναι σε θέση να ερμηνεύσει.

Παντού συναντάμε θαυμάσια πράγματα, πάνω από τις δυνάμεις μας να τα κατανοήσουμε. Μας προξενεί λοιπόν κατάπληξη, αν και στον πνευματικό κόσμο βρίσκονται μυστήρια ακατανόητα. Η δυσκολία έγκειται αποκλειστικά στην αδυναμία και τη στενότητα της ανθρώπινης αντίληψης. Ο Θεός μάς έδωσε στη Γραφή ικανοποιητικές αποδείξεις για τη θείκη προέλευσή της, και δεν πρέπει να αμφιβάλουμε για το λόγο Του επειδή δεν είμαστε σε θέση να καταλάβουμε όλα τα μυστήρια της θείας Πρόνοιας.

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

Ο απόστολος Πέτρος λέει ότι στη Γραφή «είναι τινά δυσνόητα τα οποία οι αμαθείς και οι αστήρικτοι στρεβλώνουσι προς ιδίαν αυτών απώλειαν». Β΄Πέτρ. (3)γ΄16. Αυτά τα δυσνόητα της Γραφής τα χρησιμοποιούν οι σκεπτικιστές σαν επιχειρήματα, τα οποία στρέφουν εναντίον της. Όμως το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει. Αυτά αποτελούν ένα σοβαρό επιχείρημα ότι η Βίβλος είναι γραμμένη με θεία έμπνευση. Αν η Γραφή δεν ανέφερε τίποτε για το Θεό παρά μόνο για τα πράγματα εκείνα που μας είναι ευκολονόητα, αν την ανωτερότητα και το μεγαλείο Του μπορούσε να συλλάβει ο ανθρώπινος νους, τότε η Γραφή δε θα αποτελούσε θεία αυθεντία. Ακριβώς αυτό το μεγαλείο και το μυστήριο των θεμάτων που παρουσιάζει, είναι που εμπνέουν εμπιστοσύνη στη Γραφή ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού.

Η Βίβλος παρουσιάζει την αλήθεια με τέτοια απλότητα και τελειότητα προσαρμογής στις ανάγκες και επιθυμίες της ανθρώπινης καρδιάς, που έχει καταπλήξει και γοητεύσει και τις πιο καλλιεργημένες διάνοιες, ενώ ταυτόχρονα βοηθάει και τους πιο απλούς και αγράμματους να βρουν το δρόμο της σωτηρίας. Και όμως, οι απλές αυτές αλήθειες κλείνουν μέσα τους θέματα τόσο βαθιά και περίπλοκα, θέματα που βρίσκονται τόσο μακριά από την ανθρώπινη αντίληψη, που τα παραδεχόμαστε μόνο επειδή αναγνωρίζουμε τη θεία αυθεντία τους.

Έτσι και το σχέδιο της σωτηρίας ξετυλίγεται μπροστά μας με τρόπο που κάθε ψυχή μπορεί να αντιλαμβάνεται τα βήματα που πρέπει να κάνει με μετάνοια προς το Θεό και με πίστη προς τον Κύριό μας Ιησού Χριστό για να αποκτήσει τη σωτηρία κατά τη θεία υπόδειξη. Και όμως κάτω από αυτές τις ευκολονόητες αλήθειες βρίσκονται μυστήρια που μπορεί να εξαντλούν την ερευνητική διάνοια, τον ειλικρινή όμως ερευνητή της αλήθειας τον εμπνέουν ευλάβεια και πίστη. Όσο περισσότερο αυτός ερευνάει τη Γραφή, τόσο περισσότερο πείθεται ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού που ζει στην αιωνιότητα, και η ανθρώπινη λογική υποκλίνεται μπροστά στο μεγαλείο της θείας αποκάλυψης.

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

Αναγνωρίζοντας την αδυναμία μας για την πλήρη κατανόηση των μεγάλων βιβλικών αληθειών, παραδεχόμαστε απλούστατα ότι η περιορισμένη μας διάνοια αδυνατεί να συλλάβει την έννοια του απείρου, και ότι ο άνθρωπος με τις ατελείς γνώσεις του δεν μπορεί να κατανοήσει τους σκοπούς του Παντογνώστη.

Οι σκεπτικιστές και οι άπιστοι απορρίπτουν το λόγο του Θεού επειδή δεν είναι σε θέση να εισχωρήσουν σε όλα τα μυστήριά του. Αλλά και αυτοί που παραδέχονται ότι πιστεύουν στη Γραφή, όλοι δεν είναι απαλλαγμένοι από τον κίνδυνο αυτόν. Ο απόστολος λέει: «Προσέχετε, αδελφοί, να μη υπάρχει εις μηδένα από σας πονηρά καρδιά απιστίας, ώστε να αποστατήση από Θεού ζώντος.» Καλό είναι να μελετούμε εμβασθύνοντας στις διδασκαλίες της Γραφής και να ερευνούμε «τα βάθη του Θεού», όσο μας αποκαλύπτονται στη Γραφή. Όμως, ενώ «τα κρυπτά ανήκουσιν εις Κύριον τον Θεόν ημών», τα «αποκεκαλυμμένα ανήκουσιν εις ημάς». Εβρ. (3)γ'12, Α'Κορ. (2)β'10, Δευτ. (29)κθ'29.

Το έργο του Σατανά είναι να διαστρεβλώνει τις ερευνητικές δυνάμεις της διάνοιας. Στην εξέταση της Αγίας Γραφής βρίσκεται ανάμικτο ένα είδος υπεροψίας που κάνει τους ανθρώπους να χάνουν την υπομονή τους και να νιώθουν ηττημένοι όταν δεν μπορούν να εξηγήσουν κάθε τμήμα της Γραφής με τον τρόπο που τους ικανοποιεί. Το θεωρούν υποτιμητικό να παραδεχθούν ότι δεν καταλαβαίνουν τα λόγια της θεοπνευστίας. Είναι απρόθυμοι να περιμένουν υπομονητικά πότε ο Θεός θα κρίνει κατάλληλη τη στιγμή να τους αποκαλύψει την αλήθεια. Αισθάνονται ότι η ανθρώπινη σοφία τους χωρίς καμιά βοήθεια είναι ικανή να τους κάνει να κατανοήσουν τη Γραφή. Και αν αποτύχουν, τότε ουσιαστικά αρνούνται το κύρος της. Είναι αλήθεια ότι πολλές θεωρίες και διδασκαλίες, που κατά γενική γνώμη υποτίθεται ότι προέρχονται από τη Βίβλο, δε στηρίζονται ουσιαστικά στη διδασχή της, μάλιστα και αντιφάσκουν προς το γενικό περιεχόμενο της θεοπνευστίας. Αυτά τα πράγματα οδήγησαν πολλούς στην αμφιβολία και στη σύγχυση. Όμως η

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

ευθύνη δεν πέφτει επάνω στο λόγο του Θεού, αλλά στον άνθρωπο που τον διαστρέφει.

Αν ήταν δυνατόν τα δημιουργήματα να φθάσουν στο σημείο να κατανοήσουν στην εντέλεια το Θεό και τα έργα Του, τότε αφού θα πετύχαιναν αυτό, δε θα απέμενε γι'αυτούς καμιά πρόσθετη έρευνα για την αλήθεια, καμιά αύξηση της γνώσης, καμιά διανοητική ή ψυχική ανάπτυξη. Δε θα ήταν πια υπέρτατος ο Θεός, και ο άνθρωπος θα σταματούσε κάθε πρόοδο εφόσον θα έφθανε στο απόγειο της γνώσης και επίτευξης. Ας ευχαριστήσουμε το Θεό που δε συμβαίνει αυτό. Ο Θεός είναι άπειρος, «εν τω οποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως.» Κολ. (2) β'3. Και μέσα στην αιωνιότητα οι άνθρωποι θα έχουν την ευκαιρία διαρκώς να ερευνούν, διαρκώς να μαθαίνουν, χωρίς ποτέ να εξαντλούνται οι θησαυροί της σοφίας, της αγαθότητας και της δύναμης του Θεού.

Η πρόθεση του Θεού και στη ζωή αυτή ακόμη είναι οι αληθείς λόγοι Του να αποκαλύπτονται συνεχώς στο λαό Του. Ένας μόνο τρόπος υπάρχει που μας εξασφαλίζει αυτή τη γνώση. Ο λόγος του Θεού γίνεται κατανοητός μόνο με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, το οποίο έδωσε στο θείο λόγο την έμπνευσή Του. «Τα του Θεού ουδείς γινώσκει ειμή το Πνεύμα του Θεού», «επειδή το Πνεύμα ερευνά τα πάντα και τα βάθη του Θεού». Και η υπόσχεση του Σωτήρα στους οπαδούς Του ήταν: «Όταν δε έλθη Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν . . . διότι εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς.» Α'Κορ. (2)β'10,11, Ιωάν. (16)ις'13,14.

Ο Θεός θέλει ο άνθρωπος να εξασκήσει τις διανοητικές δυνάμεις του, και η μελέτη της Γραφής - όσο καμιά άλλη μελέτη - ενισχύει και ανυψώνει το πνεύμα. Οφείλουμε όμως να προσέξουμε να μη θεοποιήσουμε τη διάνοια η οποία υπόκειται στις ανθρώπινες αδυναμίες και ατέλειες. Αν δε θέλουμε να είναι σκοτεινή η έννοια της Γραφής για μας, έτσι που να αδυνατούμε να αντιληφθούμε και τις πιο απλές αληθείες της ακόμη, πρέπει να έχουμε την πίστη και απλότη-

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

τα του μικρού παιδιού, να είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε ζητώντας τη συμπαράσταση του Αγίου Πνεύματος. Από το ένα μέρος η συναίσθηση της δύναμης και της σοφίας του Θεού, από το άλλο μέρος η δική μας ανικανότητα να αντιληφθούμε το μεγαλείο Του, πρέπει να μας εμπλήσουν ταπεινοφροσύνη. Και οφείλουμε να ανοίγουμε το λόγο Του με ιερό δέος σαν να εισερχόμαστε στην παρουσία Του. Όταν ασχολούμαστε με τη Γραφή, ο νους μας πρέπει να αναγνωρίσει μια αυθεντία ανώτερη από τη δική του, ενώ η καρδιά και η λογική πρέπει να υποκλιθούν μπροστά στο μεγαλείο Εκείνου που το όνομά Του είναι Ο ΩΝ.

Είναι πολλά πράγματα που φαίνονται σκοτεινά ή δύσκολα, και που ο Θεός θα καταστήσει απλά και σαφή σε όσους θέλουν να καταλάβουν. Αλλά χωρίς την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος θα διατρέχουμε διαρκώς τον κίνδυνο να διαστρέψουμε ή να παρερμηνεύσουμε τη Γραφή. Σε πολλές περιπτώσεις η μελέτη της Γραφής δεν επιφέρει κανένα όφελος, συχνά μάλιστα προξενεί και ζημία. Όταν ο λόγος του Θεού ανοίγεται χωρίς σεβασμό και προσευχή, όταν οι σκέψεις και οι επιθυμίες δεν είναι προσηλωμένες στο Θεό ή δεν εναρμονίζονται με το θέλημά Του, τότε ο νους σκοτίζεται από αμφιβολίες, και αυτή ακόμη η μελέτη της Γραφής ενθαρρύνει το σκεπτικισμό. Ο εχθρός κατευθύνει τις σκέψεις και υποδεικνύει ερμηνείες βυθισμένες στην πλάνη. Κάθε φορά που οι άνθρωποι δεν προσπαθούν να εναρμονισθούν στα έργα και στις πράξεις τους με το Θεό, όσο εγγράμματοι και να είναι, διατρέχουν τον κίνδυνο να παρερμηνεύσουν τη Γραφή, και δεν είναι φρόνιμο να ασπασθεί κανείς τις ερμηνείες τους. Εκείνοι που επιζητούν να βρουν αντιφάσεις στη Γραφή, δεν έχουν πνευματική επίγνωση. Με διεστραμμένη την όραση, θα βρουν πολλές αιτίες για αμφιβολία και απιστία σε πράγματα που είναι στ'αλήθεια απλά και κατανοητά.

Όσο και αν προσπαθούν να την καλύψουν, η πραγματική αιτία της αμφιβολίας και του σκεπτικισμού είναι, τις περισσότερες φορές, η αγάπη της αμαρτίας. Οι διδασκαλίες

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

και οι περιορισμοί του λόγου του Θεού δεν είναι ευπρόσδεκτα στην υπεροπτική καρδιά που αγαπάει την αμαρτία, και όσοι δεν εννοούν να συμμορφωθούν με τις απαιτήσεις του, πρόθυμα αμφισβητούν το κύρος του.

Για να φθάσουμε στην αλήθεια, πρέπει να ποθούμε ειλικρινά να τη γνωρίσουμε, και με πρόθυμη καρδιά να υπακούσουμε σε αυτήν. Και όσοι με τέτοιο πνεύμα ασχολούνται με τη μελέτη της Γραφής, θα ανακαλύψουν άφθονες αποδείξεις ότι αυτή είναι ο λόγος του Θεού και θα συναποκομίσουν ως κέρδος την κατανόηση των αληθειών της που θα τους καταστήσει σοφούς για τη σωτηρία.

Ο Χριστός είπε: «Εάν τις θέλει να κάμη το θέλημα Αυτού, θέλει γνωρίσει περί της διδαχής.» Ιωάν. (7)ζ'17. Αντί να απορείς για πράγματα που είναι δυσνόητα και να τα αμφισβητείς, δώσε την προσοχή σου στο φως που λάμπει γύρω σου, και αυτό μετά θα σε οδηγήσει σε περισσότερο φως. Εκπλήρωσε με τη χάρη του Χριστού τα καθήκοντά σου εκείνα που τα αντιλαμβάνεσαι, και τότε θα σου είναι δυνατόν να καταλάβεις και να εκτελέσεις και εκείνα που τώρα σε κάνουν να αμφιβάλεις.

Υπάρχει μια απόδειξη προς όλους - από τους πιο μορφωμένους ως τους πιο αγράμματους - η απόδειξη της πείρας. Ο Θεός μάς προσκαλεί να δοκιμάσουμε για λογαριασμό μας την πραγματικότητα του λόγου Του, την αλήθεια των υποσχέσεών Του. Μας προτρέπει: «Γεύθητε και ιδέτε ότι αγαθός ο Κύριος.» Αντί να βασιζόμαστε στα λόγια των άλλων, πρέπει οι ίδιοι να δοκιμάσουμε. «Αιτείτε και θέλετε λαμβάνει» διακηρύττει ο Χριστός. Ψαλμ. (34)λδ'8, Ιωάν. (16) ις'24. Οι υποσχέσεις Του θα εκπληρωθούν γιατί ποτέ δεν έχουν αποτύχει, ούτε μπορούν ποτέ να αποτύχουν. Και καθώς πλησιάζουμε στον Ιησού και μας ευφραίνει ο πλούτος της αγάπης Του, οι αμφιβολίες και τα σκοτάδια που μας περιβάλλουν, θα διαλυθούν από το φως της παρουσίας Του.

Ο απόστολος Παύλος λέει ότι ο Θεός «ηλευθέρωσεν ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέφερεν εις την βα-

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

σιλείαν του αγαπητού Αυτού Υιού» και ότι εκείνος που πέρασε από το θάνατο στη ζωή, «επεσφράγισεν ότι ο Θεός είναι αληθής». Κολ. (1)α΄13, Ιωάν. (3)γ΄33. Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να βεβαιώσει: “Χρειαζόμουν βοήθεια και τη βρήκα στον Ιησού. Κάθε ανάγκη που είχα, αναπληρώθηκε. Η δίψα της ψυχής μου ικανοποιήθηκε. Και τώρα η Γραφή είναι για μένα η αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Ρωτάτε γιατί πιστεύω στον Ιησού; Γιατί βρήκα ότι αυτή είναι η φωνή του Θεού στην ψυχή μου.” Τη μαρτυρία ότι η Γραφή είναι αληθινή και ό,τι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού την έχουμε μέσα μας. Ξέρουμε ότι δεν ακολουθούμε μύθους σοφιστικούς.

Ο Πέτρος παρακινεί τους αδελφούς: «Αυξάνεσθε εις την χάριν και εις την γνώσιν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού.» Όταν ο λαός του Θεού αυξάνεται σε χάρη, θα κατανοεί όλο και περισσότερο το λόγο Του. Θα ανακαλύπτει καινούργιο φως και ομορφιά στις ιερές του αλήθειες. Αυτό επαληθεύθηκε στην ιστορία της εκκλησίας στο κύλισμα του χρόνου, και θα εξακολουθήσει το ίδιο μέχρι το τέλος. «Η οδός των δικαίων είναι ως λαμπρόν φως, το φέγγον επί μάλλον και μάλλον εωσού γείνη τελεία ημέρα.» Β΄Πέτρ. (3)γ΄18, Παρ. (4)δ΄18.

Με πίστη μπορούμε να ατενίζουμε στο μέλλον και να βασιζόμαστε στην υπόσχεση του Θεού για πνευματική ανάπτυξη που πετυχαίνεται με τη συνταύτιση κάθε ανθρώπινης και θείας ιδιότητας και με την άμεση επαφή κάθε ψυχικής δύναμης με την Πηγή του φωτός. Μπορούμε να χαίρομαστε ότι θα διευκρινισθούν όλα εκείνα που μας έφερναν σε αμηχανία σχετικά με την πρόνοια του Θεού. Τότε όλα τα δυσνόητα θα εξηγηθούν, και μέσα σε όλα εκείνα που με την περιορισμένη αντίληψή μας βλέπαμε μόνο σύγχυση και ασυμφωνία, θα διακρίνουμε την πιο πανέμορφη αρμονία. «Τώρα βλέπομεν διά κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον. Τώρα γνωρίζω κατά μέρος, τότε δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην.» Α΄Κορ. (13)ιγ΄12.

12. Πώς καταπολεμούνται οι αμφιβολίες

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τα παιδιά του Θεού προσκαλούνται να γίνουν αντιπρόσωποι του Χριστού, αντανakλώντας την αγαθότητα και ευσπλαχνία του Κυρίου. Όπως ο Ιησούς μάς αποκάλυψε τον αληθινό χαρακτήρα του Πατέρα, έτσι και μεις οφείλουμε να αποκαλύψουμε το Χριστό σε έναν κόσμο που δε γνώρισε την τρυφερή, σπλαχνική αγάπη Του. Ο Ιησούς είπε: «Καθώς Με απέστειλας εις τον κόσμον, και Εγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον.» «Εγώ εν αυτοίς και Συ εν Εμοί . . . διά να γνωρίση ο κόσμος ότι Συ με απέστειλας.» Ο απόστολος Παύλος λέει στους μαθητές του Ιησού: «Και φανερώνεσθε ότι είσθε επιστολή του Χριστού» «γινωσκομένη και αναγνωσκομένη υπό πάντων των ανθρώπων.» Ιωάν. (17)ιζ'18,23, Β'Κορ. (3)γ'3,2.

Ο Ιησούς στέλνει μια επιστολή στον κόσμο με το καθένα από τα παιδιά Του. Αν είσαι οπαδός του Χριστού, Εκείνος σε στέλνει σαν επιστολή στην οικογένεια, στο χωριό, στο δρόμο, όπου ζεις. Ο Χριστός κατοικώντας μέσα σου, επιθυμεί να μιλήσει στις καρδιές εκείνων που δεν Τον γνωρίζουν. Ίσως αυτοί να μη διαβάζουν τη Γραφή ή να μην ακούουν τη φωνή που τους μιλάει μέσα από τις σελίδες της. Δε διακρίνουν την αγάπη του Θεού στα έργα Του. Αν όμως είσαι αληθινός αντιπρόσωπος του Ιησού, μπορεί να αρχίσουν με τη βοήθειά σου να αντιλαμβάνονται λίγο-λίγο την αγαθότητά Του και να παρακινηθούν να Τον αγαπήσουν και να Τον υπηρετήσουν.

Οι Χριστιανοί είναι οι φωτοφόροι στο δρόμο του ουρανού. Καθήκον τους είναι να αντανakλούν στον κόσμο το φως του Χριστού που βρίσκεται διάχυτο επάνω τους. Η ζωή και ο χαρακτήρας τους πρέπει να είναι αυτού του είδους

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

ώστε βλέποντάς τους οι άνθρωποι να σχηματίσουν την πραγματική αντίληψη για το Χριστό και τη διακονία Του.

Αν ειλικρινά αντιπροσωπεύουμε το Χριστό, θα παρουσιάζουμε την υπηρεσία Του ευχάριστη, όπως και ακριβώς είναι. Χριστιανοί που εκφράζουν θλίψη και κατήφεια, που γογγύζουν και παραπονούνται, δίνουν εσφαλμένη εικόνα του Θεού και της χριστιανικής ζωής. Δίνουν την εντύπωση ότι δυσαρεστείται ο Θεός να βλέπει τα παιδιά Του χαρούμενα, και σ' αυτό συντελούν με τη λαθεμένη μαρτυρία τους για τον ουράνιο Πατέρα μας.

Ο Σατανάς θριαμβεύει όταν κατορθώνει να οδηγή τα παιδιά του Θεού στην απελπισία. Χαρά του είναι να μας βλέπει να δυσπιστούμε στο Θεό και να αμφιβάλουμε για την αγάπη Του και για την προθυμία Του να μας σώσει. Αρέσκεται να εμφυτεύει μέσα μας την ψευδαίσθηση ότι ο Θεός θα μας βλάψει με τις φροντίδες Του. Έργο του Σατανά είναι να παρουσιάζει τον Κύριό μας χωρίς κανένα αίσθημα συμπάθειας και ευσπλαχνίας. Διαστρεβλώνει κάθε αλήθεια που αφορά στο Θεό. Γεμίζει τη φαντασία με σφαλερές ιδέες γι' Αυτόν. Και εμείς αντί να βασιζόμαστε στην αλήθεια σχετικά με τον ουράνιο Πατέρα μας, συχνά δίνουμε προσοχή στην κακοπαρουσίαση του Σατανά και δυσφημούμε το Θεό με τη δυσπιστία μας και με το γογγυσμό μας. Μόνιμο μέλημα του Σατανά είναι να μεταβάλει τη χριστιανική ζωή σε κατήφεια. Προσπαθεί να την κάνει να φαίνεται δύσκολη και κοπιαστική. Και όταν ο Χριστιανός παρουσιάζει αυτή την εικόνα με τη θρησκευτική ζωή του, με την απιστία του επικυρώνει τα ψεύδη του Σατανά.

Πολλοί, στο διάβα της ζωής δίνουν τόσο μεγάλη σημασία στα λάθη, στις αποτυχίες και στις απογοητεύσεις τους, που η καρδιά τους γεμίζει λύπη και αποθάρρυνση. Όταν ήμουν στην Ευρώπη, μια αδελφή που ένιωθε ακριβώς κατ' αυτόν τον τρόπο και που είχε φθάσει σε καταθλιπτική κατάσταση, μου έγραψε ζητώντας μερικά ενθαρρυντικά λόγια. Το ίδιο βράδυ που διάβασα το γράμμα της, ονειρεύθηκα ότι βρισκόμουν σε έναν κήπο, και κάποιος που φαινόταν να είναι

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

ο ιδιοκτήτης του κήπου, με οδήγησε ανάμεσα στα μονοπάτια του. Μάζευα λουλούδια και απολάμβανα την ευωδιά τους ενώ η αδελφή αυτή βαδίζοντας πλάι μου μου έδειχνε κάτι άσχημους αγκαθωτούς θάμνους που της έφραζαν το δρόμο. Αυτό την έκανε να θρηνεί και να λυπάται. Δε βάδιζε στο μονοπάτι ακολουθώντας τον οδηγό, αλλά προχωρούσε μέσα από τους θάμνους και τα αγκάθια. “Δεν είναι κρίμα να ασχημίζουν τα αγκάθια ένα τόσο όμορφο κήπο;” κλαψούριζε. Τότε ο οδηγός είπε: “Άφησε τα αγκάθια κατά μέρος γιατί θα σε πληγώσουν. Μάζευε τα τριαντάφυλλα, τα κρίνα και τα γαρίφαλα.”

Δε συνάντησες ποτέ λαμπρά στάδια στη δική σου χριστιανική ζωή; Δεν υπήρξαν ποτέ πολύτιμες στιγμές όταν η καρδιά σου σκίρτησε από χαρά ανταποκρινόμενος στο Πνεύμα του Θεού; Δε βρίσκεις καθόλου χαρούμενες σελίδες ξεφυλλίζοντας το βιβλίο της πείρας της ζωής σου; Δε σου φαίνονται οι υποσχέσεις του Θεού σαν μυρωμένα λουλούδια που ανθίζουν σε κάθε βήμα του δρόμου σου; Δε θα αφήσεις την ομορφιά και τη γλυκύτητά τους να πλημμυρίσουν την καρδιά σου με χαρά;

Τα αγκάθια και τα τριβόλια μόνο λυπούν και πληγώνουν, και αν σε αυτά περιορίζεσαι και τα παρουσιάζεις στους άλλους, τότε εσύ ο ίδιος δεν περιφρονείς την αγαθότητα του Θεού και εμποδίζεις ακόμη και τους γύρω σου να βαδίζουν στο δρόμο της ζωής;

Δεν είναι φρόνιμο να συγκεντρώνεις όλες τις δυσάρεστες αναμνήσεις του παρελθόντος - όλες τις αδικίες και απογοητεύσεις, να μιλάς γι’αυτές και να θλίβεσαι, ώσπου να αποκάμεις αποθαρρυσμένος. Η αποθαρρυσμένη ψυχή τα βλέπει όλα μαύρα, αποδιώχνει το φως του Θεού από κοντά της, σκιάζοντας και το δρόμο των άλλων.

Ας ευχαριστήσουμε το Θεό για τις λαμπρές εικόνες που μας έχει παρουσιάσει. Ας συγκεντρώσουμε όλες τις ευλογημένες αποδείξεις της αγάπης Του για να μπορούμε να τις έχουμε πάντοτε μπροστά μας: πώς ο Υιός του Θεού άφησε το θρόνο του Πατέρα Του καλύπτοντας τη θεότητά Του με

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

την ανθρωπότητα για να σώσει τον άνθρωπο από την εξουσία του Σατανά, πώς ο θρίαμβος του έργου Του για μας άνοιξε τον ουρανό στον άνθρωπο οδηγώντας τον μέσα στην αίθουσα της παρουσίας όπου ο Θεός αποκαλύπτει τη δόξα Του, πώς η ανθρωπίνη φυλή ανασύρεται από το βάραθρο της καταστροφής όπου την είχε βυθίσει η αμαρτία, και ενωμένη πάλι με τον άπειρο Θεό, αφού πρώτα με πίστη στο Σωτήρα περάσει τη θείκη δοκιμασία, ενδύεται τη δικαιοσύνη του Χριστού και ανυψώνεται μέχρι το θρόνο Του. Νά, ποιες είναι οι εικόνες που θέλει ο Θεός να φέρουμε πάντοτε στη σκέψη μας.

Όταν δείχνουμε αμφιβολία για την αγάπη του Θεού και δυσπιστούμε στις υποσχέσεις Του, Τον προσβάλλουμε και λυπούμε το Άγιο Πνεύμα. Πώς θα αισθανόταν μια μητέρα αν τα παιδιά της μόνο παράπονα είχαν γι' αυτή, σαν να μην ήθελε το καλό τους, ενώ σε όλη τη ζωή της κατέβαλε άοκνες προσπάθειες φροντίζοντας για το συμφέρον τους και για να τους εξασφαλίσει μια άνετη ζωή; Θα ράνιζε η καρδιά της βλέποντάς τα να αμφιβάλουν για την αγάπη της.

Πώς θα αισθανόταν οποιοσδήποτε πατέρας αν τα παιδιά του φέρονταν με αυτόν τον τρόπο; Και πώς μας βλέπει ο ουράνιος Πατέρας μας όταν δυσπιστούμε για την αγάπη Του, αυτή που Τον οδήγησε να θυσιάσει το Μονογενή Υιό Του για να ζήσουμε εμείς; Ο απόστολος γράφει: «Όστις τον ίδιον εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν Αυτόν υπέρ πάντων ημών πώς και μετ' Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα;» Ρωμ. (8)η'32. Και όμως, πολλοί λένε με τη στάση τους, αν όχι και με τα λόγια τους: "Αυτά δεν τα λέει για μένα ο Θεός. Μπορεί άλλους να τους αγαπάει, εμένα όχι."

Όλα αυτά βλάπτουν την ψυχή σου. Επειδή κάθε λέξη αμφιβολίας που προφέρεις, προκαλεί τους πειρασμούς του Σατανά, ενισχύει μέσα σου την τάση για αμφιβολία και απομακρύνει τους λειτουργικούς αγγέλους με λύπη από κοντά σου. Όταν σε πειράζει ο Σατανάς, μη προφέρεις ούτε μια λέξη αμφιβολίας ή απαισιοδοξίας. Αν προτιμήσεις να ανοί-

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

ξεις τη θύρα στους υπαινιγμούς Του, ο νους σου θα γεμίσει από δυσπιστία και από στασιαστικά ερωτηματικά.

Αν εξωτερικεύσεις τα αισθήματά σου, κάθε υπόνοια που προσφέρεις δε θα επηρεάσει μόνο εσένα, αλλά είναι και ένας σπόρος που θα βλαστήσει και θα καρποφορήσει στη ζωή των άλλων, και πιθανόν να μην κατορθώσεις να εξαλείψεις την επιρροή των λόγων σου. Ίσως εσύ ο ίδιος να μπορέσεις να γλιτώσεις από τον πειρασμό και να ελευθερωθείς από την πλεκτάνη του Σατανά, αλλά οι άλλοι που κλονίστηκαν με την επιρροή σου, πιθανόν να μην μπορέσουν να απαλλαγούν από την απιστία όπου τους οδήγησες. Πόσο σπουδαίο είναι να συζητούμε μόνο για τα πράγματα εκείνα που μπορούν να δώσουν πνευματική ζωή και δύναμη!

Οι άγγελοι περιμένουν να ακούσουν τι είδους μαρτυρία δίνεις στον κόσμο για τον ουράνιο Κύριό σου. Κάνε λοιπόν θέμα της ομιλίας σου Εκείνον που μεσιτεύει για σένα στον Πατέρα. Να συνοδεύεις κάθε χειραψία με τους φίλους σου με μια δοξολογία για το Θεό που να βγαίνει από τα χείλη σου και από την καρδιά σου. Αυτό θα ελκύσει τις σκέψεις τους προς τον Ιησού.

Όλοι έχουν δοκιμασίες, δυσβάστακτες θλίψεις και μεγάλους πειρασμούς. Απόφευγε να μιλάς για τις δυσκολίες σου σε αδύναμους θνητούς σαν και σένα, αλλά ανάφερε το καθετι στην προσευχή σου στο Θεό. Κάνε κανόνα της ζωής σου ποτέ να μην προσφέρεις ούτε μια λέξη αμφιβολίας ή αποθάρρυνσης. Πολλά μπορείς να κάνεις για να δώσεις χαρά στη ζωή των άλλων και να τους ενθαρρύνεις στις προσπάθειές τους με ελπιδοφόρα λόγια και ιεροπρεπή χαρά.

Υπάρχουν πολλές γενναίες ψυχές που κάτω από την τρομερή πίεση του πειρασμού είναι έτοιμες να αποκάμουν στον αγώνα τους κατά του εγώ και κατά των δυνάμεων του πονηρού. Μην αποθαρρύνεις μια τέτοια ψυχή στη σκληρή πάλη. Προσπάθησε να τη χαροποιήσεις με ενθαρρυντικά, αισιόδοξα λόγια που θα την εμψυχώσουν να συνεχίσει το δρόμο της. Έτσι, το φως του Χριστού αντανακλάται από σέ-

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

να στους άλλους. «Ουδείς εξ ημών ζη δι'εαυτόν.» Ρωμ. (14)ιδ'7. Χωρίς οι ίδιοι να το συναισθανόμαστε, μπορούμε με την επιρροή μας ή να ενισχύσουμε και να ενθαρρύνουμε τους άλλους, ή να τους αποθαρρύνουμε και να τους απομακρύνουμε από το Χριστό και την αλήθεια.

Πολλοί έχουν λαθεμένη ιδέα για τη ζωή και το χαρακτήρα του Χριστού. Νομίζουν ότι δε γνώριζε τη θέρμη και τη χαρά, ότι ήταν αυστηρός, σοβαρός και αγέλαστος. Σε πολλές περιπτώσεις οι σκοτεινές αυτές απόψεις διοχετεύονται στη θρησκευτική πείρα.

Συχνά λέγεται ότι ο Χριστός έκλαψε αλλά ποτέ δεν Τον είδαν να χαμογελάει. Είναι αλήθεια ότι ο Σωτήρας μας ήταν Άνθρωπος Θλίψεων και ζούσε συντροφιά με τον πόνο, αφού η καρδιά Του ήταν πάντοτε ανοικτή στην ανθρώπινη συμφορά γύρω Του. Αλλά αν η ζωή Του ήταν ζωή υπατάχνης που τη σκίαζαν κόποι και μόχθοι, το πνεύμα Του όμως ήταν ακμαίο. Στη μορφή Του δεν ήταν ζωγραφισμένη ούτε θλίψη, ούτε δυσaréσκεια, αλλά μια ατάραχη ηρεμία. Η καρδιά Του ήταν πηγή ζωής, και όπου περνούσε, σκόρπιζε ανάπαυση και ψυχική γαλήνη, χαρά και ευφροσύνη.

Ήταν πολύ σοβαρός ο Λυτρωτής μας και εξαιρετικά ευαίσθητος στους στοχασμούς Του. Δεν υπήρξε ποτέ κακόκεφος ή σκυθρωπός. Όσοι Τον μιμούνται, θα εμφορούνται πάντοτε από ειλικρινείς προθέσεις και θα διέπονται από ένα βαθύ συναίσθημα ατομικής ευθύνης. Η ελαφρότητα θα παραμερισθεί. Θα λείψουν τα εύθυμα ξεφωνητά και τα προσβλητικά αστεία. Η θρησκεία όμως του Χριστού ξεχειλίζει σαν ποταμός ειρήνης. Δε σβήνει το φως της χαράς, δεν περιορίζει τη φαιδρότητα, ούτε σκεπάζει με κατήφεια το γελαστό, χαρούμενο πρόσωπο. Ο Χριστός δεν ήρθε να υπηρετηθεί, αλλά να υπηρετήσει. Και όταν η αγάπη Του βασιλεύει στην καρδιά μας, θα ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του.

Αν δείχνουμε υπέρμετρη προσοχή στις σκληρές και άδικες πράξεις των άλλων, θα διαπιστώσουμε ότι μας είναι αδύνατον να τους αγαπήσουμε όπως ο Χριστός μας αγάπησε. Αλλά αν η αγάπη και η ευσπλαχνία του Χριστού για

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

μας τροφοδοτούν τη σκέψη μας, τότε το ίδιο πνεύμα θα ρεύσει από μας προς τους άλλους. Οφείλουμε να εκδηλώνουμε αμοιβαία αγάπη και αμοιβαίο σεβασμό, παρά τα λάθη και τις ατέλειες που αναπόφευκτα βλέπουμε στη ζωή των άλλων. Οφείλουμε να καλλιεργήσουμε το πνεύμα της ταπεινοφροσύνης, να μην έχουμε μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και να αντιμετωπίζουμε με τρυφερή καρτερικότητα τα σφάλματα των άλλων. Αυτό θα ελαττώσει την ιδιοτέλειά μας και θα διευρύνει τη μεγαλοψυχία μας.

Ο ψαλμωδός λέει: «Έλπιζε επί τον Κύριον και πράττε το αγαθόν. Κατοίκει την γην και νέμου την αλήθειαν.» Ψαλμ. (37)λζ'3. «Έλπιζε επί τον Κύριον»! Η κάθε μέρα έχει τα βάρη της, τις φροντίδες της και τις αμηχανίες της. Και όταν συναντιόμαστε, με πόση προθυμία μιλάμε για τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες μας! Τόσες ανύπαρκτες ανησυχίες φортωνόμαστε, τόσους αδικαιολόγητους φόβους εκφράζουμε, τέτοιο άγχος αδυναμίας δείχνουμε, που θα έλεγε κανείς πως ούτε καν έχουμε ένα σπλαχνικό Σωτήρα, πρόθυμο να ακούσει τις παρακλήσεις μας και έτοιμο να μας βοηθήσει σε κάθε στιγμή ανάγκης.

Μερικοί ζουν διαρκώς με φόβο και ανησυχία στην καρδιά. Κάθε μέρα περιβάλλονται με τα δείγματα της αγάπης του Θεού. Κάθε μέρα απολαμβάνουν την αφθονία των δώρων της θείας Πρόνοιας. Αλλά όλες αυτές τις επίγειες ευλογίες τις παραβλέπουν. Η σκέψη τους απασχολείται διαρκώς με κάτι δυσάρεστο που φοβούνται ότι θα τους βρει ξαφνικά ή ακόμη και κάποια πραγματικά υπαρκτή δυσκολία, που αν και μικρή, τους τυφλώνει να μη βλέπουν τα τόσα άλλα πράγματα για τα οποία θα έπρεπε να χρεωστούν ευγνωμοσύνη. Οι δυσκολίες που συναντούν, αντί να τους φέρουν κοντά στο Θεό - τη μοναδική πηγή βοήθειας - τους απομακρύνουν από Αυτόν με τα ανήσυχα και δυσάρεστα αισθήματα που προκαλούν.

Είναι σωστό να δείχνουμε τέτοια απιστία; Γιατί να είμαστε τόσο αχάριστοι και δύσπιστοι; Ο Ιησούς είναι ο φίλος μας. Ολόκληρος ο ουρανός ενδιαφέρεται για το καλό μας.

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

Δεν πρέπει να επιτρέπουμε στις στενοχώριες και στις ανησυχίες της καθημερινής ζωής να βασανίζουν το νου και να σκιάζουν το πρόσωπο. Αν έτσι φερόμαστε, θα έχουμε συνέχεια κάτι να μας βασανίζει και να μας ενοχλεί. Δεν πρέπει να υποθάλουμε την αδημονία που μόνο μας καταπονεί, μας εξουθενώνει, χωρίς να μας βοηθάει να υπομείνουμε τις δοκιμασίες.

Πιθανόν να συναντάς διάφορες δυσκολίες στην εργασία σου, τα σχέδιά σου να ανατρέπονται και να απειλείσαι με ζημιά. Μην αποθαρρύνεσαι όμως. Ανάθεσε τις έγνοιές σου στο Θεό και διατήρησε την ψυχραιμία και την αισιοδοξία σου. Στην προσευχή σου ζήτησε σοφία για να διαχειρισθείς συνετά τις υποθέσεις σου και να αποφύγεις τη ζημιά και την καταστροφή. Κάνε ό,τι περνάει από το χέρι σου για να φέρεις ευνοϊκά αποτελέσματα. Ο Ιησούς υπόσχεται να μας βοηθήσει, αλλά όχι χωρίς τη δική μας προσπάθεια. Αφού πια κάνεις ό,τι σου είναι δυνατόν, έχοντας εμπιστοσύνη στο Βοηθό μας, ετοιμάσου να δεχθείς τα αποτελέσματα χωρίς να στενοχωριέσαι.

Δεν είναι θέλημα Θεού ο λαός Του να αποκάμει με περισσές φροντίδες. Αλλά ούτε και μας εξαπατάει ο Κύριος. Δε μας λέει: "Μη φοβάστε, δεν υπάρχουν κίνδυνοι στο δρόμο σας." Το ξέρει ότι υπάρχουν δοκιμασίες και κίνδυνοι, και δε μας το κρύβει. Δεν υπόσχεται να σηκώσει το λαό Του από τον κόσμο της αμαρτίας και του κακού, αλλά τους δείχνει ένα ασφαλές κρησφύγετο. Η προσευχή Του για τους μαθητές Του είναι: «Δεν παρακαλώ να σηκώσης αυτούς εκ του κόσμου, αλλά να φυλάξης αυτούς εκ του πονηρού.» Κα σε μας λέει: «Θέλετε έχει θλίψιν, αλλά θαρσείτε, Εγώ ενίκησα τον κόσμον.» Ιωάν. (17)ιζ'15, (16)ις'33.

Στην επί του όρους ομιλία ο Χριστός δίδαξε στους μαθητές Του πολύτιμα μαθήματα σχετικά με την ανάγκη που έχουμε να εμπιστευόμαστε στο Θεό. Τα μαθήματα αυτά προορίζονται για να ενθαρρύνουν τα παιδιά του Θεού στο κύλισμα του χρόνου, και έτσι έφθασαν και μέχρι την εποχή μας γεμάτα διδάγματα και παρηγοριά. Ο Σωτήρας έδειξε

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

στους οπαδούς Του τα πουλιά στον ουρανό που ξέγνοιαστα κελαηδούν τους ύμνους της δοξολογίας τους επειδή ούτε «σπείρουσι, ουδέ θερίζουσι» και όμως ο μεγάλος Πατέρας μας φροντίζει για τις ανάγκες τους. Και ο Λυτρωτής ρωτάει: «Σεις δεν είσθε ανώτεροι αυτών;» Ματθ. (6)ς'26.

Ο μεγάλος Προμηθευτής των ανθρώπων και των ζώων ανοίγει το χέρι Του και χορηγεί τις ανάγκες όλων των δημιουργημάτων Του. Ούτε τα πουλιά του ουρανού δεν Του διαφεύγουν. Προμηθεύει τις ανάγκες τους χωρίς όμως να ρίχνει την τροφή μέσα στο ράμφος τους. Είναι δική τους δουλειά να μαζεύουν τους σπόρους που σκορπίζει γύρω τους. Αυτά τα ίδια πρέπει να ετοιμάσουν τα υλικά για τις μικρές φωλιές τους. Πρέπει να θρέψουν τα νεογνά τους. Κάνουν τη δουλειά τους τραγουδώντας, γιατί ξέρουν ότι «ο Πατήρ σας ο ουράνιος τρέφει αυτά.» Και «εσείς δεν είσθε πολύ ανώτεροι αυτών;» Σαν λογικές υπάρξεις, πνευματικοί λατρευτές που είστε, δεν έχετε εσείς μεγαλύτερη αξία από τα πουλιά του ουρανού; Είναι δυνατόν Εκείνος που μας δημιούργησε, Εκείνος που μας συντηρεί στη ζωή, Εκείνος που μας έπλασε κατά την εικόνα Του, να μη φροντίζει για τις ανάγκες μας, αν μόνο Τον εμπιστευόμαστε;

Ο Χριστός έδειξε στους μαθητές Του τα αγριολούλουδα μέσα στην καταπληκτική αφθονία τους και στην αστραφτερή απλή ομορφιά τους που ο Θεός χάρισε σε αυτά σαν έκφραση της αγάπης Του για τον άνθρωπο, και τους είπε: «Παρατηρήσατε τα κρίνα του αγρού πώς αυξάνουσι.» Η σεμνή ομορφιά των λουλουδιών της φύσης κατά πολύ ξεπερνά τη λαμπρότητα του Σολομώντα. Η πιο μεγαλόπρεπη φορεσιά που η πιο επιδέξια τέχνη έχει επινοήσει, δεν μπορεί να συγκριθεί με τη φυσική χάρη και φανταχτερή ομορφιά των λουλουδιών που δημιούργησε ο Θεός. Και ο Ιησούς υποβάλλει την ερώτηση: «Εάν τον χόρτον του αγρού όστις σήμερον υπάρχει και αύριον ρίπτεται εις κλίβανον ο Θεός ενδύει ούτω, δεν θέλει ενδύσει πολλώ μάλλον εσάς ολιγόπιστοι;» Ματθ. (6)ς'28,30. Αν ο Θεός, ο θείος Καλλιτέχνης, χρωματίζει με τέτοια λεπτότητα και ποικιλία τα απλά λου-

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

λούδια που σε μια μέρα μπορεί να μαραθούν, πόσο μεγαλύτερη φροντίδα επιφυλάσσει γι'αυτούς που δημιουργήθηκαν κατά την εικόνα Του! Το μάθημα αυτό του Χριστού αποτελεί μια επίπληξη για το πνεύμα το γεμάτο αδημονία, για την αμηχανία και αμφιβολία της άπιστης καρδιάς.

Ο Κύριος επιθυμεί να είναι όλα τα παιδιά Του ευτυχισμένα, νηφάλια και υπάκουα. Ο Ιησούς μάς λέει: «Ειρήνην την Εμήν δίδω εις εσάς. Ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω Εγώ. Ας μη ταραττηται η καρδιά σας, μηδέ ας δειλιά.» «Ταύτα ελάλησα προς εσάς διά να μείνη εν υμίν η χαρά Μου, και η χαρά υμών να ήναι πλήρης.» Ιωάν. (14)ιδ'27, (15)ιε'11.

Η ευτυχία που επιδιώκει κανείς με εγωιστικούς σκοπούς έξω από το δρόμο του καθήκοντος, είναι ευτυχία άστατη, σπασμωδική, παροδική. Και όταν παρέρχεται, αφήνει μεγάλο κενό και πόνο στην ψυχή, ενώ στην υπηρεσία του Θεού βρίσκει κανείς χαρά και ικανοποίηση. Ο Χριστιανός δε βαδίζει σε αβέβαια μονοπάτια. Δεν εγκαταλείπεται σε μάταιες λύπες και απογοητεύσεις. Μπορεί να μην έχουμε τις απολαύσεις αυτής της ζωής, αλλά είναι δυνατόν να γευόμαστε τη χαρά με την προοπτική της μελλοντικής ζωής. Από τώρα ακόμη οι Χριστιανοί μπορούν να νιώθουν τη χαρά της επικοινωνίας με το Χριστό. Μπορούν να έχουν το φως της αγάπης Του, τη μόνιμη παρηγοριά της παρουσίας Του. Κάθε βήμα της ζωής μας μπορεί να μας οδηγήσει πιο κοντά στον Ιησού, μπορεί να μας δώσει μια βαθύτερη προσωπική πείρα της αγάπης Του και να μας φέρει όλο και πιο κοντά στην ευλογημένη κατοικία της ειρήνης.

Ας μη χάνουμε λοιπόν την εμπιστοσύνη μας, αλλά ας έχουμε την πεποίθησή μας σταθερότερη παρά ποτέ άλλοτε. «Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος», και θα μας βοηθήσει μέχρι τέλους. Α'Σαμ. (7)ζ'12. Ας προσηλώσουμε το βλέμμα μας στις αναμνηστικές εκείνες στήλες που φέρουν στη θύμησή μας τα όσα έκανε ο Κύριος για να μας εμψυχώσει και να μας αποσπάσει από τα χέρια του καταστροφέα. Ας διατηρήσουμε νωπά στη μνήμη μας τα δείγματα

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

της ευσπλαχνίας του Θεού: τα δάκρυα που σκούπισε, τους πόνους που απάλυνε, τις ανησυχίες που διέλυσε, τις ανάγκες που αναπλήρωσε, τους φόβους που σκόρπισε, τις ευλογίες που χάρισε. Και με τον τρόπο αυτόν ενισχύουμε τον εαυτό μας για να αντιμετωπίσουμε όλα εκείνα που θα συναντήσουμε στην υπόλοιπη οδοιπορία μας.

Όπωςδήποτε θα αντιμετωπίσουμε νέες δυσκολίες στη μελλοντική πάλη της ζωής. Μπορούμε όμως να αναπολούμε τις πείρες του παρελθόντος και να αποβλέπουμε στα γεγονότα του μέλλοντος αναφωνώντας: «Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος.» «Η δύναμίς σου είναι ως αι ημέραι σου.» «Δευτ. (33)λγ'25. Οι δοκιμασίες δεν ξεπερνούν τη δύναμη που μας χορηγείται για να τις υπομείνουμε. Ας αναλάβουμε λοιπόν το καθήκον μας, όπου βρισκόμαστε, με την πεποίθηση πως οτιδήποτε συμβεί, η δύναμη η ανάλογη με τη δοκιμασία μας είναι εξασφαλισμένη.

Διάπλατες θα ανοίξουν σε λίγο οι πύλες του ουρανού για να υποδεχθούν τα παιδιά του Θεού. Τότε θα αντηχήσουν στα αυτιά τους, σαν την πιο γλυκιά μελωδία, από τα ευλογημένα χείλη του Βασιλιά της δόξας: «Έλθετε οι ευλογημένοι του Πατρός Μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην εις εσάς βασιλείαν προ καταβολής κόσμου.» Ματθ. (25)κε'34.

Τότε οι λυτρωμένοι γίνονται δεκτοί στην κατοικία που τους ετοίμασε ο Ιησούς. Δεν έχουν εκεί για συντροφιά τους φαύλους της γης, τους ψεύτες, τους ειδωολάτρες, τους ανόσιους, τους άπιστους. Συναναστρέφονται αυτούς που νίκησαν το Σατανά και διαμόρφωσαν με τη χάρη του Θεού ένα τέλειο χαρακτήρα. Κάθε ροπή προς το κακό, κάθε θλιβερό μειονέκτημα της τωρινής ζωής τους έχει πια εξαλειφθεί με το αίμα του Χριστού. Τώρα συμμετέχουν στην εξοχότητα και στην εκθαμβωτική δόξα που ξεπερνάει και αυτή ακόμη τη λαμπρότητα του ηλίου. Αλλά και η εξωτερική λαμπρότητα επισκιάζεται από την εσωτερική ομορφιά, την τελειότητα του χαρακτήρα Του που αντανακλάει επάνω τους. Άσπιλοι στέκουν μπροστά στο μεγάλο λευκό θρόνο, ίσοι στα προνομία με τους αγγέλους, ισότιμοι με αυτούς.

13. Απολαμβάνοντας τη χαρά του Κυρίου

Έχοντας υπόψη την ένδοξη κληρονομιά που τον περιμένει, «τί θέλει δώσει ο άνθρωπος εις ανταλλαγήν της ψυχής αυτού;» Ματθ. (16)ις΄26. Μπορεί να είναι φτωχός, κατέχεται όμως από τέτοιο εσωτερικό πολύτιμο πλούτο που ο κόσμος δεν μπορεί ποτέ να προσφέρει. Η λυτρωμένη και καθαρισμένη από την αμαρτία ψυχή, με όλες τις εξευγενισμένες αρετές τις αφιερωμένες στην υπηρεσία του Θεού, έχει ανυπολόγιστη αξία. Για τη λυτρωμένη ψυχή γίνεται χαρά μεγάλη στον ουρανό, μπροστά στο Θεό και στους αγγέλους, χαρά που εκφράζεται με άγιους και θριαμβευτικούς ύμνους.